

KDO JE NAPISAL BIBLIJO ?

Pisec : Ahmed El-Emir

www.islamic-invitation.com

KDO JE NAPISAL BIBLIJO?

من كتب الإنجيل؟ باللغة السلوفينية

Pisec: Ahmed El-Emir

Raziskovalec komparativnih religij

أحمد الأمير

الباحث في مقارنة الأديان

Prevod:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Abd Allah es-Slovini

KAZALO VSEBINE:

❖ UVOD	3
❖ I. POGLAVJE: IRENEJ, POLIKARP IN PAPIJA	6
❖ II. POGLAVJE: KANONIČNOST (PRISTNOST) NOVE ZAVEZE	13
❖ III. POGLAVJE: DESET PAPIRUSOV DRUGEGA STOLETJA.....	23
❖ IV. POGLAVJE: NE OBSTAJA TAKO IMENOVANI IZVIRNI EVANGELIJ ZA ŠTIRI EVANGELIJE.....	33
❖ V. POGLAVJE: PISMA NEZNANEGA IZVORA V NOVI ZAVEZI	34
❖ VI. POGLAVJE: HITER PREGLED ZGODOVINE NOVE ZAVEZE	35
❖ VII. POGLAVJE: JANEZOV EVANGELIJ IN GRŠKA FILOZOFIJA	40
❖ VIII. POGLAVJE: ALI SO AVTORJI ŠTIRIH EVANGELIJEV UČENCI JEZUSA KRISTUSA (MIR Z NJIM) ?.....	51
❖ IX. POGLAVJE: KDO JE PISEC EVANGELIJA PO MATEJU?.....	57
❖ X. POGLAVJE: KDO JE PISEC EVANGELIJA PO JANEZU?	65
❖ XI. POGLAVJE: ALI SO BILI ŠTIRJE EVANGELIJI NAPISANI PO NAVDIHU SVETEGA DUHA?	75
❖ XII. POGLAVJE: IZPOVEDI EVANGELIJA PO LUKI	77
❖ XIII. POGLAVJE: CERKEV JE V NOVI ZAVEZI PRIZNALA OBSTOJ LAŽNIH DODATKOV	79
❖ XIV. POGLAVJE: EVANGELIJ PO JEZUSU KRISTUSU (MIR Z NJIM).....	84
❖ XV. POGLAVJE: KDO JE NAPISAL STARO ZAVEZO?	94
❖ XVI. POGLAVJE: IZGUBA IN IZGINOTJE TORE (STARE ZAVEZE).....	96
❖ XVII. POGLAVJE: IZGINOTJE IN IZGUBA VELIKEGA ŠTEVILA BIBLIJSKIH KNJIG	102

UVOD

V imenu Allaha Milostnega, Usmiljenega

Vsa pohvala pripada Allahu, ki je poslal Muhammeda kot prinašalca dobrih novic in svarilca, kot pridigarja islama z Njegovim dovoljenjem in kot svetlo luč in ki je odlikoval njegove prijatelje ter jim podaril veliko odliko. Naj bo veliko število in nenehni pozdravi in blagoslovi na našega poslanca Muhammeda, njegovo družino in njegove prijatelje. In potem...

Iskanje Boga Stvarnika:

Ko sem bil v zgodnjih dvajsetih letih svojega življenja, sem se lotil raziskovalnega potovanja po svetu, obiskal sem številne države po svetu in spoznal veliko različnih kultur in običajev. Mojo pozornost so pritegnile razlike, ki obstajajo med religijami po vsem svetu, tako sem videl budistične menihe in njihovo odrekanje in izoliranost od tuzemskega življenja ter njihovo posvetitev čaščenju njihovega boga Bude, videl sem krščanske redovnike, njihovo izoliranost v samostanih in njihovo zavzetost s čaščenjem njihovega Boga Jezusa Kristusa, videl sem tiste, ki častijo drevesa, kamen, krave, podgane, ogenj, denar in druge nežive predmete, in videl sem tiste, ki ne verjamejo v obstoj Boga ali verjamejo v obstoj Boga, ampak pravijo, da o njem ne vedo nič.

Želel sem slišati stališče vsakega od njih o tem, kaj častijo, in ugotovil sem, da budisti kategorično (neomahljivo) verjamejo, da je budizem prava pot in da so ostale religije v zablodi, kristjani verjamejo, da čaščenje Kristusa in sledenje Evangelija predstavlja pot odrešenja in ateisti ne verjamejo v obstoj raja in pekla. Ugotovil sem, da svetovne statistike kažejo na obstoj skoraj dveh milijard budistov, dveh milijard kristjanov, dveh milijard muslimanov in milijonov ateistov po vsem svetu in da je nemogoče verjeti v vse te religije, v katere oni vsi verujejo in jih šteti za resnične, to pomeni, da je samo ena religija med temi, ki sem jih prej omenil, resnična, ostale pa so lažne in da je Bog Stvarnik tega vesolja Eden in da je religija, ki jo je poslal ljudem, ena. Religija predstavlja pot do Boga, in pot do Njega je ena; to je, da se samo Njega časti, brez

pridruževanja partnerstva pri čaščenju in da se ne dodaja ničesar novega in nobenih zabavnih zgodb v to eno vero.

Kdo je ta Bog Stvarnik in katera je Njegova prava (resnična) vera?

Preden se peljete po cesti z avtomobilom, se morate najprej prepričati, da greste v pravo smer, ker bi v nasprotnem primeru to pomenilo izgubo, škodo in poraba truda brez koristi. V tem našem, tuzemskem življenju, se moramo najprej prepričati, da smo na pravi poti, ki vodi do Hiše uživanja v prihodnjem (večnem) življenju. Ali so se budistični menihi prepričali, preden so se posvetili čaščenju Bude, da so na pravi poti, ali so zapravili življenje v sledenju religije, ki ni prava vera Boga Stvarnika? Ali so se krščanski menihi preden so se posvetili meništvo in čaščenja Kristusa prepričali, da je to pot odrešenja in da je njihova sveta knjiga govor Stvarnika? Ali so se ateisti prepričali, da to veselje nima Boga in da se je veselje pojavilo iz nič ali da je veselje ustvarilo samo sebe, in da po smrti, ni obračuna (za svoja dejanja) ni Raja niti Pekla in da je krepost enaka razvratu in se za to ne bo odgovarjalo in da zločinec, ki ne bo kaznovan za svoje zločine v njegovem tuzemskem življenju, ne bo odgovarjal oziroma kaznovan tudi po njegovi smrti?

Da bi odgovoril na vsa ta vprašanja, sem poskušal pomagati tistim, ki resnično iščejo pot resnice. Svojo pozornost sem osredotočil prvo na krščanstvo, zaradi velikega števila njegovih privržencev. Ker krščanstvo, njegov nauk in njegovo učenje temelji na Svetem pismu, je bilo treba najprej ugotoviti izvor te knjige in njeno pristnost. Ali ta knjiga res vsebuje besede Stvarnika in njegovo božansko razodetje ali pa so to besede običajnih človeških bitij, ki so jo kristjani posvetili (naredili za sveto)?

Pomembnost Svetega pisma:

Pomembnost Biblije oziroma Svetega pisma izvira iz dejstva, da jo sledi skoraj dve milijardi kristjanov po vsem svetu. Cerkev je na tej knjigi postavila temeljni kamen in verski nauk ter narisala pot do odrešenja. Iz nje se nam pripoveduje o življenju Jezusa, mir z njim in dogodke, ki so se mu dogajali. Iz nje se vzame nekaj citatov oziroma stavkov na številnih mednarodnih konferencah ali parlamentarnih zasedanjih, v pridigah

in zgodbah pri odpiranju jutranjih taborov za otroke v šolah krščanskih držav, iz nje vzamejo nekateri državni voditelji citate, da bi razglasili vojno ali sklenili mirovni sporazum, z njo nekateri navajajo oziroma dokazujejo na dopustnost ali prepoved zakonske zveze med istospolno usmerjenimi in še marsikaj drugega.

Kdo je napisal Sveto pismo?

Kristjani verjamejo, da je prvih pet knjig iz Stara zaveza napisal glasnik vere Mojzes, naj bo mir z njim, ostale knjige Stare zaveze pa so napisane od glasnikov vere, ki so prišli po Mojzesu, naj bo mir z njimi, in da se Stara zaveza od Mojzesovega (mir z njim) časa ni spremenila, izkrivila ali izgubila v nobenem časovnem obdobju.

Kristjani tudi verjamejo, da so štiri evangelije, ki jih najdemo v Novi zavezi, napisali Jezusovi učenci, ki so bili očitniki dogodkov in da ima Cerkev kategorične dokaze, s katerimi dokazuje pripisovanje teh evangelijev Kristusovim učencem. Kristjani tudi verjamejo, da so bili ti štiri evangeliji napisani po navdihu in razodetju Svetega Duha in da so svete božanske besede in niso človeške besede. Kristjani tudi verjamejo, da so bili ti evangeliji napisani v deželi, kjer se je to dogajalo (Palestina) in da izvirne kopije teh evangelijev obstajajo in se hranijo v cerkvenih knjižnicah. Prav tako kristjani verjamejo, da Jezus v času življenja na Zemlji ni imel s seboj evangelija. Zato bomo v naslednjih poglavjih razpravljali o prepričanjih (omenjenih točkah) kristjanov glede Svetega pisma, če bo Vzvišeni Bog hotel..

Avtor

I. POGLAVJE

IRENEJ, POLIKARP IN PAPIJA

Tri imena so skrivnostni ključ za identifikacijo oziroma prepoznavanje, kdo je napisal štiri evangelije. Ta imena predstavljajo osnovo kanonske (cerkvena) tradicije, ki te štiri evangelije pripisuje Kristusovim učencem.

Cerkveno izročilo (tradicija): S tem se misli na spise oziroma knjige, ki so prišli do današnje cerkve s strani prvih očetov.

IRENEJ

Cerkev ima malo informacij o njem, njegovi osebnosti in življenju. Znano je, da je bil francoski škof v Lyonu, ki se je rodil leta 140 po Kr. in umrl leta 203 po Kr. (čeprav sta leto njegovega rojstva in tudi leto njegove smrti sporna in prevladuje mnenje, da sta neznana). Kar zadeva njegov rojstni kraj, prevladuje mnenje, da je bil rojen v Mali Aziji od grških staršev (vendar je tudi razhajanje o tem, da je bil njegov rojstni kraj v Mali Aziji). Irenej se je prvi soočil z drugimi krščanskimi skupinami in jih imenoval, da so heretična, kot sta gnosticizem in montanizem. Študiral je grško poezijo, jezik in grško filozofijo.

Klicali so ga "**Oče cerkvene tradicije**" in tudi "**Oče krščanske teologije**", on je prvi, ki je postavil temelje krščanske teologije in krščanskega nauka, to pa je glavni in edini vir na katerega se Cerkev opira in dokazuje, da so bili pisci evangelijev Kristusovi učenci. On je bil prvi, ki je poudaril, da so bili pisci evangelijev Kristusovi učenci v svoji knjigi "**Proti krivoverstvu**", ki jo je napisal leta 180 po Kr.

Evzebij Cezarejski (ki je živel nekje od 260 do 339 leta po Kr. in je bil zaradi svojega dela v zapisu o zgodnji zgodovini Cerkve imenovan "Oče cerkvene zgodovine") omenja v svoji knjigi "Zgodovina Cerkve"¹, da je Irenej v svoji knjigi "Proti krivoverstvu" omenil naslednje:

¹ Cerkvena zgodovina, 8. poglavje, Irenejeve izjave o božanskih spisih (knjigah), Evzebij Cezarejski.

»**Matej** je objavil svoj evangelij med Hebrejci v njihovem jeziku, medtem ko sta Peter in Pavel pridigala in ustanavljala cerkev v Rimu. Po njihovi smrti, nam je prenesel **Marko**, Peterov učenec in njegov tolmač zapis teh stvari, ki jih je Peter pridigal. Po drugi strani je **Luka**, zvesti privrženec Pavla, napisal evangelij, ki ga je razširil Pavel. Kasneje je **Janez**, Jezusov učenec (Gospodov učenec) in tisti, ki je počival na prsih, objavil svoje evangelij, ko je živel v Efezu, v Aziji.«

Kar se tiče **Irenejevih pisanih del, so bila vsa izgubljena**, vendar je bil najden **latinski prevod** petih njegovih knjig z naslovom "**Proti krivoverstvu**" in tudi **armenski prevod** njegove knjige "Dokaz apostolskega pridiganja". Samo na teh dveh delih oziroma virih, je Cerkev črpala elemente krščanskega teološkega sistema. To pomeni, da je Cerkev gradila svoj nauk na latinskem in armenskem prevodu Irenejevih knjig, ne da bi kdaj prebrala oziroma pregledala izvornike (originale), ne da bi vedela, kdo jih je sploh prevedel in če so prevodi zvesti izvornikom, poleg tega, da sama Cerkev nima dovolj podatkov o samem Ireneju!!

Irenej je v svoji knjigi "Proti krivoverstvu" trdil, da se je, ko je bil mlad, udeležil pridigam svetnika, imenovanega **Polikarp** mučenec. Irenej je trdil, da je bil ta Polikarp učenec Janeza, sina Zebedejeva in Kristusova učenca in je trdil, da je Polikarp omenil, da je Janezov evangelij napisal njegov učitelj Janez, sin Zebedejeva, Kristusov učenec. Trdil je tudi, da ima Polikarp prijatelja po imenu **Papija** in da je Papija omenjal, da je Matejev evangelij napisal Matej in da je evangelij po Marku napisal Marko, učenec Petra. Po Ireneju Nova zaveza vsebuje tudi evangelij "**Hermasov pastir**", ki ga Cerkev šteje oziroma smatra kot apokrifni evangelij! Kako se je torej Cerkev opirala na Irenijeve besede, da je sprejela štiri evangelije in potem menila, da on (Irenej) laže pri sprejemanju evangelija "**Hermasov pastir**"?!

POLIKARP²

Cerkev o njem nima nobenih podatkov, razen tistega, kar je o njem omenil Irenej v svoji knjigi "Proti krivoverstvu": da je bil on učenec Janeza, sina Zebedejeva, Kristusovega učenca in on je tisti, ki je omenil, da je bil Janezov evangelij napisan s strani Janeza sina Zebedejeva. Glede na to, Polikarp predstavlja edino vez med apostoli Kristusovih učencev, ki so živeli v prvem stoletju in očeti Cerkve v drugem stoletju.

Tertulijan³ je tudi omenil, da je bil Polikarp učenec Janeza, sina Zebedejeva, v njegovem pričevanju pa je navajal samo tisto, kar je vzel od Ireneja, saj se je Tertulijan rodil leto dni pred Polikarpovo smrtjo in ga zato med svojim življenjem ni nikoli videl oziroma se z njim nikoli ni pogovarjal, zato se njegovo pričanje ne upošteva!

PAPIJA

Cerkev o njem nima nobenih podatkov, razen tistega, kar je Irenej omenil o njemu v svoji knjigi "Proti krivoverstvu": da je bil prijatelj Polikarpa, poslušalec Janeza, sina Zebedejeva, da je bil škof v Hierapolisu in je tudi omenil, da je evangelij Mateja napisal Matej in da je Evangelij po Marku napisal Marko, učenec Petra. Evzebij iz Cezareja je v svoji knjigi "Zgodovina Cerkve" omenil, da je Papij nakazal, da je avtor Matejevega evangelija Matej v svojih besedah: "In tako je Matej napisal Gospodove besede v hebrejskem jeziku in jih je vsak razlagal [prevedel] v skladu s svojimi zmožnostmi."

Evzebij iz Cezareja je tudi omenil, da je Papij opozoril, da je pisatelj Markovega evangelija oseba po imenu Marko, eden od Petrovih učencev, rekoč: "Marko, ki je bil Petrov tolmač, je natančno napisal, toda pozneje, kot sem rekel, je sledil Petru, ki je svoje nauke uskladi s potrebami svojih poslušalcev, ne da bi nameraval, da bi bili povezani Gospodovi govori (izreki in dejanji) eni z drugimi".

Cerkev tudi za Papija ve, da je napisal pet knjig pod naslovom "**Interpretacija Gospodove besede**", vendar imajo te knjige le nekaj odlomkov, zabeleženih v

² Sveti Polikarp škof iz Smyrna 70-166.

³ Tertulijan 155-249.

Irenejevih spisih, zato nimajo vpliva! Na žalost je bil edini vir, iz katerega je Cerkev pridobila svoje podatke o Papiju, samo tisto, kar je trdil **Irenej**. Toda nihče od cerkvenih očetov ni pisal o Papiju, ampak je samo citiral, kar je Irenej povedal o njem!

V knjigi o "Zgodovini cerkve" Evzebij Cezarejski navaja naslednje: "Irenej je omenil teh pet knjig, ki jih je napisal Papij, kot edino delo, ki ga je napisal Papij in tako **pravi Irenej**: »Te stvari, ki so priča s posredovanjem Papija v njegovi četrti od petih knjig, ki jih je napisal **in ta Papij je bil starec** in je **poslušal Janeza** ter bil tudi Polikarpov prijatelj.« Toda v resnici sam Papij nikoli ni izjavil v svojem uvodnem govoru, da je on resnično slišal ali celo videl kateregakoli od apostolov Kristusovih učencev, on samo nakazuje v svojih besedah, ki jih je uporabil, da je nauke vere prejel od tistih, ki so bili prijatelji apostolov!⁴

Kot vidimo Evzebij omenja govor Ireneja od Papija toda po spominu in tisto, kar je omenil Irenej: "**In Papij je bil tisti, ki je bil stari mož...in je bil tudi Polikarpov prijatelj**", nam nakazuje, kot da nam pripoveduje pravljico, v kateri skuša spoznati nekoga, ki je v osnovi neznan. Vse to nas spravlja v dvom o obstoju osebe z imenom Papij v temelju oziroma osnovi, ker ni dokaza o njegovem obstoju ali njegovih spisih ali da je on slišal od Janeza sina Zebedejeva, razen samo trditev Ireneja o tem! Ali Papij nikoli ni imel spremljevalcev ali učencev? Ali nobena cerkev ni slišala zanj, razen samo iz Irenejevih spisov? Kako je mogoče, da človek takšnega pomena in prestiža ni znana in nima celo znanih spisov v cerkvah? Celotne odlomke, ki jih je Irenej zapisal v svojih spisih in jih pripisoval Papiju, kažejo, da naj bi Irenej imel Papijeve knjige v roki, da bi jih citiral, toda če te knjige niso bile nikoli ohranjene in na njihov obstoj nakazuje le Irenej, to pomeni, da v osnovi nikoli sploh niso obstajale in da so ti odlomki izmišljeni od samega Ireneja!!

Prav tako je Evzebij iz Cezareje dejal: "Glede na Papijeve zapise (misli se na citate, ki jih vsebujejo Irenijevi spisi in njegovo pripisovanje Papiju), nam je jasno, da je bil Papij **človek z malo inteligence in omejenim znanjem**." Evzebij je to sodbo izrekel iz dveh

⁴ Cerkevna zgodovina Evzebija, poglavje xxxix, spisi Papija. Aeterna Press.

razlogov. Prvi razlog: **Papij je veroval v materialni "milinarizem"**⁵ (dobesedna razlaga zadnje knjige Nove zaveze Razodetja ali Apokalipse tisočletnega kraljestva), verujoč, da se bo Kristus vrnil na Zemljo, da bo vladal tisoč let, in da bodo pravični in dobri verniki, ki so verjeli vanj, od mrtvih vstali, da bodo vladali z njim v tistem obdobju tisoč let (temu pravijo prvo vstajenje, saj verjamejo, da ostali ljudje ne bodo vstali vse do zadnjega velikega vstajenja). V teh tisoč letih se bodo zlobni iztrebili oziroma propadli in mir bo zavladal v tem tisočletju. Evzebij je zato obtožil Papija, da je on vzrok, da je večina cerkvenih očetov po njem, kot je Irenej (in tudi Justin⁶, Tertulijan, Metod⁷ in številni drugi), sprejela iste ideje in nauk o hiliazmu (materialnemu tisočletnemu kraljestvu). Drugi razlog: Jasno je, da je Papij bil nesposoben razlikovati in je zato prenesel pravlјice in čudne nauke, rekoč, da je to prišlo do njega z ustnim izročilom.⁸

Tu bi radi poudarili, da je nauk tisočletnega kraljestva verovanje, ki izhaja iz judovskih apokrifnih knjig, napisanih eno ali dve stoletji pred Kristusovim rojstvom **in to verovanje je prevladovalo v večini krščanskih cerkva**. Vendar se je zelo malo število cerkvenih očetov uprlo temu prepričanju, med njimi so bili: Origen⁹, Dionizij¹⁰, Evzebij iz Cezareje, Bazilij Veliki¹¹ in Gregor¹². Sveti **Avguštin**¹³ je tudi ta krivoverni nauk zavrnil v njegovem dobesednem in materialnem pomenu, **saj je menil, da vsak, ki verjame v Papijev nauk, odstopa od vere!** Kasneje je doktrina tisočletnega kraljestva bodisi pravoslavna ali katoliška postala takšna, da jo je treba razumeti v njenem simbolnem in ne dobesednem pomenu, in da se je to kraljestvo resnično že začelo od Kristusovega časa in da je sedanja Cerkev Kristusovo kraljestvo na Zemlji. Kar zadeva

5 Milenarizem, Tisočletno kraljestvo (verovanje, da bo Kristus pred koncem sveta ustanovil tisočletno kraljestvo na zemlji)

6 Sveti Justin Martyr (Latinsko: *Iustinus Martyr*) 100-165.

7 Metod iz Olimpa

8 <https://www.catholicculture.org/commentary/articles.cfm?id=640>

9 Origen iz Aleksandrije (c. 184 – c. 253).

10 Sveti Dionizij iz Aleksandrije

11 Bazilij iz Cezareje (c. 330 - c. 379).

12 Gregor iz Nise (c. 335 – c. 395).

13 Sveti Avguštin iz Hipona (c. 354 – c. 430.)

protestantsko cerkev, ta vse do danes, še vedno dobesedno verjame v tisočletno kraljestvo!

Če se drugič vrnemo k osebnosti Papija in okrog tega ali gre za resnično figuro ali produkt domišljije Ireneja, lahko rečemo naslednje: glede na to, da je Irenej trdil, da je Papij slišal Janeza, sina Zebedejeva, da govori o tisočletnem kraljestvu (v dobesednem in materialnem smislu), in glede na to, da zgodnja Cerkev vse do danes trdi, da je to noviteta in krivoverski nauk ter da ne obstaja tisočletno kraljestvo v dobesednem in materialnem smislu in glede na to, da je nemogoče, da je Janez sin Zebedejeva omenil takšno krivoverstvo ali noviteto, to potem pomeni, da je tisto, kar omenja Irenej o Papiju izmišljotina oziroma nekaj, kar ne obstaja ter da je Papij izmišljena osebnost, produkt Irenejeve domišljije in v resnici sploh ne obstaja.

Vprašanje, ki se samo postavlja zdaj je naslednje:

Zakaj bi Irenej lagal in izmišljeval izmišljene osebe, kot sta Polikarp in Papij ter trdil, da sta poslušala Janeza, sina Zebedejeva, in jim potem pripisovali, da sta omenila, da je Janezov evangelij napisal Janez, sin Zebedejeva?

Odgovor je:

Irenej se je največ boril proti tistemu, kar je imenoval krivoverstvo in novitete, ki so se pojavile v drugem stoletju po Kristusu. **Irenej se je v temeljni obliki zanašal oziroma opiral na Janezov evangelij pri odgovorih na ta krivoverstva.** Zato je zelo verjetno, da je izjave lažno pripisal temu evangeliju, iz katerega je citiral, torej Janezu sinu Zebedejeva, Kristusovem učencu, potem je izmislil osebo Polikarp in omenil, da ga je Polikarp poučeval, nato je trdil, da je bil Polikarp učenec Janeza sina Zebedejeva, to pa zato, da bi bil njegov govor pred ljudmi sprejet in resničen ter da bi utrdil in dokazal verski nauk, za katerega je menil, da je pravilen, tako je ovrigel argumente drugih duhovnikov, ki so nasprotovali njegovi ideji in metodologiji.

Lahko kdo reče:

"Irenej ne bi mogel lagati tako neprimerne laži, ki se ne oprusti, da bi pripisal neznani evangelij Janezu, sinu Zebedejeva, učencu Kristusa, in ustvaril izmišljene osebnosti, kot sta lik Polikarpa in Papija!"

Njemu bomo odgovorili in rekli, tako kot se navaja v britanski enciklopediji:

"Kristjani ne verjamejo, da to dejanje (pripisovanje anonimnega evangelija enemu od učencev) vključuje prevaro ali goljufijo." (To bomo obširno razložili v naslednjih poglavjih, če bo Bog hotel.) Zato tisti, ki je storil to dejanje, ni čutil, da laže na Kristusa ali verovanje, ampak je čutil, da laže zaradi Kristusa in zaradi verovanja in da bi utrdil verovanje, za katero je menil, da je pravilno. Medtem ko je Irenej imel v svojih rokah evangelij in ga je pripisal Janezu, sinu Zebedejeva, je bilo tam, v tistem času, tudi veliko drugih visokih duhovnikov s svojimi evangeliji, ki so jih pripisovali Kristusovim učencem! Vendar je Irenej kritiziral te druge evangelije in trdil, da so apokrifni ali da je njegovo pripisovanje Kristusovim učencem laž in prevara! Kdor (katerakoli oseba) pravi, da Irenej ne bi mogel lagati, še posebej, ko je Janezov evangelij pripisoval Janezu, sinu Zebedejeva, on (ta oseba) bi resnično, ne da bi čutil, že pomagal Ireneju in napadel njegove nasprotnike, ki so tudi bili visoki duhovniki! Se pravi, on (ta oseba) jih je že obtožil, da so lagali, ko so Kristusovim učencem pripisovali evangelije, ki so bili v njihovih rokah, ne da bi slišal niti njihove argumente niti Irenejeve dokaze in ne da bi kateregakoli od njih resnično spoznal in spoznal resnico o njem!

Povzetek tega poglavja:

- 1) Cerkev nima veliko podatkov o Ireneju.
- 2) Cerkev nima nobenih kopij Irenejevih knjig.
- 3) Cerkev je zgradila svoj verski nauk in utrdila osebnosti štirih evangelijskih pisateljev z latinskimi in armenskimi prevodi Irenijevih knjig.
- 4) Cerkev ne ve, kdo je prevedel te knjige in ali je bil zaupen (pri prevajanju).
- 5) Tako Polikarp kot Papija sta neznani osebi, ki ju nihče od očetov zgodnje Cerkve ni poznal, razen Ireneja, o katerem ima Cerkev na voljo zelo malo informacij.
- 6) Evzebij iz Cezareja je o Papiju dejal, da je človek z malo inteligence in omejenega znanja, da verjame v napačno noviteto materialnega tisočletnega kraljestvo in da je bil

nesposoben razlikovati in je zato prenesel pravljice in čudne nauke, ter trdil, da je to prišlo do njega z ustnim izročilom.

7) Sveti Avguštin je menil, da vsak, ki verjame v Papijev nauk, odstopa od vere!

II. POGLAVJE

KANONIČNOST (PRISTNOST) NOVE ZAVEZE

Potreba Cerkve, da razglaša (uveljavlja) kanoničnost (pristnost) Nove zaveze:

Številni duhovniki zelo poudarjajo pripisovanje avtorstva štirih evangelijev Kristusovim učencem, ker je nepredstavljivo reči, da verjamejo v sveto knjigo, kateri izvor ne poznajo, ne poznajo, kdo jo je napisal niti mesto oziroma kraj pisanja! Zaradi tega vzroka poskušajo ustvariti dokaze, četudi so šibki, da se nato povežejo in oblikujejo v obliki zgodbe, torej da ustvarijo zgodbo, ki lahko prepriča ljudi.

Zaradi tega poskušajo ustvariti namige, pa čeprav šibke, nato pa jih združiti in oblikovati v zgodbo, da bi z njo zaslepili ljudi.

Dokazi Cerkve glede kanoničnosti (pristnosti, neponarejenost) Nove zaveze:

Na vprašanje o kanoničnosti oziroma pristnosti Nove zaveze je med cerkvenimi duhovniki ostra delitev. Med njimi so tisti, ki priznajo, da so avtorji oziroma pisatelji Nove zaveze neznani oz. anonimni ter da je izraz evangelij po Mateju, Marku, Luki in Janezu, izraz, ki se je dodal v drugem stoletju, brez trdnih dokazov o njegovi pristnosti. Med njimi so tisti, ki zelo ostro pripisujejo štiri evangelije Kristusovim učencem ter dajo šibke in neresnične dokaze, vendar jih razporedijo in uskladijo v zavajajoči obliki, tako da prepriča navadnega bralca. Nekateri dokazi, na katere se opira (Cerkev) so naslednji:

1. Notranji dokazi:

Trdi se, da je osebnost in ime pisca Biblije mogoče prepoznati s samim besedilom Biblije. Na primer, Janeza Krstnika, Kristusovega učenca, lahko prepoznamo kot avtorja Janezovega evangelija tako po izrazih, ki se navajajo in kažejo, da je njegov avtor

omenjen in opisan kot "učenec, ki ga je ljubil Kristus", kot tudi po običajih o Židih, njihovi zgodovini in zemljepisu Palestine, ki se navaja.

2. Zunanji dokazi:

- 1) **Pričevanja prvih očetov Cerkev:** več prvih očetov Cerkev je bilo priča identiteti pisatelja evangelija.
- 2) **Citati oz. navedbe očetov:** več očetov zgodnje Cerkev so citirali svetopisemska besedila.
- 3) **Rokopisi na papirusu:** Cerkev ima danes na tisoče kopij in veliko starih prevodov

Odgovor na te šibke dokaze:

1.V zvezi z notranjimi dokazi:

V nobenem evangeliju ni nobenega namiga (omembe) imena njegovega avtorja niti navedbe njegovega (avtorjevega) značaja. Spoštovani bralec lahko prebere katerikoli evangelij, po svoji izbiri in poskuša sam odkriti, ali vsebuje kakršen koli notranji dokaz pisateljeve identitete ali ne. Resnica je celo nasprotna temu, pravzaprav notranji dokazi, ki jih bomo predstavili v naslednjih poglavjih, če bo Bog hotel, jasno kažejo, da je pisatelj neznana oseba in ni bil od Kristusovih učencev.

Glede izjave, da se je avtor Janezovega evangelija opredelil kot "učenec, ki ga je ljubil Kristus," pravimo, da gre za napačno izjavo, ker pisatelj Biblije govori o učencu, ki ga je Kristus ljubil v tretji osebi, torej govori o neki drugi osebi, ki ni on. Torej, naše vprašanje je: Kje je ime Janez v stavku "učenec, ki ga je ljubil Kristus"?!

Glede trditve, da je bil pisatelj seznanjen z običaji in zgodovino Judov ter zemljepisom Palestine, mi pravimo, kje je Janezovo ime tukaj? Mar nobena druga oseba ni poznala teh podatkov, razen Janez, sin Zebedejeva? Ti šibki dokazi so kot slamka, za katero se poskuša držati tisti, ki čuti, da se bo utopil!

2.V zvezi z zunanjimi dokazi:

1. Pričevanja prvih očetov Cerkev:

Nekateri duhovniki vodijo seznam več imen prvih očetov Cerkev in trdijo, da so bili ti očetje priča identiteti avtorja vsakega evangelija. Vendar je v resnici ta seznam velika prevara, saj je treba pričevanja cerkvenih očetov najprej skrbno preveriti in mora izpolnjevati naslednje pogoje:

a.) Izdati jo morata vsaj dva očeta Cerkev:

Današnja sodišča ne sprejmejo pričanje ene same osebe, ampak zahtevajo prisotnost oziroma obstoj vsaj dveh prič.

b.) Oba morata biti očitca:

Ti dve priči morata biti od učencev enega apostola Kristusovih učencev in glede na to, sta morala živeti v istem stoletju kot Kristusovi učenci. Vendar smo ob pregledu seznama pričevanj teh očetov ugotovili, da je vsak od njih živel v drugačnem stoletju od stoletja, v katerem je živel drugi in da se med seboj niso videli, saj so nekateri živeli konec drugega stoletja, drugi pa so živeli v tretjem stoletju, nekateri pa so živeli v četrtem stoletju. Poleg tega je vsak od njih živel v drugačni državi (kraju) od tiste, v kateri je živel drugi. Evzebij iz Cezareja pravi v svoji knjigi "Zgodovina Cerkev"¹⁴: "V tistem času je apostol Janez, učenec, ki ga je Kristus ljubil, živel v Aziji in vodil cerkev tega področja, potem ko se je po Domicijanovi smrti na to območje vrnil iz svojega izgnanstva z otoka. Vprašanje, ki se nanaša na to ali je on takrat še živel, temelji na izpovedi dveh prič, ob predpostavki, da so zaupni in ohranili pravoslavlje (pravo pot Cerkev) in te priče so bile Irenej in Klemen Aleksandrijski."¹⁵

Toda, na žalost tisto, kar je omenil Evzebij iz Cezareja se smatra kot napačno pričanje, ker se je Irenej rodil leta 140 po Kr., torej najmanj 50 let po smrti Janeza, sina Zebedejeva, zato ni mogel biti očitca. Kar se tiče Klemena Aleksandrijskega, on je bil rojen 150 leta po Kr., torej najmanj 60 let po smrti Janeza, sina Zebedejeva, zato tudi ni mogel biti očitca in ni imel nobene zveze z nikomer, ki je bil očitca Janeza, sin Zebedejeva! V naslednjih poglavjih bomo razširili podatke o Klemenu

¹⁴ Pripoved o apostolu Janezu, poglavje XXIII.

¹⁵ Klemen iz Aleksandrije (c. 150 – c. 215).

Aleksandrijskem in videli, da ni bil zaupanja vreden človek, saj je bilo njegovo ime odstranjeno iz registra mučencev rimskokatoliške cerkve leta 1586 z ukazom papeža Klementa VIII., zaradi obstoja nekaterih pokvarjenih nauk v njegovih spisih!

c.) Vsako pričanje mora biti neodvisno:

Ne gre zgolj za ponavljanje prejšnjih pričevanj. Ti duhovniki, ki nam citirajo seznam pričevanj zgodnjih očetov Cerkev, nam pri citiranju tega seznama ne omenjajo, da so ti očetje v resnici prenašali drug od drugega! Pričevanje je pričevanje ene osebe, ki še nikoli ni videl nobenega od učencev, nato pa so druga pričevanja le ponovitev njegovega pričevanja.

Tako na primer Cerkev trdi, da je sveti Papij napisal pet knjig in da so dokazi o obstoju teh knjig in pripisovanje Papiju pričevanja Ireneja in Tertulijana! Toda Cerkev nam neposredno ne pove, da je Irenej živel v drugem stoletju, medtem ko je Tertulijan živel v četrtem stoletju! Se pravi, Tertulijan citira, kar je rekel oziroma omenil Irenej! Zato obstaja le eno pričevanje, drugo pa je le ponovitev prvega! Tako tukaj nima nikakršnega pomena število imen očetov, dokler je njihovo pričevanje zgolj ponovitev!

d.) Obe priči sta morala dobiti učenčev evangelij v svoje roke:

Kako bi lahko sprejeli pričevanje osebe, o kateri nihče nič ne ve? To pomeni, da mora biti ta evangelij prisoten in v rokah očeta Cerkev in potem morajo dokazati oziroma pričati, da je ta evangelij napisal eden od Kristusovih učencev! Glede na to, kdo je torej prejel ta izvorni evangelij v svoje roke od enega izmed Kristusovih učencev? In kdo mu ga je dal? Kje se je to zgodilo in kdo je bil priča? Kje je ta izvorni evangelij in kam je izginil?

d.) Iskrenost in zaupnost:

Priče morajo biti znane po svojem vzornem vedenju in pravičnosti, iskrenosti in zaupnosti v svojih skupnostih oziroma družbah in med očeti Cerkev.

2. Navedbe oziroma citati očetov:

Besede iz navedb očetov kažejo, da so imeli v rokah izvorni evangelij in ga nato navajajo! Toda v resnici so navedbe očetov posledica dveh stvari:

Prvič: njihovi citati oziroma navajanja niso bili citati iz samega evangelija, ampak iz zgodb, ki so se ustno širile med ljudmi o dogodkih, ki so se zgodili s Kristusom in njegovimi govori, in te zgodbe so bile nato napisane v stotih evangelijih. Dokaz za to je, da tisto, kar je citiral eden od očetov iz teh zgodb, ni napisal zdraven oziroma skupaj s temi zgodbami, da je to citiral iz tega in tega evangelija.

Drugič: imenovanje enega od očetov določenega evangelija ne pomeni zagotova potrditev imena avtorja tega evangelija. Nekateri od teh očetov so verjeli, da ima Irenej učitelja po imenu Polikarp, in da je Polikarp učenec Janeza, sina Zebedejeva ter da je Polikarp izpovedal oziroma pričal, da je Janezov evangelij napisal Janez, sin Zebedejev. Zaradi tega so verjeli in sprejeli Janezov evangelij na podlagi tega, kar je Irenej povedal, in ne na podlagi tega, da bi oni sami preverili identiteto pisca tega evangelija!

3. Rokopisi na papirusu:

Cerkev pravi, da ima na tisoče kopij papirusov, veliko število rokopisov napisanih na živalskih kožah, in veliko starodavnih prevodov, vendar to dejansko ni mogoče šteti za dokaz avtentičnosti oziroma pristnosti štirih evangelijev iz naslednjih razlogov:

1) Tukaj ni poduk v številu izvodov in prevodov, ker je na tisočih izvodov le ponovitev brez sklicevanja na prvo (originalno) podlago! Podobno kot lažne novice, ki jih lahko prenašajo vsi mednarodni časopisi, zato ni pomembno in ni poduka v številu časopisov, ker se novice prenašajo drug od drugega, ne da bi preverili pristnost izvornih novic.

2) Trditev, da obstaja na tisoče izvodov in prevodov, ne pomeni, da je na tisoče izvodov celotne Nove zaveze, ampak so v resnici razpršeni fragmenti. Na tisoče papirusov je majhnih kosov, papirus vsebuje eno ali dve Pavlovi poslanici oziroma pismi in papirusi z nekaj verzi Razodetja ali nekateri verzi določenega poglavja določenega evangelija in to bomo obravnavali v naslednjem poglavju, če bo Bog hotel.

3) Na tisoče izvodov, ki jih hrani Cerkev, dejansko niso bile napisane v istem stoletju, ampak so bile napisane od drugega do petnajstega stoletja! Če želi Cerkev navajati (kot dokaz) kopije iz sedmega ali štirinajstega stoletja, zakaj ne bi navajala na milijarde izvodov, ki so trenutno natisnjeni iz štirih evangelijev po vsem svetu in v vseh obstoječih

jezikih? Kako lahko Cerkev dokaže veljavnost štirih evangelijev z rokopisi, napisanimi v zadnjih stoletjih oziroma stoletjih po dogodkih, opisanih v njih? Zato ne bomo upoštevali nobenega rokopisa ali prevoda iz katerega koli drugega obdobja, razen drugega stoletja, ki je najbližji datumu pisanja izvirnih evangelijev.

4) Glede izvodov, napisanih v [drugem stoletju](#), če govorimo samo o štirih evangelijih in pustimo ob strani Pisma in Razodetje, ugotovimo, da je novozavezni inštitut za besedilno raziskovanje (The Institute for New Testament Textual Research (INTF)) registriral [samo deset evangelijev](#), ki morda izvirajo iz drugega stoletja. Tako je število izvodov, ki jih navaja Cerkev pri dokazovanju le deset izvodov in ne tisoče izvodov, kot trdi! Poleg tega po resnem preučevanju vsakega papirusa posebej ugotovimo, da mnogi od njih dejansko ne segajo v drugo stoletje, ampak v tretje ali četrto stoletje, in to bomo obravnavali v naslednjem poglavju, če bo Bog hotel.

5) Teh deset papirusov drugega stoletja, od katerih je večina pravzaprav zelo majhnih kosov, ne more dokazati veljavnosti štirih evangelijev. V naslednjem poglavju bomo, če bo Bog hotel, postavili slike tistih majhnih kosov vsakega papirusa.

6) Cerkev priznava, da nobena od obstoječih kopij, rokopisov in prevodov ni bila prepisana iz originalnih evangelijev, ampak so kopije drugih kopij te pa spet drugih kopij itd.!

7) Kar zadeva izvirne evangelije, Cerkev priznava, da so bili vsi izgubljeni zelo zgodaj in da ni bila shranjena nobena kopija, niti nobena kopija tistih, ki so bili prepisani neposredno iz njih, ker so bili vsi napisani na papirusih, to pa je papir, ki se hitro uniči. Vendar pa je v resnici trditev Cerkve, da so bili izvorni evangeliji in kopije, ki so bile prepisane neposredno iz izvornikov, izgubljeni, ker so bili napisani na papirusu, napačna, saj so vsi papirusi faraonske dobe, napisani pred nekaj tisoč leti, še vedno v naših rokah in niso bili uničeni. Kar zadeva izvirne kopije štirih evangelijev, nam dejansko nihče od očetov zgodnje Cerkve, ki so živeli v prvi polovici drugega stoletja, ni omenil, da bi jih videl ali imel v posesti kadar koli oziroma v katerem koli časovnem obdobju, to pomeni,

da so resnično že bili izgubljeni v manj kot pol stoletja ali pa so resnično bili prvotno napisani sredi drugega stoletja in ne v prvem stoletju!

Tudi če predpostavimo, da so bile izvirne kopije štirih evangelijev izgubljene, ker so bile napisane v papirusu, kako je mogoče, da ni preživel niti en evangelij in niti ena stran od vseh teh evangelijev? Kako to, da so izginile vse strani in vsi evangeliji? Papirus se lahko pokvari in njegovi robovi in prazni del okrog besedila se lahko malo razjedo, vendar ne izhlapi kot plin! Poleg tega, kako Cerkev kljub velikemu pomenu ni ohranila izvirnih evangelijev, kljub temu pa je ohranila kopije drugega, tretjega in četrtega stoletja, čeprav so zapisane tudi na papirusu?

V resnici ne obstajajo "[originalni evangeliji](#)", zato Cerkev ni skrbela, da bi ohranila katerokoli kopijo od njih. To bomo razložili v naslednjih poglavjih, če bo Bog hotel.

8) Cerkev priznava, da vsi grški papirusi nimajo velike veljave, ker so jih napisali nekvalificirani ljudje (nestrokovnjaki). Na spletni strani svete Takle Haymanot koptske pravoslavne cerkve lahko beremo naslednje:

"Vsi naši najstarejši grški rokopisi v Novi zavezi so zapisani na papirusih in segajo v časovno obdobje iz sredine drugega stoletja do četrtega stoletja po Kr., toda samo en papirus s številko (P74) pa izvira iz sedmega stoletja. [Čeprav so papirusi nepopolni deli](#), vendar skupaj predstavljajo pomemben del Nove zaveze, [in čeprav segajo v zgodne obdobje, so izgubili velik del svoje veljave, ker so napisani v pisavi nestrokovnjakov](#), in zdi se, da v njih niso posvetili dovolj pozornosti majhnim podrobnostim." ¹⁶

9) Ko je bilo leta 1502 Erazmu iz Roterdama naročeno, da objavi prvo izdajo Svetega pisma v grščini¹⁷, se Erasmus [ni opiral na zgodnje grške različice \(izvode\)](#) iz 2., 3. in 4. stoletja, napisane v aleksandrijski besedilni vrsti¹⁸ [zaradi strahu pred nepravilnostmi, ki bi jih lahko vsebovali](#), zato se je Erasmus opiral na [kasnejše grške izvode](#), napisane v bizantijski besedilni vrsti.¹⁹ Tretja izdaja Erazma je izdaja, na kateri je temeljila izdaja

¹⁶https://st-takla.org/Full-Free-Coptic-Books/FreeCopticBooks-002-Holy-Arabic-Bible-Dictionary/07_KH/NT-manuscripts.html

¹⁷ Komplutenzijski Poliglot Biblije (Complutensian Polyglot Bible)

¹⁸ Aleksandrijski besedilni tip (Alexandrian text-type)

¹⁹ Bizantijski besedilni tip (Byzantine text-type)

kralja Jamesa. Ker Erasmus ni mogel dobiti popolne grške različice, je uporabil na desetine grških različic, da jih je mogel kombinirati in dopolnjevati ter tako dobil Novo zavezo v grščini!

Teolog Bart Ehrman²⁰ je o kanoničnosti (pristnosti) evangelijev odgovoril:

V eni od razprav o zanesljivosti oz. pristnosti evangelijev je Bart Ehrman dejal: "Ko sem bil vernik Biblije in sem obiskoval Institut moderne Biblije (Moody Bible Institute) preden sem začel resno preučevati Novo zavezo, začel njeno branje v grščini in preden sem začel brati knjige resnih komentatorjev oz. razlagalcev Biblije, sem bil popolnoma prepričan, da evangeliji ne vsebujejo le izročila očividcev, ampak da sta jih tudi napisala dva očividca: Matej in Janez; in dva od tesnih spremljevalcev oseb, ki sta bila očividca, to sta Marko in Luka. Intenzivno raziskovalno delo spreminja tvoje mnenje o stvareh, vendar nočem, da mislite, da je to razlog, da ne uporabljate svojih možganov. Tudi če si evangeličanski vernik, najbolj goreče Biblije na svetu, moraš vedeti, da ti je Bog dal možgane. Uporabi svoje možgane, in Craig (eden izmed udeležencev razprave) in jaz se strinjava s tem; Gospod ti je dal možgane, da razmišljaš z njimi ter uporabljaš logiko, zato te je Gospod naredil za človeka, namesto mehkušca. Ne bojte se uporabljati svoje inteligence, če želite izvedeti resnico. Resnica morda ni tisto, kar so ti rekli, če pa je resnica, ji morate verjeti, ne bežite pred njo! Ko sem vse bolj in bolj učil uporabljajoč svojo inteligenco, kot vernik evangelija in se z njim molil, sem se prepričal, da Biblija ni napisana s posredstvom očividcev, niti s posredstvom ljudi, ki so poznali te očividce!"

Prva točka: ki je najbolj jasna in jo morate upoštevati, je, da "sami evangeliji ne trdijo, da so bili napisani s posredovanjem prič! Vsi so anonimni! Naslove v svojih evangelijih, "Evangelij po Mateju" itd., so dodali poznejši uredniki in jih niso dali originalni avtorji.

Druga točka: "Noben od evangelijev ne trdi, da ga je napisala oseba, kateri se prepisuje ta evangelij." Ne trdijo, da so jih napisali s posredovanem očividcev, niti ne trdi, da so

²⁰ Bart D. Ehrman (1955) je znanstvenik o Novi zavezi in strokovnjak za paleokršćanstvo. Trenutno je predstojnik oddelka za religiozne študije na Univerzi Severna Karolina na Chapel Hillu.

bili napisani s posredovanjem oseb po imenu Matej, Marko, Luka in Janez. Ta imena so poznejša cerkvena tradicija, ki so jih dodali evangelijem. Ta tradicija se je začela pojavljati šele približno sto let po pisanju teh evangelijev. [Nekateri ljudje menijo, da se vodja zgodnje Cerkve, imenovan Papij, sklicuje da je videl oba Marka in Mateja, vendar obstajajo dejansko zelo trdni razlogi, da mislimo, da se Papij ne sklicuje na Marka in Mateja](#), o katerima govori. Prvi, ki je omenjal Mateja, Marka, Luko in Janeza, [je bil Irenej, leta 180 po Kr](#), več kot sto let po tem, ko so bile te knjige napisane.

Po mojem mnenju so evangeliji, ki so prispeli do nas neznani oz. anonimni, ne vemo njihovih imen in niso napisana na podlagi pričevanj očitvidcev. Toda pomembna točka, ki jo želim omeniti je, da četudi so bili evangeliji napisani s strani očitvidcev ali če vsebujejo pričanje očitvidcev, to ne pomeni zagotovilo, da so bili natančni! Pomislite na naš trenutni pravni sistem. Ali so očitvidci vedno natančni v svojem poročanju? Če je odgovor pritrdilen, zakaj se zahteva pri pričevanju na sodišču, da bo poklicano več očitvidcev in ne samo en očitvidец? Če bi bili očitvidci 100 odstotno natančni v svojih poročilih oziroma izjavah, zakaj bi potem potrebovali dodatne priče? Če želimo izvedeti, kaj se je zgodilo, bi mi preprosto le vprašali enega od njih. Očitvidci ne dajo vedno vseh informacij popolno in pravilno. Toda tudi če bi to storili, to ne bi bilo pomembno, saj se za Novo zavezo ne trdi, da je napisana s posredništvom očitvidcev in njo v resnici niso napisali očitvidci.

Pisci evangelijev so živeli 40, 50 ali 60 let po Jezusovi smrti. Evangelije so pisali v grščini, Jezusov jezik pa je bil aramejski. Ti pisci evangelijev so živeli v različnih državah (krajih) in so živeli v poznejših desetletjih. Kje so dobili informacije? Niso bili Jezusovi privrženci oz. sledniki in tudi ne trdijo, da so bili Jezusovi učenci. Evangelije so napisali drugi ljudje desetletja pozneje in v drugem jeziku in kje so dobili vse te informacije? (Odgovor) Slišali so zgodbe o Jezusu, ki so se prenašale leto za letom za letom, desetletje za desetletjem za desetletjem, dokler pisci evangelijev, ki so živeli v drugih državah in govorili druge jezike, niso slišali teh zgodb! Kaj se zgodi z vsemi temi zgodbami, ko se je končalo ustno prenašanje? Spremenile so se!

Pisci evangelijev se med seboj ne strinjajo, ker so se zgodbe, katerih prenos je bil končan, znova in znova skozi čas spreminjale, včasih pa so zgodbe spreminjali tudi sami pisci evangelijev! In to je tisto, kar vam ne morejo reči oziroma razložiti krščanski teološki učenjaki. Oni govorijo le na splošno o tem, kakšen je bil Jezusu in lahko povedo stvari, ki jih je storil Kristus. Toda oni vas ne morejo obvestiti o podrobnostih, s katerimi bi se strinjali. Zakaj se krščanski teologi ne strinjajo med seboj? Zaradi tega, ker je (v njej) veliko nasprotij in Biblija je zelo nezanesljiva knjiga.²¹

III. POGLAVJE

²¹ Bart Ehrman proti Craig Evansu,
<https://www.youtube.com/watch?v=rhM5lbVBgkk>.

DESET PAPIRUSOV IZ DRUGEGA STOLETJA

Kot smo že omenili v prejšnjem poglavju, trditev Cerkev, da ima na tisoče papirusov, ne more veljati za dokaz pristnosti štirih evangelijev, saj nas tukaj zanimajo različice kopij, ki so po najbolj izbranem mišljenju iz drugega stoletja in se nanašajo samo na štiri evangelije, pri čemer pustimo ob strani Pisma in Razodetje! Novozavezni inštitut za besedilno raziskovanje (The Institute for New Testament Textual Research (INTF)) je registriral samo deset rokopisov, ki morda izvirajo iz drugega stoletja. Vendar pa po resnem preučevanju vsakega papirusa posebej ugotovimo, da datum pisanja ni pravilen, ker temelji na paleografiji. Poleg tega so teh desetih papirusov odkrili pred kratkim, v dvajsetem stoletju, potem ko so se izgubili več stoletij, torej jih Cerkev skozi stoletja ni ohranila in ne ve, kdo jih je napisal, njegovo zanesljivost in zaupnost! Če teh papirusov niso ohranili in zaščitili predniki oziroma prvi, kako jih lahko navajajo oziroma pričajo o njih sodobniki!? Teh deset papirusov je:

1. Papirus (P52):

Zgodovina njegovega pisanja se med teologi razlikuje. Večina teologov odločno trdi, da sega v leto 125 po Kr., trdijo, da je to najstarejši papirus, ki ga najdemo v spisih oz. knjigah prvih kristjanov. Njihov namen s temi trditvami je, da poskušajo zavajati ljudi, da je bil ta kos papirusa morda prepisan neposredno iz izvirnega Janezovega evangelija in da so bile v tistem času kopije Janezovega evangelija razposlane oziroma razširjene v mnogih državah oziroma krajih. Ta kos papirusa so odkrili v Egiptu leta 1920.

Prav tako so njihove trditve poskus potrditve, da je bil Janezov evangelij napisan v prvem stoletju, saj so bile njegove kopije razposlane oz. razširjene v prvi četrtini drugega stoletja. Razlog za to je, ker se teološki učenjaki razhajajo glede datuma pisanja Janezovega evangelija, saj nekateri pravijo, da je bilo to v prvem stoletju, drugi pa, da je bilo v drugem stoletju. Če je bil Janezov evangelij napisan v drugem stoletju, to pomeni, da njegov avtor sploh (prvotno) ne bi mogel biti Janez, sin Zebedejeva in Kristusov učenec!

Drugi teologi trdijo, da ta papirus sega v leto 150, n.št., mnogi drugi učenjaki pa trdijo, da sega v leto 170, n.št. Večina najnovejših trenutnih študij kaže, da lahko ta kos papirusa izhaja iz drugega ali tretjega stoletja naše dobe. Študije iz univerze v Manchesteru v Združenem kraljestvu,²² katera hrani ta kos papirusa, trdijo, da je najbolj verjetno, da izhaja iz konca drugega stoletja našega štetja.

Vendar pa je vse to zgolj prevara in špekulacije brez trdne znanstvene podlage, saj je bil datum pisanja tega papirusa ugotovljen po paleografiji (t.j. študija starodavnih spisov), ki preučuje metodo pisanja in primerjavo z nekaterimi zgodnjekrščanskimi spisi. Toda paleografija ne more določiti datuma pisanja tega kosa papirusa iz naslednjih razlogov:

- Če natančno pogledamo spodnjo sliko, ugotovimo, da je število navedenih besed na tem kosu papirusu premalo, da bi lahko določili način pisanja in natančno določili, v katerem letu je bil napisan!
- Paleografija ni znanost, ampak zgolj študija, ki lahko določi stoletje, v katerem je bil napisan neki papirus. Rezultat morda tudi ni točen, saj lahko pride do napake v stoletju, dveh ali celo treh. Toda, kako so uspeli doseči to natančno določitev oziroma identifikacijo tisti, ki trdijo, da datum pisanja papirusa sega v leto 125 ali celo 170 n. št.?
- Paleografija temelji na primerjanju stila pisanja nekega papirusa s slogom pisanja drugih papirusov istega stoletja. Kako se je torej lahko stil pisanje tega papirusa primerjalo s stilom pisanja drugih papirusov iz prve četrtine drugega stoletja, če prvotno sploh ne obstajajo papirusi, ki so bili (ohranjeni) v prvi četrtini drugega stoletja?!
- Paleografija temelji na primerjavi stila pisanja, na katerega vplivata dva dejavnika:

22 <http://www.library.manchester.ac.uk/search-resources/special-collections/guide-to-special-collections/st-john-fragment/what-is-the-significance/>

1) **Časovni dejavnik:** slog pisanja v angleščini, ki se je uporabljal v času Shakespearea, se zagotovo razlikuje od načina pisanja, ki se uporablja danes. Vendar ta opredelitev ni natančna. Tako danes, na primer, najdemo pri prevajanju verskih knjig v angleščino veliko razliko med prevajalci v stilu pisanja in izbiri besed. Nekateri pišejo v sodobnem jeziku in uporabljajo besede, ki jih najdemo v sodobnih knjigah, drugi pa hočejo povečati podobo svetosti tem verskim knjigam tako, da izberejo starodavne besede, ki bi lahko spominjale na Shakespearov slog pisanja. Zato je danes neko knjigo mogoče prevesti, vendar v pisnem slogu oziroma stilu, podobnem tistemu, ki je bil uporabljen pred 400 leti! Poleg tega duhovniki današnje grške pravoslavne cerkve opravljajo svoje molitve v starogrškem in ne v sodobnem grškem jeziku, ki se uporablja v našem času, vsi uradni dokumenti, ki jih je objavila grška pravoslavna cerkev, pa so napisani v starogrškem in ne v sodobni jezik, prav tako tudi vsi uradni dokumenti, ki jih je objavil papež v Vatikanu, so objavljeni v latinščini in ne v italijanščini!

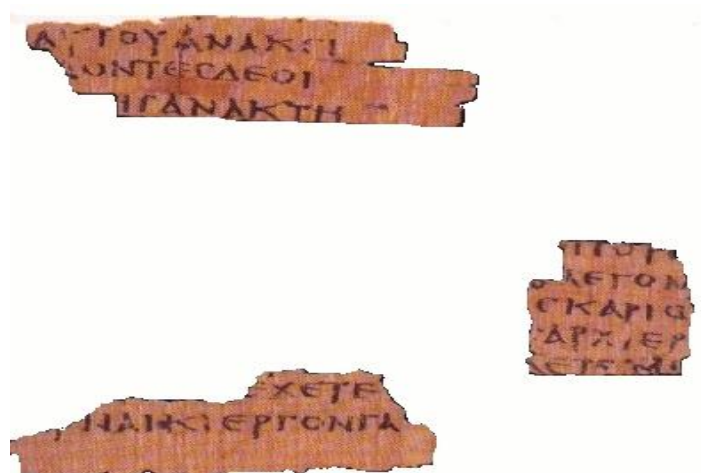
2) **Dejavni prostora oziroma mesta (kraja):** kot vemo, so bili vsi starodavni papirusi, ki so prispeli do nas (so bili nedavno najdeni), napisani v grščini, toda v tistem obdobju so v mnogih državah govorili grški jezik in je bil razširjen. Vendar se slog tistih, ki so v Grčiji govorili grško, razlikuje od sloga tistih, ki so grško govorili v Egiptu, Siriji ali Palestini. Če torej rečemo, da želimo s pomočjo paleografije določiti način pisanja določenega papirusa, ali bomo ta stil pisanja primerjali s stilom, ki se uporablja v Egiptu, Grčiji ali Palestini ali kaj?

Dimenziji tega kosa papirusa sta le 9 x 6 cm, napisana na obeh straneh; na sprednji in zadnji strani. Sprednja stran vsebuje sedem nepopolnih vrstic iz Janezovega evangelija. Kot lahko vidimo na spodnji sliki, te vrstice vsebujejo le nekaj prekinjenih oziroma nepovezanih besed iz 18. poglavja, od 31. do 33. verza. Zadnja stran pa vsebuje le nekaj prekinjenih oz. nepovezanih besed iz 37. in 38. verza istega poglavja.

2. Papirus (P64):

Datum njegovega pisanja je predmet polemike oziroma razhajanja, saj nekateri mislijo, da je bil napisan v četrtem stoletju, drugi v tretjem stoletju in tretji v drugem stoletju, vsa ta približna določanja datuma temeljijo na paleografiji. Ta del papirusa so odkrili v Egiptu in vsebuje le nekaj prekinjenih oz. nepovezanih besed iz Matejevega evangelija, 26. poglavje, verzi 23–31.

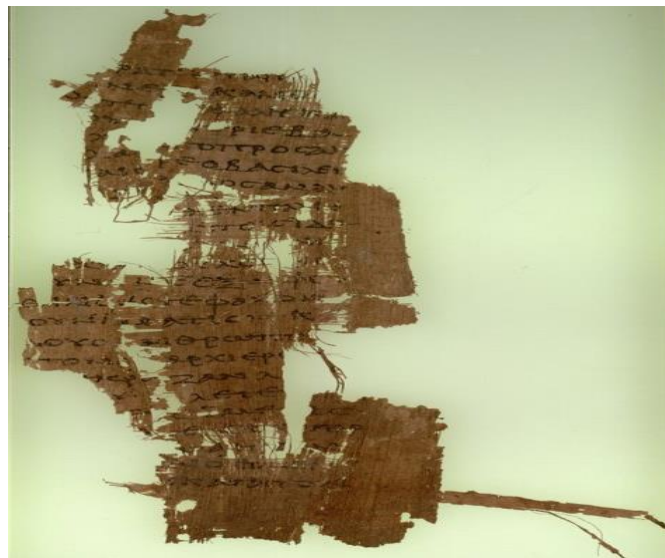
3. Papirus (P67):

Ta papirus je dopolnilo zgoraj omenjenega (P64), torej oba sta iz iste knjige in vsebuje nekaj prekinjenih oziroma nepovezanih besed iz Matejevega evangelija, 3. poglavje.

4. Papirus (P90):

V skladu s paleografiji ga nekateri teologi uvrščajo v zadnje obdobje drugega stoletja. Odkrili so ga v Egiptu in vsebuje prekinjene oziroma nepovezane besede Janezovega evangelija, 18. poglavja, od 36. verza, do 19. poglavja, 7. verza.

5. Papirus (P104):

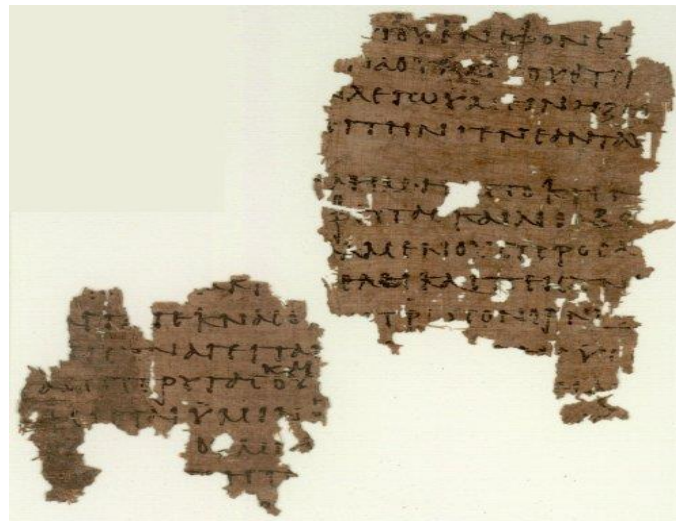
V skladu s paleografiji ga nekateri teologi uvrščajo v zadnje obdobje drugega stoletja. Odkrili so ga v Egiptu. Sprednja stran vsebuje nekaj prekinjenih oz. nepovezanih besed iz Matejevega evangelija, 21. poglavje, verzi 34-37, zadnja stran pa vsebuje sled nejasne

pisave iz 43. in 45. verza istega poglavja. V tem papirusu ni 44. verza, kar pomeni, da je bila številka ponarejena in pozneje dodana oziroma vnesena v drugo kopijo!

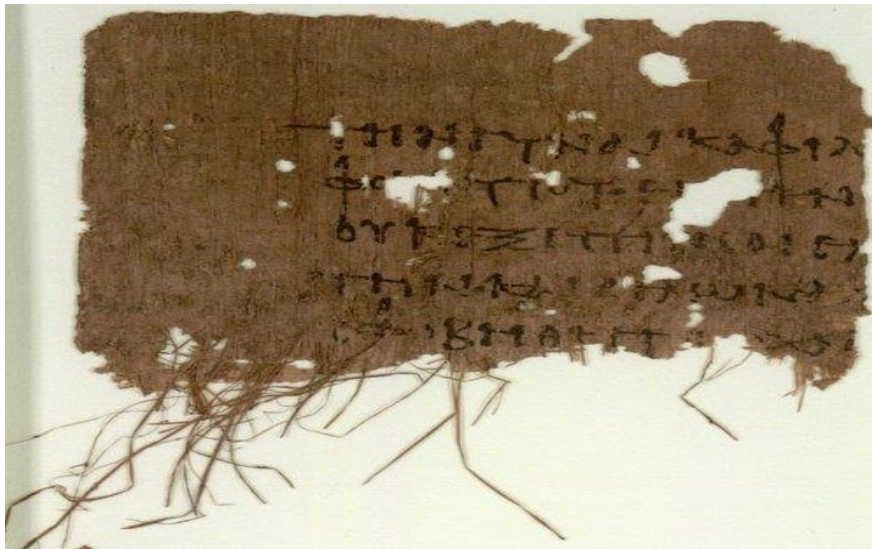
6. Papirus (P77):

Prevladuje mnenje nekaterih, da datum njegovega pisanja sega v konec drugega ali začetek tretjega stoletja v skladu s paleografijo. Ta papirus vsebuje le nekaj pretrganih oz. nepovezanih besed iz Matejevega evangelija iz 23. poglavja, verzi 30–39.

7. Papirus (P103):

Nekateri domnevajo, da je ta papirus dopolnilo zgoraj omenjenega (P77), kar pomeni, da izvirajo iz iste knjige. Ta papirus vsebuje le nekaj pretrganih oziroma nepovezanih besed iz Matejevega evangelija, 13. poglavje, 55. in 56. verz ter 14. poglavje, verzi od 3 do 5.

8. Papirus (P66):

Ta papirus je del zbirke papirusov, znane pod imenom Bodmer papirus, odkrit v Egiptu leta 1952 in je dobil ime po svojem kupcu Martinu Bodmerju. Po besedah Martina Bodmerja zgodovina papirusa sega v začetek tretjega stoletja v skladu s paleografijo. Vendar je po obsežni študiji papirusa teolog Brent Nongbri potrdil, da sega v sredino četrtega stoletja, upoštevajoč njegovo obliko, njegovo literarno strukturo, uporabljeni način pisanja in njegov izvor. Toda raziskovalec bizantinske zgodovine Herbert Hunger je trdil, da morda ta papirus sega v drugo stoletje! Tako institut za raziskovanje novozaveznega besedila zanemarja datum (tega papirusa), ki ga je določil Martin Bodmer in to je tretje stoletje in datum, ki ga je določil po obsežnih študijah dr. Brent Nongbri in to je sredina četrtega stoletja, toda institut se oklepa oziroma drži datuma izhajanja tega papirusa, ki ga je določil Herbert Hanger, ki ni strokovnjak za paleografijo, ampak je raziskovalec bizantinske zgodovine, in to je, da je papirus napisan v drugem stoletju!

Papirus vsebuje naslednje dele Janezovega evangelija: od 1. poglavja, 1. verza, do 6. poglavja, 11. verza; od 6. poglavja, 35. verza, do 14. poglavja, 26. verza; 14. poglavje vsebuje tudi verze 29 in 30; 15. poglavje, verzi 2–26; 16. Poglavje vsebuje tudi verze 2, 3, 4, 6 in 7; od 16. poglavja, 10. verz, do 20. poglavja, 20. verza; 20. poglavje vsebuje tudi verze 22 in 23; od 20. poglavja, 25. verza do 21. poglavja, 9. verza; in 21. poglavje, vsebuje tudi verze 12 in 17.

9. Papirus (P75):

Ta papirus je del zbirke papirusov, znane kot Bodmer papirus. Datum pisanja papirusa po mnenju Martina Bodmerja sega v konec drugega stoletja ali v začetek tretjega stoletja. Vendar je teolog Brent Nongbri potrdil, da slog pisanja papirusa spominja na slog, ki je bil uporabljen v četrtem stoletju, saj je isti slog, kot je bil uporabljen v rokopisu Vatikanskega kodeksa (Codex Vaticanus) iz četrtega stoletja.

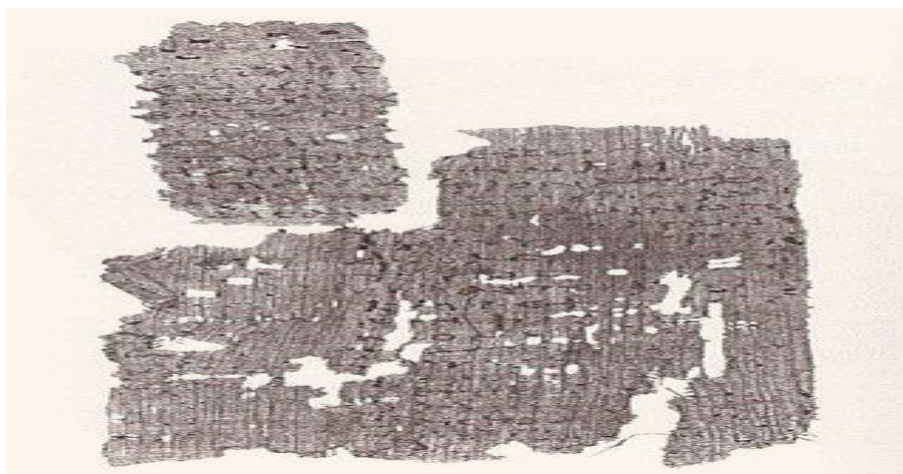
Ta papirus vsebuje naslednja poglavja iz Lukovega evangelija: od 3. poglavja, 18. verza do 4. poglavja 2. verza; od 4. poglavja, 34. verza, do 5. poglavja, 10. verza; od 5. poglavja, 37. verza, do 18. poglavja, 18. verza; in od 22. poglavja, 4. verza, do 24. poglavja, 53. verza.

Prav tako ta papirus vsebuje tudi naslednja poglavja iz Janezovega evangelija: od 1. poglavja, 1. verza vse do 11. poglavja, 45. verza; in 11. poglavje, od 48. do 57. verza; in 12. poglavja, od 3. verz, vse do 13. poglavja, 19. verz; in od 14. poglavja, 8. verz, do 15. poglavja, 10. verza.

10. Papirus (P98):

Ta papirus predstavlja le majhen del knjige Razodetja, od 1. poglavja, 13. verza do 2. poglavja, 1. verza. Po paleografiji nekateri menijo, da verjetno izvira iz drugega stoletja. Ker se ne nanaša na štiri evangelije, ki so tema te naše knjige, se o njemu ne bomo poglobljali.

11. Papirus (P46):

Ta papirus vsebuje nekaj Pavlovih poslanic. Po paleografiji nekateri menijo, da izvira iz konca drugega stoletja ali začetka tretjega stoletja. Ker se ne nanaša na štiri evangelije, ki so tema te naše knjige, se o njemu ne bomo poglobljali.

12. Rokopis (0189):

Ta rokopis vsebuje odlomke iz knjige Apostolska dela, 5. poglavje, od 3. do 21. verza. Nekateri menijo, v skladu s paleografijo, da najverjetneje izvira iz konca 2. stoletja ali začetka 3. stoletja. Ker se ne nanaša na štiri evangelije, ki so tema te naše knjige, se o njemu ne bomo poglobljali.

Povzetek tega poglavja:

1. Večina od teh desetih papirusov, ki jih je določil "Institut za raziskovanje novozaveznega besedila", so večinoma kosi oziroma majhni deli, ki jih ni mogoče uporabiti za dokazovanje oziroma ne dokazujejo ničesar.
2. Vse, kar je omenjeno o datumu pisanja teh delov papirusa, so le domneve, ki temeljijo na paleografiji.
3. Zgodnja Cerkev ni ohranila nobenega od teh papirusov in ti so bili izgubljeni stoletja, dokler jih niso našli v Egiptu v dvajsetem stoletju.
4. Ko dobro pogledamo slike teh papirusov, se vprašamo: Kako lahko sodobna cerkev dokazuječ navaja te kose, ki jih očetje zgodnje Cerkve niso ohranili?!
5. Ti kosi papirusa nimajo znanega izvora, ni znano, kdo jih je napisal in pod nadzorom katere cerkve so napisani. Vendar pa trenutno v vseh sodobnih biblijskih izdajah najdemo podpis enega od patriarhov in pečat njegove cerkve ter celo uvod tega patriarha ali cerkve v tej določeni izdaji ali na Novi zavezi na splošno. Kar zadeva teh deset papirusov, ne najdemo nobene besede oziroma izraza, ki bi na primer govorila o tem, da so bile to kopije oziroma prepisi ali prevodi, ki jih je naredil ta in ta duhovnik pod nadzorom teh in teh duhovnikov in jih je odobrila komisija za recenzijo in jezikovni pregled in je izvršena kopija oziroma prepis in prevod, ki temelji na izvorni različici tej in tej, ki jo je ta in ta cerkev ohranile pod nadzorom tega in tega patriarha!

IV. POGLAVJE

NE OBSTAJA TAKO IMENOVANI IZVIRNI EVANGELIJ ZA ŠTIRI EVANGELIJE

Niti Cerkev niti očetje zgodnje cerkve se niso ukvarjali z ohranitvijo izvirnih evangelijev, ker **ne obstaja tako imenovani "izvirni evangelij"**! Izraz "izvirni evangelij" pomeni, da je eden od Kristusovih učencev napisal izvirni evangelij in ga nato izročil enemu izmed svojih učencev od očetov zgodnje Cerkve ali ga je sprejela od njega ena od cerkva in ga shranila v svoji knjižnici! Toda to se ni nikoli zgodilo z nobenim evangelijem.

V resnici so zgodbe in dogodke, pri katerih je sodeloval Kristus (mir z njim), neznani ljudje opisali v več sto knjigah. Konec drugega stoletja so bile štiri od teh knjig izbrane in pripisane Kristusovim učencem, dali so jim lastnost svetosti, da bi pridobili njihovo sprejemanje pri ljudeh!

Racionalna vprašanja o izvirnih evangelijih:

Kot je dobro znano, so vsi evangeliji napisani na papirju in niso le ustne izjave, ki jih ljudje prenašajo ustno. Kje so torej izvirne različice oz. kopije teh evangelijev? Če je bil Janez, Zebedejev sin, avtor Janezovega evangelija, kje ga je napisal in komu ga je dal? Ali ga je dal določeni cerkvi? Kako se je potem pojavil ta izvirni evangelij? Ali je ta cerkev izjavila, da je pri njej izvirna verzija Janezovega evangelija in da ga je prejela iz roke Janeza, sina Zebedejevega? Ali je tam kakšna priča o tem? Kje je tista originalna različica Janezovega evangelija? Kako to, da ta cerkev ni ohranila svoje najpomembnejše knjige, ki jo je imela pri sebi? Če je bil Janez, Zebedejev sin, resnično avtor Janezovega evangelija, kako je mogoče, da najdemo v cerkveni definiciji tega evangelija izraz **"najverjetneje je avtor tega evangelija Janez sin Zebedejev"**?! Ali je stvar dvomljiva ali jasna s kategorično oz. odločno jasnostjo?!

V. POGLAVJE

PISMA NEZNANEGA IZVORA V NOVI ZAVEZI

Izvor in avtor Pisma Hebrejcem nista znana:

Da, Cerkev je svojo sveto knjigo sestavila iz knjig, katerih izvor in avtorji niso znani! Dokaz za to je Pismo Hebrejcem, to pismo je trenutno prisotno v Svetem pismu, čeprav Cerkev ne ve, kdo je njen avtor! Za izbiro imena avtorja tega anonimnega pisma je bilo predlaganih več imen, kot so Papež Klement I., Barnabé, Pavel, Luka, Apolon, Priscile in drugi. Do četrtega stoletja je v zahodnih cerkvah prevladovalo mnenje, da je bil avtor Pisma Hebrejcem Klemen Rimski (Papež Klement I.), kasneje pa se je spremenilo mnenje in je pripisan apostolu Pavlu. Vendar je Tertulijan to pripisal Barnabi, Origen pa je menil, da bi bil lahko pisec Luka, evangelist. Sprašujemo se, kje se je pojavila ta poslanica oziroma pismo in zakaj Cerkev ne pozna imena njenega avtorja. Kje je Cerkev našla to poslanico oziroma pismo? Ali jo je ena od cerkva predstavila, a je pozabila omeniti, kdo je bil njen avtor? Zakaj je Cerkev to pismo uvrstila oziroma dala v svojo Sveto knjigo in jo pripisala kot Božjo besedo, ki jo je navdihnil Sveti Duh?

Čeprav avtor tega pisma ni znan, ga je izvorni prevod Svetega pisma kralj James imenoval kot "Pavlovo Pismo Hebrejcem". Vendar je bilo to pripisovanje Pavlu le domneva brez dokazov, saj so zadnje raziskave pokazale, da je to pripisovanje Pavlu napačno.²³ Način pisanja te poslanice in način pisanja Pavla je na splošno zelo različen, teološki pristop je drugačen, duhovna izkušnja je drugačna in uporabljen grški besedni zaklad je drugačen. Poleg tega v današnjem času Cerkev in teologi tudi zanikajo, da je avtor tega pisma Pavel!²⁴

VI. POGLAVJE

²³ Powell, Mark A. Predstavitev Nove zaveze: zgodovinska, literarna in teološka raziskava. Baker Academic, 2009.

²⁴ Ellingworth, Paul (1993). Novi mednarodni komentar grške Nove zaveze: Poslanica Hebrejcem. Grand Rapids, MI: Wm. B. Eardmans Založništvo Co. str. 3.

HITER PREGLED ZGODOVINE NOVE ZAVEZE

Jasna razlika med štirimi evangeliji in drugim stoletjem našega štetja:

V tem komentarju zgodovine Nove zaveze se bomo omejili na točke, s katerimi se Cerkev soglasno strinja, tako da bodo te točke kategorično dokazljive, tako da bodo stvari spoštovanemu bralcu jasne v dokončni oz. neovrgljivi obliki, z Božjim dovoljenjem.

1. Uvod uradne grške pravoslavne cerkve v njeni izdaji Svetega pisma v grščini se glasi:

"Po Kristusovem prihodu v prvem stoletju našega štetja je bila Biblija kristjanov, ki so jo sprejele vse cerkve, samo Stara zaveza (takrat se ni imenovala Stara zaveza, ker izraz Nova zaveza še ni bil uveden, zato se je takrat imenovala Stara zaveza "Biblija" ali "Zakon in preroki") in so se vsi izrazi, kot so "Sveto pismo pravi", "Zakon pravi" ali "kot je rečemo v prerokih", nanašali na Staro zavezo."²⁵

2. Pisateljica Karen Armstrong pravi:

»Tako kot druge skupine so bili tudi Judje razdeljeni v sekte, ki so bile v sporu. Prvi kristjani so se smatrali za pravi Izrael in se niso nameravali ločiti od judovstva ... Prvi kristjani so še naprej živeli kot Judje in se držali svoje vere ... in še naprej posvečevali Toro, spoštovali soboto in spoštovali zakone, povezani s hrano (to pomeni, da ne jedo svinjine in druge hrane, ki je Judom prepovedana).«²⁶

3. Karen Armstrong pravi tudi:

"Tri leta po Kristusu se je Pavel spreobrnil v krščanstvo zahvaljujoč razodetju, ki ga je prepričalo, da ga je Kristus postavil za glasnika, da pokliče nejudovske (poganske) narode k veri v Kristusa. Vendar Pavel ne samo, da nikoli ni osebno spoznal Kristusa, ampak je bil sprva do njega sovražen, vendar po spreobrnjenju v krščanstvo je

²⁵ Uvod Nove zaveze uradne grške cerkve znotraj grškega evangelija, ki jo je objavilo Grško evangeličansko društvo, stran 1479, na naslednji povezavi:

<https://www.scribd.com/doc/143640673/Η-ΑΓΙΑ-ΓΡΑΦΗ-ΣΤΗ-ΔΗΜΟΤΙΚΗ-ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ-Έκδοση-Ελληνικής-Βιβλικής-Εταιρίας>

²⁶ Karen Armstrong: Zgodovina Biblije str.45.

odpotoval v več držav v Siriji, Mali Aziji in Grčiji, ker je bil pred drugo Kristusovo vrnitvijo odločen, da bo evangelij prenesel na konce Zemlje, zato je pisal poslanice tistim, ki so se v krščanstvo spreobrnil na njegovih rokah, odgovarjal je na njihova vprašanja, jim svetoval in pojasnjeval verski nauk. Pavel ni niti za trenutek pomislil, da piše "sveto knjigo", ker je bil prepričan, da se bo Kristus vrnil v času njegovega življenja, in se ni zavedal njegove večnosti, da bodo prihodnje generacije množično brale njegova pisma."²⁷

4. Jezuitski prevod Svetega pisma v uvodu v Novo zavezo pravi:

»Kristusove besede in pridige apostolov so se dolgo prenašale ustno in zgodnji kristjani niso čutili potrebo po zapisovanju naukov apostolov, šele po smrti zadnjih apostolov, so začutili potrebo po zapisovanju naukov apostolov. Nikoli ni bilo mišljeno, da bo nekega dne treba postaviti vprašanje statusa teh novih del, saj je bilo na začetku ustno izročilo mnogo boljše kot pisni dokumenti. Zdi se, da je večina kristjanov, začevši okoli leta 150 n.št., postopoma, neopaženo sami od sebe, razen zelo malo njih, prešla na pisno izročilo in ustvarila novo skupino svetih knjig. Najverjetneje so začeli z zbiranjem Pavlovih poslanic, ki so jih uporabljali v svojem cerkvenem življenju. Vendar njihov namen ni bil nikoli sestaviti priloge k sveti knjigi, saj so dogodke, ki so jih opisali, opisali kot svoje vodilo: Pavlove poslanice so bile napisane v času, ko se ustno izročilo evangelija večinoma ni prenehalo širiti na jezikih tistih, ki so jih ohranjali, da ne omenjam dejstva, da je Pavel sam ukazal brati njegova pisma in jih prenašati med sosednje cerkve ... Kar zadeva ta pisma, pred začetkom drugega stoletja ni bilo nobenih dokazov, ki potrjujejo, da se ta pisma lahko uvrščajo med svete spise in da imajo pomen, kot ga ima Sveto pismo. Poleg tega se v tem času ne pojavlja pomembnost evangelija tako jasno, kot se pojavlja pomen Pavlovih pisem oz. poslanic. Da, spisi starejših krščanskih pisateljev niso bili brez dokazov, ki so vzeti iz evangelijev ali aluzij na evangelije, vendar je vsakokrat težko potrditi ali so bili dokazi vzeti iz napisanih besedil, ki so bili v rokah teh pisateljev ali pa so se zadovoljili le s tem, da so si zapomnili dele ustnega izročila. Kakršna koli naj bo stvar, vendar pred letom 140 n.št., ni bilo pričevanj, ki bi

²⁷ Karen Armstrong: Zgodovina Biblije str.45.

dokazala, da so ljudje poznali zbirko oziroma večje število pisnih svetopisemskih besedil. Ni omembe, da je bilo katero od teh besedil obvezno in šele v drugi polovici drugega stoletja, so dokazi skozi čas postajali vse bolj jasni, da tam obstaja skupina evangelijev z obveznim značajem, ki so ga postopoma prepoznavali. Od začetka 150 leta se je začelo odločilno obdobje za oblikovanje novozaveznega zakona. Mučenec Justin (ki je živel med leti 100-165 n. št.) je prvi omenil, da so "kristjani brali evangelije (ne da bi natančno vedeli, kaj so ti evangeliji ali če so štirje evangeliji) na nedeljskih srečanjih in jih obravnavajo kot apostolske spise - ali vsaj tisti, ki so tesno povezani z apostoli - in jih uporabljajo in tem spisom dajejo svetopisemski status." Če je tem spisom dat takšen prestiž oziroma visok status, se zdi, da nimajo prvotnega apostolskega izvora (ker jih je napisal katerikoli apostol), celo pripoveduje zgodbo o "Gospodu" v skladu s tradicijo prenašanja. Vendar je bilo hitro poudarjeno razmerje teh del do apostolov, , zlasti ker je bila očitna potreba po zaščiti pred širjenjem navidezno podobne literature, medtem ko je bila njihova vsebina večinoma posledica neumne tradicije, ali celo tega, kar domišljija ustvarja v stanju privida oziroma bledenja... Lahko rečemo, da so štirje evangeliji okrog leta 140 prejeli status pravne literature, čeprav jih do takrat v tem smislu niso uporabljali. Vsa Pavlova pisma so bila vključena oziroma zavita v zakon tistega dne, ko je v Cerkvi prevladalo mnenje, da je treba pridobiti novozavezni zakon. "28

5. Pojav več deset evangelijev:

Številni ljudje so opisali zgodbe o Jezusu v rokopisih, napisanih na papirusu, in dokaz tega je tisto, kar lahko beremo v evangeliju po Luki 1: 1-3: "1 Ker so že mnogi poskušali urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili med nami, 2 kakor so nam jih izročili tisti, ki so bili od začetka očitvidci in služabniki besede, 3 sem sklenil tudi jaz, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, nadvse odlični Teófil, vse po vrsti popisati."

Profesor Hilmi Al-Kumus Jakub je v odgovoru na vprašanje : "Kateri so razlogi, zaradi katerih je Cerkev zbirala pravne knjige?"dejal: "Pojavljanje velikega števila apokrifnih knjig, ki so lažno pripisane apostolom in se je pojavilo na desetine evangelijev, ki opisujejo neresnične zgodbe, zlasti zajemajo dejstva o otroštvu in mladosti Jezusa

28 Jezuitski prevod Svetega pisma, Uvod v Novo zavezo, str. 7, Dar Al-Maštik Bejrut, Libanon.
http://www.coptology.com/Bible/downloads/Jesuit_Arabic_Bible.pdf

Kristusa ter o življenju Device Marije itd., ki jih pravni evangeliji niso zbrali oziroma zapisali in je bilo treba ločiti to od tistega in je Cerkev potrdila zakonito kanoničnost Svetega pisma in zavrgla vse apokrifne knjige."²⁹

Enciklopedija Britannica omenja naslednje: "V resnici so kristjani do 150. leta po Kr. Lahko anonimno ali psevdonimno ustvarili spise, pri čemer so uporabili ime neke pomembne prepoznane svetopisemske ali apostolske figure (ime enega od dvanajstih Kristusovih učencev), saj kristjani to prakso niso šteli za trik ali prevaro. Razen pisem, v katerih je bila oseba pisatelja jasno potrjena znotraj pisma - kot v Pavlovih pismih, ki imajo značilne Pavlove zgodovinske, teološke in slogovne značilnosti in kažejo, da jih je napisal Pavel- so drugi spisi (evangeliji in drugi spisi) dali poudarek na vsebino pisma ali preneseno razodetje, medtem ko se zanemarija omemba avtorja, ker je avtor veljal le kot inštrument ali priča Svetega Duha ali Gospoda. Ko je bilo pismo preneseno pisno, se je instrument (t.j. avtor evangelija ali pisma) zdel nepomemben (brez povezave s pismom), saj je veljalo, da je pravi avtor Sveti duh. Sredi drugega stoletja n. št., ko je zamudil drugi oz. končni prihod Kristusa kot zmagovitega eshatološkega sodnika, ob koncu sveta in s posledičnim povečevanjem zavedanja ljudi o zgodovini, postajalo vse večje razlikovanje med časom dvanajstih apostolov in sedanostjo. Postopno je tudi prenehala uporaba knjig oziroma spisov, ki so jih uporabljali "avtentični psevdonimi", kot ime njenega avtorja, v katerih je resnični avtor lahko uporabljal te izvirne psevdonime, da se knjiga pripiše Kristusu ali enemu od apostolov in tako knjiga pridobi cerkveno priznanje."³⁰

6. Širjenje novosti (novitet) in krivoverstva:

Profesor Hilmi Al-Kumus Jakub je v odgovoru na vprašanje: "Kateri so razlogi, zaradi katerih je Cerkev zbirala pravne knjige?" dejal: "Nujno je bilo potrebno določiti

²⁹ Knjiga "Svetopisemske kritike: šole kritike, dvoma in odgovor na njih (Nova zaveza, I. del)" 3. Poglavlje: Zapisovanje spisov Nove zaveze in njihova kanoničnost. Prof. Hilmi Al-Kumus Jakub (učitelj na klerikalnih fakultetah in svetopisemskih inštitutih v Arabski republiki Egipt).

³⁰ <https://www.britannica.com/topic/biblical-literature/New-Testament-canon-texts-and-versions>

zakonitost svetopisemskih spisov zaradi nekaterih novitet in krivoverstva, ki so se začeli širiti."³¹ Nekateri od teh krivoverstev so:

1) Krivoverstvo marcionistov (Markion Sinopski) in razširjenost njihovega evangelija, ki so ga poimenovali "Evangelij Markiona" ali "Gospodov evangelij"³² v mnogih cerkvah v več državah.

2) Krivoverstvo ebionitov, ta skupina je sledil "Evangelij Ebionitov" in nato po mnenju nekaterih "Evangelij Hebrejcev".

3) Krivoverstvo cerintov in širjenje njihovega evangelija, ki so ga imenovali "Cerintov evangelij" in drugi.

7. Spopadi med verovanji, krivoverstvom in evangeliji:

Jasno nam je, da je zaradi širjenja inovacij in krivoverstev, zlasti v prvem in drugem stoletju, izbruhnil oster spopad med verskimi prepričanji. Tako se je pojavilo na desetine evangelijev, ki so bili lažno pripisani kateremu koli od dvanajstih učencev, da bi med ljudmi dosegli svetost, sprejemanje in postali prepričljiv argument za vsako od strani (skupin). Najpomembnejše od teh spopadov je bilo vprašanje božanstva Kristusa, Janezov evangelij pa je imel v tem spopadu še posebej pomembno vlogo.

VII. POGLAVJE

31 Knjiga "Svetopisemske kritike: šole kritike, dvoma in odgovor na njih (Nova zaveza, I. del)" 3. poglavje: Zapisovanje spisov Nove zaveze in njihova kanoničnost. Prof. Hilmi Al-Kumus Jakub (učitelj na klerikalnih fakultetah in svetopisemskih inštitutih v Arabski republiki Egipt).

32 Markionov evangelij, Biblija Markiona, Gospodov evangelij.

JANEZOV EVANGELIJ IN GRŠKA FILOZOFIJA

1. Nenadni pojav Janezovega evangelija:

Kot smo že omenili prej, je Irenej okoli leta 180 n.št. prvi omenil obstoj evangelija, ki ga je napisal eden od Kristusovih učencev. Nekateri trdijo, da so zaradi pojava inovacij in krivoverstev v času Janeza, sina Zebedejeva, duhovniki Male Azije od njega zahtevali, naj napiše evangelij, ki bi dal odgovore na te novosti in krivoverstva, vendar so te njihove trditve neresnične in brez kakršnih koli dokazov o tem. Poleg tega kako to, da nobena cerkev v Mali Aziji in nobena druga cerkev ni vedela niti slišala ničesar o obstoju tega evangelija, če so resnično prosili Janeza, sina Zebedejevega, da ga napiše?! Zakaj ga nihče od cerkvenih očetov ni vzel za pričo oziroma dokaz v prvem stoletju ali na začetku drugega stoletja in zakaj je prva omemba njegovega obstoja segala v leto 180 našega štetja?!

2. Uporaba Janezovega evangelija za odgovor tistim, ki zanikajo Kristusovo božanstvo, krivoverstva in novosti (novitete):

Vse informacije, ki so prišle do Cerkve o novostih in krivoverstvu, ki so se pojavile konec prvega stoletja in v začetku drugega stoletja našega štetja, temeljijo na tem, kar je Irenej napisal v svoji knjigi "Proti krivoverstvu", čeprav izvorna različica te knjige ni nikoli prispela v roke Cerkve in se je Cerkev oslanjala na latinski prevod te knjige in čeprav Cerkev nima veliko informacij o samem Ireneju, je Cerkev verjela vsemu, kar je omenjeno v latinskem prevodu njegove knjige!

Irenej je usmeril vojno proti številnim očetom zgodnje cerkve in številnim skupinam zgodnjih kristjanov ter proti številnim evangelijem, ki so bili razširjeni in so jih pripisovali kateremu od Kristusovih učencev! Tako je Irenej imenoval eno od krščanskih skupin z imenom "Ebioniti", kar pomeni, da so ubogi, kritiziral jih je in tudi njihovo versko prepričanje ter ga imenoval "Novost Ebionitov", kritizirali je tudi evangelij, ki so ga uporabljali, in ga imenoval "Evangelij Ebionitov"! Irenej je tudi kritiziral Markiona in njegov verski nauk, imenoval ga je "Novost Markiona", kritiziral je evangelij, ki ga je uporabljal Markion, ki je prevladoval v mnogih državah in cerkvah,

in ga imenoval »Markionov evangelij«! Kritiziral je Cerinta in njegov evangelij, ki ga je poimenoval " Cerintov evangelij ", kritiziral je tudi Karpokrata, ki je sledil tudi "Cerintovemu evangeliju". kritiziral je tudi Saturnina in Bazilidesa ter njihova verska prepričanja.

Na koncu je Irenej kritiziral številne očete zgodnje cerkve in pisal o njih in njihovih verovanjih. Glede na to, ne moremo vedeti, v kaj so v resnici verjeli, saj imamo samo tisto, kar je Irenej napisal o njih, in nismo dobili nobenih njihovih spisov, zato nikoli ne bomo vedeli, ali so bili res heretiki ali če so bili na resnici, ker ne bomo nikoli pridobili njihove resnične knjige oziroma spise niti njihov govor. Današnja Cerkev ponavlja Irenejeve besede o njih, ne da bi dvomila o tem, kar je rekel. Na primer, bral sem o Cerintu in našel izjavo, da so očetje zgodnje Gerkve kritizirali njega in njegovo krivoverstvo, vendar sem v nadaljevanju branja ugotovil, da so se ob omembi očetov zgodnje Cerkve sklicevali samo na Ireneja!!

Irenej se je v svojih odgovorih na vse, kar je imenoval krivoverstvo, zanašal v osnovi predvsem na Janezov evangelij. Kot smo že omenili prej, je zelo verjetno, da je Irenej ta evangelij, iz katerega je citiral oz. navajal, pripisal Janezu, sinu Zebedejeva, Kristusovemu učencu in trdil, da je bil njegov učitelj Polikarp učenec Janeza, sina Zebedejeva, zato da bi bil njegov govor resničen oziroma pravilen pred ljudmi in da utrdi verski nauk, za katerega je menil, da je resničen oziroma pravilen.

3. Razlika med Janezovim evangelijem in ostalimi tremi evangeliji:

Cerkev imenuje evangelije po Mateju, Marku in Luki kot "telesne (oz. somatične) evangelije", medtem ko Janezov evangelij imenujejo "duhovni (oz.pnevmatični) evangelij." Poleg tega Cerkev omenja tri evangelije kot "sinoptične evangelije", ker jih je mogoče postaviti drug ob drugem in so si zelo podobni, saj pripovedujejo iste zgodbe o Kristusu, ki sledijo na splošno istemu zaporedju dogodkov. Razloge za veliko literarno podobnost med sinoptičnimi evangeliji imenujemo "sinoptični problem", saj izbira besed in vrstni red dogodkov kažeta, da obstaja odnos med njima. Kar se tiče Janezovega evangelija, je dobil ime "neodvisni evangelij."

4. Razlog za pisanje Janezovega evangelija:

Avtor tega evangelija razlaga namen svojega pisanja v 20. poglavju: "30 Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; 31 **ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin**, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu." Zato Cerkev verjame, da je bil ta evangelij napisan, da dokaže božanskost Kristusa in da je on Mesija, ki so ga Judje pričakovali. Medtem ko drugi evangeliji o božanskosti Kristusa ne rečejo nobene besede, ugotovimo, da Janezov evangelij že v prvem izrazu začne trditi o božanskem Kristusu v 1.poglavju, 1.verza: »**V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.**«

5. Kraj in slog pisanja Janezovega evangelija:

Glede kraja, kjer je bil napisan ta evangelij, obstaja veliko nestrinjanje. Domnevajo, da je bil morda napisan v Efezu ali Antiohiji ali v Aleksandriji v Egiptu, saj je bil v Aleksandriji odkrit tudi njegova najstarejša ročno napisana kopija. Poleg tega **ima ta evangelij helenski (grški) slog pisanja, ki se prilagaja aleksandrijski misli, na katero je vplival Filon,**³³ **aleksandrijski judovski filozof.**

6. Citat avtorja Janezovega evangelija iz grške filozofije:

Janezov evangelij se začne z naslednjimi besedami: "**V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.**"

Vendar je prvi, ki je uporabil izraz "beseda"

(logotipi v grščini - λόγος), bil grški filozof

Heraklit, ki je živel med 535-470 **pr. n. št.** in

menil, da je "**beseda**" ona dejansko "**univerzalni zakon vesolja**". Dejal je tudi, da je "svet v tekočem in ne trdnem stanju, a božanski Logos, neseben in nespremenljiv, ga celotnega drži v popolnosti in vodi proces sprememb."

33 Filon iz Aleksandrije 15. pr.n.št. - 45. n.št.

Številni grški filozofi so izraz " **beseda**" uporabljali na različne načine, med njimi pa so Aristotel, Sofist in Platon, ki je " **besedo**" opredelili govoreč, da je to "neosebni in nespremenljivi Logos, ki varuje planete v svojih orbitah in določa letne čase."

Ta izraz so uporabljali tudi stoični filozofi,³⁴ ki so ga opredelili kot "giblivo božansko načelo, ki prežema vesolje" in tudi kot "aktivno načelo v svetu", ali "um sveta" ali njegov "upravitelj, nekaj, kar razglašča oz. oznanja v svetovnem življenju in ki organizira in vodi negativni element sveta, ki je materija. "

Znotraj helenskega judovstva (judovstvo, na katerega je vplivala grška filozofija in kultura) je Filon, aleksandrijski judovski filozof, ta izraz sprejel v judovski filozofiji in ga opredelil kot: "prva sila, ki izhaja iz Boga"; "nadomestilo podobe"; "prvi model vseh stvari"; "notranja moč, ki oživi stvari in jih medsebojno poveže"; "vmešava se v nastanek sveta, vendar ni Stvarnik" ; "posrednik med Bogom in ljudmi"; "vodi ljudi in jim omogoča, da se dvignejo da vidijo Boga, toda njegova vloga je vedno vloga posrednika."

Logotipi so opredeljeni kot "bog", vendar se razlikujejo od Boga z dodanjem znaka za razpoznavanje, ki se doda (oziroma z veliko začetnico) "Bog", k logosu pa se to ne doda (oziroma ni velike začetnice).

Avtor Janezov evangelij je izraz " **beseda**" opredelil kot samega Boga in nato Kristusa kot " **utelešeno besedo**"!

7. Na Cerkevne očete, ki so podpirali Janezov evangelij, je vplivala grška filozofija in apokrifne judovske knjige:

1) Filon, aleksandrijski judovski filozof, je vplival na očete zgodnje Cerkev:
Kot smo že zgoraj omenili, Janezov evangelij nosi helenistični (grški) značaj in je pod vplivom pisanja filozofa Filona Aleksandrijskega . Filon je uporabljal filozofske simbole za uskladitev judovskih svetih knjig, zlasti Tore, z grško filozofijo. **Metaforična ali simbolična razlaga Filona je bila zelo pomembna za očete zgodnjekrščanske Cerkev,**

34 Dobili so to ime, ker so sestanke odvijali med stebri dvorane v Ateni.

ki so njegovo delo in misel sprejemali z velikim navdušenjem in trdili, da bi lahko bil Filon kristjan, ki je skrival svojo krščansko vero.

Nekateri znanstveniki menijo, da je Filon koncept izraza "beseda" kot "načelo božjega stvarstva" močno vplival na zgodnje krščanstvo in da je avtor Janezovega evangelija navedel ta koncept oziroma razumevanje od Filona. Toda, medtem ko jo je Filon izrazil v judovskem filozofskem smislu, jo je avtor Janezovega evangelija izrazil v krščanskem filozofskem smislu.³⁵

Matt Stefon je v svoji knjigi "Judaizem: njegova zgodovina, prepričanje in praksa" dejal: "Uporaba grške filozofije s strani Filona in zlasti Platonove filozofije za uskladitev idej Tore z njegovim razumevanjem " besede" kot posrednik med Bogom in svetom, je povzročila vzpostavitev modernega neoplatonizma, gnosticizma in filozofskega pogleda (vidika) očetov zgodnje Cerkve. "

2) Vpliv grške filozofije na Justina:

Kot smo že omenili, jezuitski prevod Svetega pisma v svojem novozaveznem uvodu pravi, da je mučenec Justin (ki je živel v 2. stoletju n.št., med 100-165 n.št.) prvi, ki je omenil, da so" kristjani brali evangelije (ne da bi natančno navedli, kaj so ti evangeliji in ne navajajo podrobno, ali je bil med njimi eden od štirih evangelijev) na nedeljskih srečanjih in menili, da so ti evangeliji spisi apostolov." Ta citat je dokaz Cerkve v prid obstoja evangelija v sredini drugega stoletja našega štetja. Toda če pogledamo Justinovo biografijo, ugotovimo, da je grška filozofija močno vplivala nanj in je bil eden najvidnejših tolmačev pojma " besede" (logos) v drugem stoletju našega štetja. Justin je opozoril tudi na obstoj "resnične religije", ki je bila pred krščanstvom, in dejal, da so "semena krščanstva" (manifestacije izraza " besede" skozi zgodovino) že bila pred Kristusovo inkarnacijo (utelešenjem) in opozoril, da so mnogi znani grški filozofi v zgodovini (vključno s Sokratom in Platonom), pa tudi tisti, katerih filozofska dela je dobro poznal, smatrali kristjane za tiste, ki niso spoznali oziroma vedeli (da so kristjani).

35 "On the Embassy to Gaius", by Philo of Alexandria, Taylor Anderson.

3) Apokrifne knjige Judov in njihov vpliv na Papija:

V prvem poglavju te knjige je bilo rečeno, da je Evzebij iz Cezareje pisal o Papiji, da ni bil zelo pameten človek in človek z omejenim znanjem, ker so nanj vplivale judovske apokrifne knjige in je zato dobesedno verjel v materialistično "tisočletno kraljestvo" ter prenašal izmišljene zgodbe in čudne nauke.

4) Vpliv grške filozofije na Klemna Aleksandrijskega:

Klemen iz Aleksandrije je bil direktor katehetske šole v Aleksandriji in eden najpomembnejših zagovornikov Janezovega evangelija. Iz njegovih treh najpomembnejših knjig lahko jasno razberemo, kako močno je bil pod vplivom grške filozofije in literature, zlasti Platonove filozofije in filozofije stoicizma, bolj kot kateri koli drugi krščanski mislec tistega časa. Njegov učitelj je bil grški svetnik in filozof Pantaenus, ki je bil slavni poganski stoični filozof, ki se je pozneje spreobrnil v krščanstvo. Pantaenus se je trudil uskladiti grško filozofijo, v kateri je izstopal, z novo krščansko religijo in je s svojim delom direktorja aleksandrijske katehetske šole močno vplival na krščansko teologijo. Po njegovi smrti ga je na tem položaju nasledil Klemen Aleksandrijski.

Klemen Aleksandrijski je veljal za svetnika v koptski cerkvi, v etiopijski cerkvi in v anglikanski cerkvi. Rimskokatoliška cerkev ga je štela za svetnika in je praznovala njegov praznik 4. decembra do leta 1586, ko je bilo njegovo ime na ukaz papeža Klementa VIII., nenadoma izbrisano iz registra mučencev rimskokatoliške cerkve. Papež Benedikt XIV. je napisal pismo portugalskemu kralju Janezu V., v katerem navdušeno opravičuje skrivnost tega izbrisa, ki je temeljila na obstoju nekaterih pokvarjenih nauk v njegovih spisih.

Od učencev Klemna Aleksandrijskega je bil Origen (c. 184 – c. 253), ki je bil ena najvplivnejših osebnosti zgodnjekrščanske teologije, opisan kot največji genij, ki ga je ustvarila zgodnja Cerkev. Delal je kot vodja katehetske šole v Aleksandriji po Klemnu Aleksandrijskem. Kasneje sta koptska cerkev in kalcedonska cerkev Origenu odvzeli duhovniški (katehetski) čin zaradi dogmatičnih napak, s katerimi so se srečevali v

njegovih spisih in ker se je v mladosti kastriral, da bi lahko svobodno pridigal in poučeval ženske (kot je to omenil Evzebij Cezarejski o njemu), saj evnuhi niso mogli prejeti duhovniških činov.

5) Grška filozofija je vplivala na številne očete zgodnje Cerkve:

Številni očetje zgodnje Cerkve, ki so bili zagovorniki Janezovega evangelija, so bili pod vplivom grške filozofije, ob pregledu njihovega življenjepisa lahko ugotovimo, kako močno so bili pod vplivom grške filozofije (toda tukaj ni dovolj prostora, da bi jih vse omenili, da knjiga ne bi bila preobsežna).

6) Tertulijan in njegova sovražnost do grške filozofije:

Tertulijan (ki so ga poimenovali "oče latinskega krščanstva" in "utemeljitelj zahodne teologije") je kritiziral filozofske očete Cerkve in tiste, na katere je vplivala grška filozofija, kritiziral je tudi tisto, kar so vnesli od novitet in mitov (izmišljenih stvari) v krščansko vero, govoreč: "Toda kašno je veza med Atenami in Jeruzalemom? Kakšna je povezava med akademijo in cerkvijo? Kakšen je odnos med akademijo in cerkvijo, med krivoverstvom in verniki?... Mi se resnično odrekamo tistih, ki so kot novost uvedli stoično ali platonsko ali epikureistično ali dialektično krščanstvo. Po prihodu Jezusa in Evangelija, nam ni potrebno nič drugega. Ali obstaja prostor za primerjavo med krščanstvom in filozofijo, med učencem iz neba in učencem iz Grčije, med tistim, ki si prizadeva za življenje in tistim, ki si želi slavo, med tistim, ki gradi in tistim, ki ruši, med tistim, ki varuje resnico in jo oznanjajo in tistim, ki jo pokvari?"

Nenavadno je tudi to, da je sam Tertulijan zapadel v krivoverstva in uporabljal grško filozofijo in judovske apokrifne knjige. Ali je verjel v dobesedni in materialni smisel tisočletnega kraljestva? Poleg tega je bil eden izmed ustanoviteljev in pobudnikov nauka o Trojici (svetem trojstvu), ki ga je vnesel v krščansko vero, čeprav besede "Trojstvo" nikoli ni omenil na svojem jeziku Kristus niti nobeden od njegovih učencev in sploh se ne omenja v nobenem od štirih evangelijev, ki jih Cerkev skuša pripisati učencem. Proti koncu svojega življenja je Tertulijan padel v zelo heretični položaj in se držal montanistične doktrine, ki jo je ustanovil Montanus, človek, ki je lažno trdil, da je prerok. Tertulijan je močno zagovarjal montanizem in vanj privabil številne privrženice.

8. Stavki oziroma izrazi pripisani Kristusu, ki se začnejo z besedo "jaz" v Janezovem evangeliju:

Janezov evangelij je edini evangelij, ki Kristusu pripisuje številne stavke oziroma izraze, ki se začnejo z besedo "jaz", medtem ko nobeden drug evangelij ne omenja nobenega od teh izrazov. Te izraze so uporabljali duhovniki, ki so v debatah z duhovniki in drugimi cerkvami, ki so zanikali Kristusovo božanstvo, zagovarjali idejo o božanskem Kristusu. Med temi izrazi lahko najdemo naslednje:

Jezus jim je dejal: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen« (6:35). »Jaz ga poznam, ker sem od njega in me je on poslal.« (7:29) Spet jim je Jezus spregovoril: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (8:12) Tedaj so mu govorili: »Kje je tvoj Oče?« Jezus je odgovoril: »Ne poznate ne mene ne mojega Očeta. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta.« (8:19) In govoril jim je: »Vi ste od spodaj, jaz pa sem od zgoraj. Vi ste od tega sveta, jaz pa nisem od tega sveta. (8:23) Jezus jim je dejal: »Resnično, resnično, povem vam: Preden se je Abraham rodil, sem jaz obstajal.« (8:58) Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce. (10:11) Jaz in Oče sva eno.« (10:30) "Če pa jih opravljam, verjemite delom, če že ne verjamete meni, da boste spoznali in spoznavali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.« (10:38) Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre." (11:25) Kdor vidi mene, vidi tistega, ki me je poslal. (12:45) Jezus mu je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni." (14:6) 7- Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Od zdaj ga poznate in videli ste ga.« 8- Filip mu je rekel: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.« 9- Jezus mu je dejal: »Filip, toliko časa sem med vami in me nisi spoznal? Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš ti reči: »Pokaži nam Očeta.« 10- Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od sebe; ampak Oče, ki ostaja v meni, opravlja svoja dela. 11- Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; če pa tega ne verujete, verujte zaradi del samih. 12- Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo

opravljal, ker grem jaz k Očetu. 13- Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da bo Oče poveličan v Sinu. (14: 7-13)

Ameriški pastor John Shelby Spong je dejal³⁶: "Po petih letih neprekinjenega študija Janezovega evangelija sem prišel do zaključka ..., da verjetno noben od stavkov oz. izrazov, ki so v tem evangeliju pripisani Kristusu, Kristus nikoli ni govoril, tudi vse, med njimi, kar se začne z besedami "jaz" ali "sem" (to omenjanje se ne pojavlja v nobenem od ostalih treh evangelijev!)

9. Cerkev se je opirala na Janezov evangelij, da bi se uprla krivoverstvu in novostim:

Izraz "**cerkev**", ki ga uporabljajo mnogi, ko govorijo o vojni cerkve proti krivoverstvu in inovacijam oziroma novostim, **je zavajajoč izraz**, saj nas zavaja, da je tam obstajala ena združena cerkev, ki se je odzvala na tiste, ki so jo zapustili, in na tiste, ki so nadaljevali na pravi poti. Jasno pa je dejstvo, da so bile takrat cerkve med seboj nenehno v sporu, razdeljene in razpršene, ne da bi imele jasen in utrjen verski nauk.

Na primer, večina cerkva in večina očetov zgodnje Cerkve je verjela v dobesedni in materialni smisel tisočletnega kraljestva, med njimi (očetmi) so: Papij, Polikarp, Irenej, Justin, Melit, sardški škof (umrl okrog leta 180), Tertulijan, Hipolit iz Rima (c. 170 – c. 235). Ambrož iz Milana (Ambrose, ki je živel c. 340 – c. 397), Nepos iz Egipta in drugi.

Nasprotnikov tega prepričanja je bilo zelo malo in ta stvar se je nadaljevala, tako da jo štiri stoletja niso zanikali na nobenem ekumenskem koncilu. Toda Nicejski verski zakon, ki je bil izoblikovan na koncilu oziroma svetu v Niceji, ki je potekal leta 325 n. št. na povabilo cesarja Konstantina Velikega, je okrepil trinitarno doktrino (doktrina o trojstvu) in dodal besedno zvezo, ki pravi, "kateremu njegovo kraljestvo ne bo imelo konca", implicitno namiguje, da Kristus ne bo več tisoč let vladal zemlji, kot se je verjelo.

³⁶ https://www.huffingtonpost.com/john-shelby-spong/gospel-of-john-what-everyone-knows-about-the-fourth-gospel_b_3422026.html

Vprašanje, ki se zdaj postavlja, je: če izraz "cerkev" nakazuje obstoj ene združene cerkve in tisti, ki jo zapustijo, so heretiki in izobčenci, zakaj se je potem spremenilo prepričanje v dobesedni pomen tisočletnega kraljestva in potem postalo njen simbolni pomen?!

Odgovor na to vprašanje je: da je na splošno sprememba nauka Cerkve nastala **zaradi moči in avtoritete in ne zaradi soglasja mnenj in** koncil v Niceji je bil sklican po ukazu cesarja Konstantina in je potekal pod njegovim nadzorom, zato so bile cerkve, ki so se lahko opirale na cesarjevo oblast oz. avtoriteto, bile cerkve, ki so na koncu postale zmagovite! Tako ugotavljamo, da čeprav je večina cerkvenih očetov verjela v dobesedni in materialni smisel tisočletnega kraljestva, je na koncu prevladalo mnenje manjšine očetov. Tako je verovanje v simbolni pomen tisočletnega kraljestva, ki so ga v preteklosti imenovali "krivoverstvo", ki je nasprotovalo veri večine cerkva, pozneje imenovano "sveto" in tisti, ki so vanj verjeli, so veljali za vernike, medtem ko vera v dobesedni pomen tisočletnega kraljestva je postala "krivoverstvo" in tisti, ki so še naprej verjeli v to, so veljali za heretike oziroma krivoverce"!

Glede izraza "**krivoverstvo**" ali "**noviteta**" je tudi zavajanje, ker je zmagovalna doktrina, ki se je opirala na cesarjevo moč ali oblast imenovala tistega, ki ji je nasprotoval za "krivoverca" ali "inovatorja" ter ga opisovala, da je zašel s pravilnega nauka Cerkve oziroma, da je v zablodi!

Danes je za nas nemogoče vedeti, kdo je imel prav in kdo je bil v resnici "heretik" v prvih stoletjih cerkve, saj je zmagovalec vedno zažgal knjige svojih nasprotnikov, njih pa poslal v izgnanstvo ali jih celo zaprl v zapor in preganjal njihove privrženice. Zato ne moremo vedeti, kakšni so bili argumenti nasprotnikov, razen tistega, kar je o njih napisal zmagovalec! Glede na to, kdo nam torej zagotavlja, da je zmagovalec res omenil resnične besede svojih nasprotnikov in ni dodal lažnih navedb o njih, da bi izkrivljal njihove podobe in njihove dokaze?!

Če bi enega od očetov prve Cerkve obsodili kot heretika, ne da bi poslušali njegove dokaze in temeljili sodbo izključno na izjavah zmagovite stranke, takrat bi bili kot sodnik, pred katerim ena oseba obtožuje drugo, da ga je užalila in preklinjala, sodnik

pa presodi v skladu s obtožbo tistega, ki se pritožuje, brez da bi poslušal govor obtoženega, na kar ima on pravico!

Dober primer tega je tako imenovana »arijska noviteta« (arijanizem). Če vprašamo katerega koli našega današnjega duhovnika o Ariju, bomo prejeli enak odgovor: in to je, da je bil Arij največji heretik v zgodovini človeštva. Toda, če vprašamo, kaj je dokaz njegovega krivoverstva, bomo v odgovor prejeli, da je veljal za heretika, ker je protestiral proti temu, kar so o njem pisali njegovi sovražniki, in proti besedam in naukom, ki so mu jih pripisali.

Kar danes mnogi kristjani ne vedo, je to, da arianizem ni bila zgolj sekta med krščanskimi sektami, ampak je v večini cerkva prevladovalo to versko prepričanje! Večina evropskih držav je sledila nauku Arija, mnogi kralji, cesarji in patriarhi Evrope pa so bili Arijci! Sveti Hieronim je v svojem slavnem govoru pojasnil, kako je bil arianizem prevladujoč nauk oziroma smer : "Svet se je zbudil vzdihujoč, da bi našel sebe v arijanstvu!"

VIII. POGLAVJE

ALI SO AVTORJI ŠTIRIH EVANGELIJEV UČENCI JEZUSA KRISTUSA (MIR Z NJIM) ?

Imena štirih evangelijev:

- 1) Evangelij po Mateju;
- 2) Evangelij po Marku;
- 3) Evangelij po Luki;
- 4) Evangelij po Janezu.

Ali so bili Matej, Marko, Luka in Janez, katerim so bili pripisani ti štirje evangeliji, res Kristusovi učenci?

Imena učencev Jezusa Kristusa (mir z njim) v skladu s štirimi evangeliji:

Evangelij po Mateju, 10. poglavje, verzi 2-4:

"Imena dvanajstih apostolov pa so: prvi Simon, imenovan Peter, in njegov brat Andrej; Jakob, Zebedejev sin, in njegov brat Janez;³ Filip in Bartolomej; Tomaž in cestinar Matej; Jakob, Alfejev sin, in [Lebej po vzdevku Tadej](#); ⁴ Simon Kananej in Juda Iškarijot, ki ga je izdal."

Evangelij po Marku, 3. poglavje, verzi 16-19:

"Postavil jih je torej dvanajst: Simona, ki mu je dal ime Peter, Jakoba, Zebedejevega sina, in Jakobovega brata Janeza, katerima je nadel ime Boanergés, to je Sinova groma, Andreja, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomaža, Jakoba, Alfejevega sina, [Tadeja](#), Simona Kananeja in Juda Iškarijota, ki ga je izdal."

Evangelij po Luki: 6. poglavje, verzi 14-16:

"Simona, ki ga je imenoval tudi Peter, njegovega brata Andreja, Jakoba, Janeza, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomaža, Jakoba, Alfejevega sina, Simona s priimkom Gorečnik, [Juda, Jakobovega brata](#), in Juda Iškarijota, ki je postal izdajalec."

Evangelij po Janezu, 1. poglavje, 45. verz:

Našel je **Natanaela** in mu rekel: »Našli smo njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi/.../.«

Evangelij po Janezu, 21. poglavje, 2.verz:

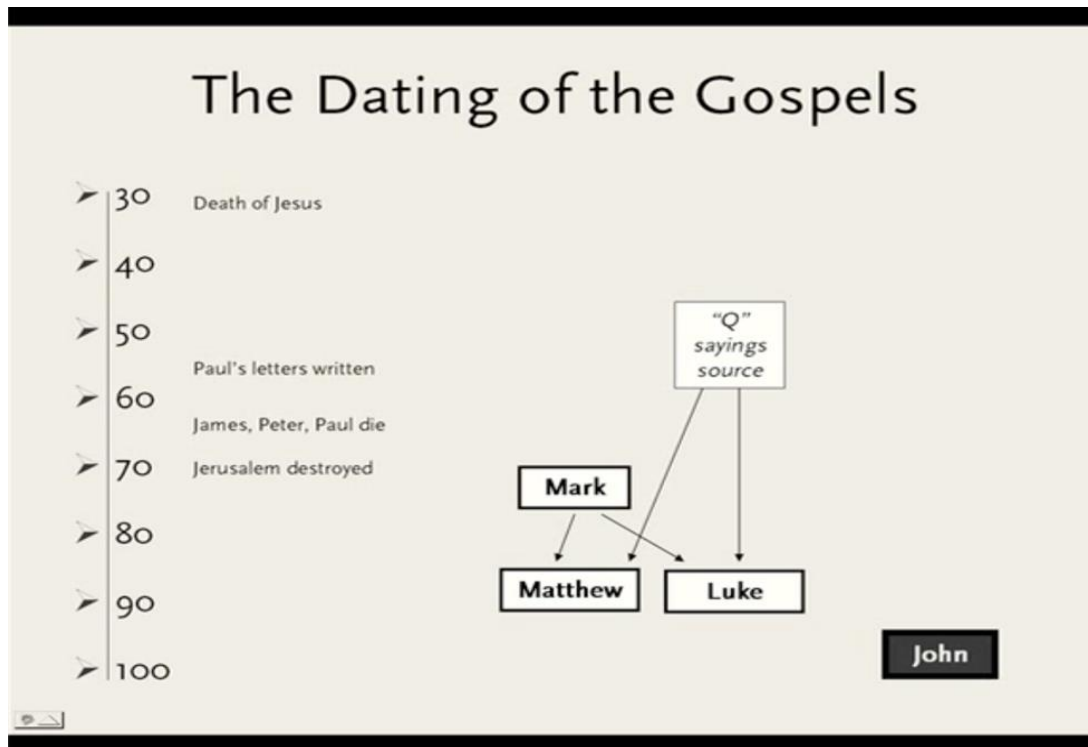
»Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, **Natanael** iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj,«

Niti ime Luka niti ime Marko se ne pojavita med imeni dvanajstih učencev:

Kot vidimo, se niti ime Luka niti ime Marko ne pojavita med zgoraj omenjenimi dvanajstimi Jezusovimi učenci! Kdo sta torej Luka in Marko in zakaj sta napisala svoje evangelije, če nista bila Jezusova učenca? Zakaj je Cerkev sprejela njune evangelije kljub obstoju drugih evangelijev, ki so jih pripisali Janezu in Mateju (če so bili to resnično Kristusovi učenci)?

Če Cerkev trdi, da je Sveti duh razodel Kristusovim učencem, da napišejo evangelij, zakaj je potem razodel tudi Luki in Marku, čeprav onadva nista od Kristusovih učencev?

Teološki učenjaki se strinjajo, da je Markov evangelij prvi evangelij, ki je napisan (napisan je okrog leta 70 n. št.) in on je glavni vir za oba evangelija; za Matejev in za Lukin evangelij, ki sta vzela (besedilo) iz njega (napisana sta bila okrog leta 90 n. št.)! Kako je mogoče, da je Sveti duh prvo razodel in dal prednost Marku, ki ni bil od Kristusovih učencev, pred Kristusovimi učenci, ki so živeli s Kristusom, mir z njim, in bili priče dogodkom, ki so se zgodili z njim na lastne oči?

Oba tako Matej cestinar(Evangelist) kot Janez sin Zebedejeva, Kristusova učenca, nista napisala nobenega evangelija:

Kar se tiče evangelija po Mateju in evangelija po Janezu jih bomo predstavili v naslednjem poglavju, z Božjim dovoljenjem, z dokazi, da onadva nista napisana niti od Mateja Evangelista niti od Janeza sina Zebedejeva, ki sta bila Kristusova učenca.

Nova Kristusova (mir z njim) učenca v evangelijih:

1. Ali je Juda brat Jakoba ali Lebej po vzdevku Tadej?

Evangelij po Luki omenja med imeni učencev "**Juda, brat Jakoba**", ki se sklicuje na Jakoba, sina Alfeja, in odpravlja ime "**Lebej, z vzdevkom Tadej**." Po drugi strani pa evangelij po Mateju in evangelij po Marku omenjata ime "**Lebej, z vzdevkom Tadej**", in ne omenjata imena "**Juda, brat Jakoba**"!

Po analizi odzivov številnih duhovnikov na to protislovje sem ugotovil, da trdijo naslednje:

1) Da je ime "Lebej" ali "Tadej" drugo ime "Jude, brata Jakoba." To je zato, ker je običaj pri Judih, da ima ena oseba dve imeni.

2) Potem ko je Matejev evangelij med imeni Kristusovih učencev omenil ime " [Lebej, z vzdevkom Tadej](#)", isti evangelij omenja njegovo drugo ime " [Juda](#)", ko govori o Kristusovih bratih v 13. poglavju, 55.verzu: » Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegovi materi ime Marija, njegovim bratom pa Jakob, Jožef, Simon in [Juda](#)?» Zato je Juda, Kristusov brat, to je ta isti Lebej, Kristusov učenec.

Odgovor na te trditve:

1) Glede dejstva, da je običajno, da imajo Judje dve imeni. Rečemo, da, on je imel dve imeni: "Lebej" in "Tadej", in oboje je v Bibliji popolnoma jasno omenjeno. Zato mu ni bilo treba ustvariti tretjega imena, "Juda", da bi zakril to jasno nasprotje evangelijev glede imen učencev!

2) Kar zadeva izjavo, da je potem, ko je Matejev evangelij med imeni Kristusovih učencev navedel ime " [Lebej, z vzdevkom Tadej](#)", isti evangelij omenil njegovo drugo ime " [Juda](#)", ko govori o Kristusovih bratih, to nakazuje, da je Juda, brat Kristusa, isti Lebej, Kristusov učenec, zato mi pravimo, da je to očitna laž in poskus zavajanja bralca tako, da verjame, da je Juda, Kristusov brat in Juda, Kristusov učenec, ena in ista oseba! Kristusovi bratje niso bili od dvanajstih Kristusovih učencev, kot se navaja v 6. poglavju Janezovega evangelija v 67. verzu, ki govori o dvanajstih verujočih Kristusovih učencih, v tem verzu se navaja: Jezus je tedaj rekel [dvanajsterim](#): »Ali hočete tudi vi oditi?« V istem poglavju v 70. verzu se navaja: Jezus jim je odgovoril: »Kaj vas nisem izbral [dvanajst](#), pa je eden izmed vas hudič?«

Kasneje so v istem evangeliju, v 7. poglavju, verzi 3-5, omenjeni Kristusovi bratje, ki so opisani kot tisti, ki ne verujejo vanj (neverniki): " 3- Njegovi bratje so mu tedaj rekli: »Odidi od tod in pojdi v Judejo, da bodo tudi tvoji učenci videli tvoja dela, ki jih opravljaš. 4- Nihče ne dela česa na skrivnem, če hoče sam biti znan. Če delaš take reči, se pokaži svetu!« 5- [Niti njegovi bratje namreč niso verovali vanj](#)»!!

Nenavadno je, da sem ugotovil, da je zelo razširjeno, na krščanskih spletnih straneh na internetu, ime "[Juda, Tadej](#)". Se pravi, ustvarili so novo ime, tako da so pomešali imeni "Lebej, z vzdevkom Tadej", Kristusov učenec z "Juda, Kristusov brat" zato, da bi bralca

prepričali, da sta oba od njih ista oseba, in tako prekrili ta problem, problem jasnega nasprotja med evangeliji glede imen Kristusovih učencev!

3) Ko omenja imena Kristusovih učencev, Lukov evangelij omenja, da je "Juda" brat Jakoba, sina Alfejev, medtem ko niti Matejev evangelij niti Markov evangelij ne trdita, da je bil "Tadej "ali" Lebej " brat Jakoba, ki je bil Alfejev sin, čeprav se zdi, da sta oba evangelija zelo zanimiva, če bi podrobno omenili imena Kristusovih učencev, da bi se spomnili, kdo je brat koga. Na primer oba omenjata, da je bil Andrejev brat Simon, ki mu je bil vzdevek Peter, in da je Janez sin Zebedejeva brat Jakoba, sina Zebedejeva, in ne omenjata, da je imel Jakob, Alfejev sin, brata in ne omenjata, da sta imela Tadej ali Lebej kaj skupnega z Jakobom, Alfejevim sinom!

4) Janezov evangelij pravi v 14. poglavju, 22.verzu: " [Juda ne Iškariot mu je rekel](#): »Gospod, kaj se je zgodilo, da se hočeš razodeti nam, ne pa svetu?« Tukaj je avtor oziroma pisec Janezovega evangelij želel omeniti ime "Juda", učenec, toda ker se boji, da bo bralec zmeden in pomislil, da govori o Judi, Iškarijotu, se je avtor zatekel k definiranju oziroma določanju, da Juda ni Iškarijot, četudi je res, da je Juda brat Jakoba imel dve drugi imeni in to sta Lebej in Tadej, potem bi avtor Janezovega evangelija uporabil katerega koli od njiju, da bi ga predstavil, na primer, da reče "Tadej mu je rekel" ali "Lebej mu je rekel" ali " Lebej, ki mu je bil vzdevek Tadej, mu je rekel" ali "Juda, poimenovan Tadej, mu je rekel" ali "Juda, Lebej mu je rekel ", vendar kot vidimo mu je rekel: " [Juda, ne Iškariot](#)"!!

2. Natánael:

Janezov evangelij odlikuje omenjanje novega imena, ki se ne pojavlja v nobenem drugem evangeliju, to ime je " [Natanael](#) ". Tako je ameriški pastor John Shelby Spong rekel, da je po petih letih nepretrganega študija Janezovega evangelija zaključil, da tega evangelija ni mogel v nobenem primeru napisati Janez, sin Zebedejev niti nobeden od Kristusovih učence, večina oseb navedenih v tem evangeliju so literarne stvaritve njihovega avtorja, ki v resnici niso obstajale v resničnem svetu, med njimi je tudi ime " [Natanael](#)", ki ga je avtor Janezovega evangelija predstavil kot Kristusovega učenca, čeprav ni bilo nikoli nobenega Jezusovega učenca s tem imenom in večina izrazov

pripisanih Jezusu v tem evangeliju, Jezus ni nikoli rekel oziroma izgovoril. Med njimi so vsi izrazi, ki se začnejo z besedami "jaz" ali "sem" in poslovilni govor, prav tako večina čudežev, ki se pripisujejo Jezusu v tem evangeliju, se nikoli niso zgodili, ampak so produkt pisateljeve domišljije, vključno s čudežem Lazarjevega vstajenja po njegovi smrti, omenjenega v 11. poglavju, 1. verz (ki se ne omenja niti nakazuje v nobenem od drugih treh evangelijev, ampak samo v Janezovem evangeliju, čeprav je bil Janezov evangelij nazadnje napisan) in čudež spreminjanja vode v vino, omenjen v 2. poglavju, 2. verz (ki se ne omenja niti nakazuje v nobenem od ostalih treh evangelijev)!³⁷

Povzetek:

V zaključku je jasno, da se pisci teh štirih evangelijev medsebojno niso poznali, medsebojno se nikoli niso videli, niso bili učenci Jezusa Kristusa in so celo pomešali (napačno navajali) pri omembi imena učencev Jezusa Kristusa, mir z njim! Če sta bila Janez in Matej in se vsakemu med njima pripisuje evangelij resnično učenca Jezusa Kristusa, kako je mogoče, da je Janezov evangelij omenjal Natanaelovo ime, medtem ko Matejev evangelij tega imena ne omenja in ga ne pozna?!

37 https://www.huffingtonpost.com/john-shelby-spong/gospel-of-john-what-everyone-knows-about-the-fourth-gospel_b_3422026.html

IX. POGLAVJE

KDO JE PISEC EVANGELIJA PO MATEJU?

Kar se tiče Matejevega evangelija, ga ni napisal Matej Evangelist, Kristusov učenec iz naslednjih razlogov:

1. Datum pisanja evangelija po Mateju:

Krščanski teologi ocenjujejo, da je bil Matejev evangelij napisan 90. leta n.št.³⁸, da je Jezus, mir z njim, umrl v starosti 33 let in da se je njegova smrt zgodila 30. leta n.št. Predvideva se, da je bil Matejev evangelij napisan 60 let po odhodu Jezusa Kristusa (mir z njim). Če je bil cestinar Matej pisec Matejevega evangelija, koliko je bil star, ko ga je pisal?! Če predpostavimo, da je cestinar Matej imel približno isto starost kot Jezus Kristus oziroma le malenkost več ali manj, ko sta se srečala, potem, ob tem dvomu, je bila njegova starost v času pisanja Biblije devetdeset let, to pa je nekaj, kar s strani logike ni sprejemljivo, da bi lahko Biblijo napisal starec pri svojih devetdesetih letih! Če pa jo je že napisal, ko je imel devetdeset let, zakaj je zamudil šestdeset let, da bi napisal svoj evangelij? Ali ni bilo bolje, da ga napiše takoj po dogodkih, ki so se neposredno dogajali z Jezusom Kristusom, da ne bi pri njemu prevladala pozaba ali napake? Če je bil Sveti duh tisti, ki ga je navdihnil za pisanje, zakaj tega ni storil prej in je odlašal ves ta čas in raje navdihnil Marka in mu dal prednost?!

2. Pisec v tretji osebi govori o Mateju Evangelistu in o Kristusovih učencih:

Pisec Matejevega evangelija govori o Mateju Evangelistu, Kristusovem učencu, v tretji osebi, kar pomeni, da Matej evangelist ju ni pisatelj Matejevega evangelija! Pisatelj tega evangelija govori tudi o Kristusovih učencih v tretji osebi in ponekod, kot da jih ni poznal, kar pomeni, da ni bil eden izmed njih!

³⁸http://www.bc.edu/schools/stm/crossroads/resources/birthofjesus/intro/the_dating_of_thegospels.html

Evangelij po Mateju, 9.poglavje, 9. verz:

"Ko je Jezus šel od tam, je zagledal človeka, imenovanega Matej, ki je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hôdi za menoj!« In ta je vstal in šel za njim."

Pomembna opomba: Če pogledamo grški prevod tega evangelijskega besedila, ugotovimo, da piše naslednje: " In je vstal tisti moški in ga sledil!" In ta beseda " tisti moški" je kategoričen dokaz, da pisec evangelija po Mateju ni bil Matej Evangelist!

Evangelij po Mateju, 26. poglavje, verzi 50–51:

50 - Jezus pa mu je rekel: »Priatelj, čemu si prišel?« Tedaj so pristopili, iztegnili roke po Jezusu in ga prijeli. 51- In glej, eden od Jezusovih spremljevalcev je iztegnil roko, potegnil svoj meč, udaril po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal uho.

Kot tukaj vidimo, avtor govori o Kristusovih učencih v tretji osebi, ko pravi: " eden od Jezusovih spremljevalcev!" Upoštevajte, da je bil Matej Evangelist tiste noči ob Jezusovi aretaciji prisoten skupaj z ostalimi učenci! Poleg tega zakaj avtor tega evangelija ne omenja ime učenca, ki je izvlekel svoj meč in ranil služabnika velikega duhovnika? Zakaj je rekel "eden od Jezusovih spremljevalcev" in ni neposredno povedal njegovega imena? Ali ga ni poznal?

Matejev evangelij, 26. poglavje, verzi 56–58:

56- Vse to pa se je zgodilo, da so se izpolnila Pisma prerokov. Tedaj so ga vsi učenci zapustili in zbežali. 57- Ti, ki so prijeli Jezusa, so ga odvedli k vélikemu duhovniku Kajfu, kjer so se zbrali pismouki in starešine. 58- Peter pa je šel od daleč za njim do palače vélikega duhovnika. Stopil je noter in sédel med služabnike, da bi videl konec.

Pomembna opomba: Pisec evangelija tukaj omenja, da so vsi učenci zapustili Jezusa in pobegnili, vključno s Petrom, ki mu je sledil od daleč. Če je, kot nekateri trdijo, pisatelj Matejevega evangelija, cestinar Matej, Kristusov učenec, kako lahko zaupamo evangeliju, ki ga je napisal človek, ki je zapustil Jezusa in pobegnil? Kako bi se lahko ta človek navdihnil oz. napolnil s Svetim duhom, kot trdijo, in nato opustil vse, v kar je

verjel, in pobegnil, da bi rešil svoje življenje? Mar kristjani ne trdijo, da je Kristus Bog (naj nas Allah obvaruje)? Kako lahko zaupajo tistemu, kar je napisala oseba, ki je zapustila njihovega Boga – kot oni trdijo – in pobegnila?

Nekdo lahko reče: "Učenci so bili prisiljeni bežati, da bi preživel in še naprej pridigali vero Jezusa Kristusa!" Naš odgovor je, da ni dokazov, da je kateri koli od dvanajstih Kristusovih učencev pridigal Kristusovo vero, ampak tisti, ki je začel z misionarstvom oziroma oznanjanem in širjenjem krščanske vere, je bil Pavel, ki nikoli v svojem življenju ni srečal Kristusa!

Evangelij po Mateju, 10. poglavje, verzi 1-5:

1- Poklical je k sebi **svojih** dvanajst učencev in **jim dal** oblast nad nečistimi duhovi, tako da **so jih izgnali in ozdravljali** vsako bolezen in vsako slabost. 2- **Imena** dvanajstih apostolov pa so: prvi Simon, imenovan Peter, in njegov brat Andrej; Jakob, Zebedejev sin, in njegov brat Janez; 3- Filip in Bartolomej; Tomaž in **cestninar Matej**; Jakob, Alfejev sin, in Lebej po vzdevku Tadej ; 4- Simon Kananej in Juda Iškarjot, ki ga je izdal. 5- **Teh** dvanajst **je Jezus poslal in jim naročil**: "Ne hodite na pot k poganom in ne vstopajte v nobeno samarijsko mesto!"

Tako ugotovimo, da pisec tega evangelija ne govori o učencih Jezusa Kristusa v prvi osebi in ne pravi »poklical nas je« ali »dal nam je«, ampak govori v tretji osebi in pravi »poklical je svojih dvanajst učencev« in »jim dal«! Tudi ko omeni ime Mateja, Kristusovega učenca, to stori v tretji osebi in ga omenja kot "cestninar Matej", da ga prepozna oziroma predstavi, ni pa rekel "jaz, Matej"! Dragi bralec, če boš nadaljeval z branjem tega evangelija, boš ugotovil, da vsakič, ko pisec omenja Kristusove učence (mir z njim), to stori v tretji osebi!

3. Ime pisca tega evangelija se ne navaja znotraj njega (samega evangelija):

V tem evangeliju se nikjer znotraj njega ne navaja niti nakazuje ime avtorja. V resnici je bil ta evangelij anonimna knjiga, tako kot ostalih ducat knjig, ki so izšle in bile razprostranjene sredi drugega stoletja našega štetja. in so se vsi imenovali evangeliji. Pa

tudi določanje, kateri evangelij je zakonit oziroma kanoničen ali apokrifan, je bilo na osnovi muh brez dokazov.

Zato je evangelij, ki je veljal za nekatere očete zgodnje Cerkve kot zakonit, bil za druge očete apokrifan! Vse je bilo določeno na osnovi boja med stališči očetov Cerkve, brez jasnih kategoričnih dokazov! Kar se tiče izraza "evangelij po Mateju", je to izraz, ki se je dodal v drugem stoletju našega štetja, s posredovanjem Ireneja in ne obstaja nobeden dokaz, da se pripiše avtorstvo tega evangelija cestnarju oziroma Evangelistu Mateju razen Irenejevih trditev o tem!

4. Manjka omemba pomembnih stvari, ki jih je Jezus storil pred svojimi učenci:

Eden najbolj prepričljivih dokazov, da Matejev evangelij in Janezov evangelij nista napisala cestnar Matej in Janez, Zebedejev sin, Kristusova učenca, je ta, da nobeden od teh dveh evangelijev ne omenja zgodbe o vnebovzetju Kristusa v nebesa, ko se je po križanju pojavil pred svojimi učenci, čeprav je to omenjeno tako v Lukovem evangeliju (24. poglavje, verzi 51-52) kot v Markovem evangeliju (16. poglavje, 19. verz)! Kako je mogoče, da se tako pomemben dogodek ne pojavi v Matejevem evangeliju in v Janezovem evangeliju, če sta bila njegova avtorja resnično Kristusova učenca?

Evangelij po Luki 24. poglavje, verzi 51-52:

51- Medtem ko jih je blagoslavljal, se je odmaknil od njih in se vzdignil v nebo. 52- Oni pa so se mu poklonili in se v velikem veselju vrnil v Jeruzalem.

Evangelij po Marku, 16. poglavje, 19.verz:

»Potem ko je Gospod Jezus govoril z njimi, je bil vzet v nebo in je sédel na Božjo desnico.«

5. Manjka omemba Lazarjevega vstajanja (od mrtvih) in čudeža spreminjanja vode v vino:

Čudež Lazarjevega vstajanja od mrtvih, ki je omenjen v Janezovem evangeliju (11. poglavje, verzi 1-44), je za Cerkev zelo pomemben čudež, saj gre za dokaze, ki jih

uporabljajo za dokazovanje Kristusove božanske pripadnosti. Celó v hollywoodskih filmih o Kristusu, ki se predvajajo v vseh krščanskih državah, v dneh njegovega vstajanja, filmski režiserji niso nikoli pozabili upodobiti te zgodbe in opisati, kako je Lazar vstal od mrtvih in izstopil iz svojega groba. Kako je torej mogoče, da Matejev evangelij zanemarja omembo tega dogodka ali ne daje niti namiga glede tega, če je njegov avtor resnično cestninar Matej (oz. Matej Evangelist), Kristusov učenec?!

Enako velja za čudež pretvarjanja vode v vino, ki se omenja v Janezovem evangeliju (2.poglavje, verz 2–11). Kako je mogoče, da Matejev evangelij zanemarja omembo tako pomembnega čudeža ali ne daje niti namiga glede tega, če je njegov avtor res cestninar (oz. Evangelist) Matej, Kristusov učenec?!

Lahko zaključimo, da avtor Matejevega evangelija ni cestninar Matej, Kristusov učenec, ali ta dva čudeža, omenjena v Janezovem evangeliju, ki nista bila omenjena niti ni namiga glede tega v nobeni obliki v nobenem od ostalih treh evangelijev, se ti čudeži sploh niso zgodili ali niti oba dogodka (čudeža) skupaj !

6. Lažno pripisovanje božanstva Jezusu Kristusu, mir z njim:

Avtor tega evangelija začne svojo zgodbo z lažjo o Jezusu Kristusu (mir z njim). Če bi kristjani verjeli, da Jezus (mir z njim) nima človeškega očeta, kako je lahko pisatelj tega evangelija dodal to poreklo in od kje je vedel za poreklo Kristusa tako podrobno začnši z imenom prvega božjega preroka Abrahama vse do Jezusa (mir naj bo z njim)?

Poleg tega dokaz, da je to poreklo Jezusa lažno, je močno nasprotovanje med avtorjem Matejevega evangelija (1.poglavje , verzi 1-16) in poreklom Jezusa (mir z njim), ki ga omenja avtor Lukinega evangelija (3.poglavje, verzi 23–38) Medtem ko evangelij po Mateju potrjuje, da se je Salomon rodil od kralja Davida, in da Salomonovo poreklo seže vse do Jezusa (mir z njim), evangelij po Luki omenja, da se je Natan rodil od kralja Davida in od Natana seže poreklo do Jezusa (mir z njim), pri čemer so omenili popolnoma drugačna imena od tistih, omenjenih v Matejevem evangeliju! In kdo med njimi je iskren in kdo med njimi laže?

Prav tako je eden od prepričljivih dokazov, da je to lažni rodovnik, nameren vnos imen prešuštnic k temu rodovniku s strani avtorja tega evangelija (Matejevega evangelija), tako na primer omenja: da je Juda s **Tamaro** imel sina Faresa in Zara, da je Salomon imel z **Rahabo** sina Boóza, in da je kralj David z **Urijevo (ženo)** imel sina Salomona.

Če so na splošno potomci navedeni tako, da se pripisujejo očetom in ne materam, in pisec tega evangelija navede Jezusov (mir z njim) rodovnik, ki seže v skladu z linijo moških očetov, toda, kaj je njegov namen, da omenja imena teh ženskih prešuštnic "Tamara, Rahab in ženo Urija Hetejca" in jih vrže v Jezusov (mir z njim) rodovnik?!

Kar zadeva zgodbo o **Tamari**, prešuštnici, ki je storila preljubu s svojim tastom ter z njim zanosila, jo najdemo v 1. Mojzesovi knjigi oziroma Genezi (38. poglavje, verzi 6-18), zgodbo o prešuštnici **Rahabi** lahko najdemo v Jošui (2.poglavje 1.verz) in zgodbo o **ženi Urija Hetejca**, ki mu je bilo ime Batšéba, najdemo v 2. Samuelu (11. poglavje). Preljubu je storila s kraljem Davidom in zanosila z njim, medtem ko je bil njen mož zvest vodja v vojski kralja Davida v vojni in potem, ko je storila preljubu z Davidom in zanosila z njim, tako kot to omenja Biblija oz. Sveto pismo, se je David zarotil proti njenemu možu, da bi ga v vojni ubil. Potem, ko je bil njen mož ubit, jo je David odpeljal v svojo palačo in se poročil z njo. Poglej 2. Samuelova knjiga, 11. poglavje, verzi 1-26.

Avtor tega evangelija omenja v Jezusovem rodovniku tudi ime Ruta, ko pravi: " Bóazu je **Ruta** rodila Obéda." Zgodbo o Ruti z Boazom lahko najdemo v knjigi oz. spisu Ruta (3. poglavje , verzi 2–18), a je pripovedovano z veliko skrivnostjo! Saj ni jasno, kaj se je resnično zgodilo med Boazom in Ruto pred njuno poroko. Številni kritiki pravijo, da je Ruta že pred poroko storila preljubu z Boazom, drugi pa to obtožbo zanikajo in jo opisujejo kot svetnico, saj kontekst besedila ne pojasnjuje, kaj se je v resnici zgodilo. Toda, ko je avtor evangelija po Mateju navedel njeno ime v Jezusovem (mir z njim) rodovniku, skupaj s tistimi tremi prešuštnicami, potem je zelo verjetno, da je avtor Matejevega evangelija menil, da je z Boazom storila preljubu in zato je navedel njeno ime, da bi zmanjšal vrednost Jezusovega (mir z njim) rodovnika.

Eden izmed kritikov, ki je Ruto obtožil, da je z Boazom storila preljubo pred njeno poroko, je bil ameriški avtor Jonathan Kirsch (kolumnist v Los Angeles Timesu), ki je v svoji knjigi "Prepovedane zgodbe v Bibliji" dejal:

"Nekateri odlomki v Bibliji so nemoralni oziroma nesramni, kot bi lahko pričakovali, saj so izrazi v idiomih (besedne zveze) besedila prevedena dobesedno, da bi popolnoma prikrila svoj resnični pomen. Najboljši primer tega najdemo v znani zgodbi o Ruti, mladi vdovi, ki jo tašča pošlje v hišo bogatega posestnika po imenu Boaz in ji reče: "Umij se in se namazili, nadeni si ogrinjalo /.../." Potem je rekla ta zvita tašča: "Ko pa leže, si zapomni mesto, kjer bo spal, potem pojdi ter odgrni prostor pri njegovih nogah in lezi, in povedal ti bo, kaj naj storiš."

Prizor je nekoliko zmeden - kaj je, zakaj mora razkriti noge? - dokler ne odkrijemo, da so nam prevajalci pozabili povedati, da so v svetopisemski hebrejščini "noge" ali "kolena" včasih metafora za moški spolni organ. Zdaj se šele zavedamo, kaj je Naomi prosila od Rute, da stori z Boazom, da odkrije Boazov spolni organ, medtem ko on spi in čaka, da bo videla, kaj bo naredil moški, ko se zbudi: "/.../ in povedal ti bo, kaj naj storiš."

Kaj se v resnici zgodi med Boazom in Ruto, ostaja skrivnost zaradi uporabe še ene metafore, ki ni bila prevedena. Boaz se zbudi in najde svoj spolni organ odkrit in lepo mlado dekle Ruto ob njegovi strani. Rekel je: »Kdo si?« Rekla je: »Ruta sem, tvoja dekla. Razgrni krajec svojega plašča čez svojo deklo, ker si odkupitelj.« (Ruta 3:9)

Toda prevajalec nam še enkrat pozabi povedati, da je "razgrinjanje plašča nad nekom" svetopisemska metafora za spolne odnose, ker moški, ko razgrne "svoj plašč" nad žensko, tako kot to razlaga svetopisemski komentator Marvin H. Pope, "ne pomenil zgolj preprečevanje prehlada."³⁹

39 Jonathan Kirsch: "Harlot s strani ceste: Prepovedane zgodbe o Bibliji", 1.poglavje.

7. Avtor Lukovega evangelija ni vedel za obstoj evangelija, ki ga je napisal učenec Matej:

Kot smo že omenili v prejšnji točki, tako Matejev evangelij kot Lukov evangelij omenjata Jezusovo rodovnik, vendar z zelo različnimi in nasprotnojuočimi si imeni. Če je bil učenec Matej, resnično avtor evangelija po Mateju in je omenil Kristusov rodovnik ali ne bi moral Luka (ki ni bil Kristusov učenec) slediti temu, kar je omenil učenec Matej in zapisati enak oziroma popolnoma isti Kristusov rodovnik?!

To pomeni, da Luka ni vedel, da je tam kakšen koli evangelij, ki ga je napisal cestinar Matej, Kristusov (mir z njim) učenec!

8. Miti, omenjeni v Matejevem evangeliju:

Matejev evangelij, 27. poglavje, verzi 50–54:

50- Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha. 51- In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal. Zemlja se je stresla in skale so se razpočile. 52- **Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so zaspali, je bilo obujenih.** 53- Po njegovi obuditvi so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se prikazali mnogim. 54- Ko so stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, videli potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in govorili: »Resnično, ta je bil Božji Sin!«

Ta vznemirljiva zgodba, ki pravi, da so se grobovi odprli in gnila trupla svetnikov so prišla iz njih, vstopila v mesto in se pojavila pred ljudmi, je podoben filmu "Gospodar Prstanov " in znanstvenofantastičnim filmom, ne obstaja nobeden dokaz, da se je ta zgodba resnično zgodila, ta zgodba se ne pojavlja oziroma omenja v nobenem od drugih evangelijev, Matejev evangelij je pa edini, ki jo omenja!

X. POGLAVJE

KDO JE PISEC EVANGELIJA PO JANEZU?

Kar se tiče Janezovega evangelija, ga ni napisal Janez, sin Zebedejeva in Kristusov učenec iz naslednjih razlogov:

1. Datum pisanja Janezovega evangelija:

Krščanski teologi ocenjujejo, da je bil Janezov evangelij napisan leta 100 n.št.⁴⁰, torej sedemdeset let po odhodu Jezusa Kristusa (mir z njim). Če torej predpostavimo, da je bil Janez, sin Zebedejeva, približno isto star kot Kristus oziroma malenkost več ali manj, ko ga je prvič srečal, potem je bila njegova starost v času pisanja Biblije sto let, to pa je nekaj nemogočega, da bi stoletni starec napisal Biblijo!

2. Pisatelj v tretji osebi govori o Janezu, Zebedejevem sinu:

Janezov evangelij govori o Kristusovih učencih v tretji osebi, kar pomeni, da pisec tega evangelija ni bil eden izmed Kristusovih učencev!

Janezov evangelij, 2. poglavje, 22. verz:

"Ko je bil obujen od mrtvih, so se **njegovi učenci** spomnili, da je govoril o tem, in **verovali so** Pismu in besedi, ki jo je rekel Jezus."

3. Pisec Janezovega evangelija priznava, da ni eden od Kristusovih učencev:

Janezov evangelij, 21.poglavje, verzi 20-25:

"20- Peter se je **obrnil in videl učenca**, da gre za njima, ki ga je Jezus **ljubil** in se je **on** pri večerji naslonil na njegove prsi in mu **rekel**: »Gospod, kdo je tisti, ki te bo izdal?«
21- Ko ga je Peter zagledal, je rekel Jezusu: »Gospod, kaj pa ta?« 22- Jezus mu je dejal: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!« 23- Zavoľjo tega se je med brati razširila ta govorica, **da tisti učenec** ne bo umrl. Toda Jezus mu ni rekel, da ne bo umrl, ampak: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar?«

40

http://www.bc.edu/schools/stm/crossroads/resources/birthofjesus/intro/the_dating_of_thegospels.html

24- To je učenec, ki o tem pričuje in je to napisal, in mi vemo, da je njegovo pričevanje resnično. 25- Jezus pa je storil še veliko drugega. Če bi to popisali eno za drugim, mislim, da ves svet ne bi mogel obseči knjig, ki bi bile napisane.«

Besede " in mi vemo, da je njegovo pričevanje resnično " so jasen dokaz, da pisec tega evangelija ni učenec, ki ga je Jezus ljubil, ampak je druga neznana oseba! Kako lahko v tem primeru verjamemo, kaj je napisal neznanec, za katerega ne vemo, kdo je?! On ni bil očividec dogodkom!

Prav tako pogledaj, kaj je Jezus rekel Petru: 22-Jezus mu je dejal: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!« 23-- Zavaljo tega se je med brati razširila ta govorica, da tisti učenec ne bo umrl. Toda Jezus mu ni rekel, da ne bo umrl, ampak: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar?« Ta stavek oziroma besede pomenijo, da je ta učenec, ki ga je Jezus ljubil, resnično umrl in avtor tega evangelija utemeljuje vzrok njegove smrti, saj so ljudje verjeli, da ne bo umrl. To vsekakor dokončno potrjuje, da pisec tega evangelija ne bi mogel biti ta učenec, saj ne bi bilo mogoče utemeljiti (opravičiti) vzroka njegove smrti po njegovi smrti !!

4. Znotraj tega evangelija ni navedeno ime pisca tega evangelija:

V tem evangeliju se nikjer ne navaja niti nakazuje na ime pisca. Pravzaprav je bil ta evangelij anonimna knjiga, tako kot ostalih ducat knjig, ki so bile razširjene sredi drugega stoletja našega štetja. in vse so se imenovale evangeliji! Besedo "evangelij po Janezu" je dodal Irenej v drugem stoletju našega štetja in ne obstajajo nobeni dokazi, da je bil avtor tega evangelija Janez, Zebedejev sin, razen trditve Irenej o tem!

5. Manjka omemba zgodbe o vnebovzetju v nebo po križanju in vstajanje od mrtvih:

Eden najbolj prepričljivih dokazov, da Matejev evangelij in Janezov evangelij nista napisala cestninar Matej in Janez, Zebedejev sin, Kristusova učenca, je, da nobeden od teh dveh evangelijev ne omenja zgodbe o vnebovzetju Kristus v nebo, po križanju in vstajanju od mrtvih!

Ta zgodba se omenja tako v Lukovem evangeliju kot v Markovem evangeliju, ki potrjujejo, da so vsi Kristusovi učenci stali in se poslovili od Jezusa, preden je bil povzdignjen v nebo! Kako je mogoče, da se tako pomemben dogodek ne pojavi oziroma niti omeni v Matejevem evangeliju in tudi ne v Janezovem evangeliju, če sta bila resnična Kristusova učenca?!

6. Manjka omemba čudeža vstajanje umrle deklice:

Evangelij po Marku, 5. poglavje verzi 35–42:

35- Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?« 36- Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!« 37- In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen **Petru, Jakobu in Janezu**, Jakobovemu bratu. 38- Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. 39- Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« 40- In posmehovali so se mu. On pa je vse odslovil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. 41- Deklico je prijel za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar v prevodu pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!« 42- Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe.

Evangelij po Luki, 8. poglavje, verzi 49-55:

49- Medtem ko je še govoril, je prišel nekdo od predstojnikovih in rekel: »Tvoja hči je umrla, ne nadleguj več učitelja.« 50- Ko je Jezus to slišal, mu je odgovoril: »Ne boj se! Samo veruj in bo rešena.« 51- Stopil je v hišo in nikomur ni pustil, da bi šel z njim, razen **Petru, Janezu in Jakobu** ter očetu in materi deklice. 52- Vsi so jokali in žalovali za njo. On pa je rekel: »Ne jokajte, saj ni umrla, ampak spi!« 53- Posmehovali so se mu, ker so vedeli, da je umrla. 54- On pa jo je prijel za roko in zaklical: »Deklica, vstani!« 55- In njen duh se je vrnil in takoj je vstala. Ukazal je, naj ji dajo jesti.

Evangelij po Mateju, 9. poglavje, 23.verz:

23- Ko je Jezus prišel pred oblastnikovo hišo ter videl piskače in razburjeno množico, 24- je govoril: »Umaknite se, saj deklica ni umrla, ampak spi.« Oni pa so se mu posmehovali. 25- Ko so odstranili množico, je vstopil. Prijel jo je za roko in je vstala.

Če je bil Janez očividec tega edinstvenega čudeža, zakaj to potem ni omenil v svojem evangeliju, če je on pisec evangelija po Janezu, medtem ko vsi: Marko, Luka in Matej ta čudež omenjajo v svojih evangelijih, čeprav oni niso bili očividci tega čudeža, prav tako Marko in Luka sploh nista bila od Kristusovih učencev?!

7. Manjka omemba manifestacijskega dogodka (Jezusove spremenitve):

Evangelij po Mateju, 17. poglavje, verzi 1-4:

1- Čez šest dni je **Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza** in jih peljal na visoko goro, na samo. 2- Vpričo njih se je spremenil. Njegov obraz je zasijal kot sonce in njegova oblačila so postala bela kot luč. 3- In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, ki sta govorila z njim. 4- Oglasil pa se je Peter in rekel Jezusu: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore; tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.«

Evangelij po Luki, 9. poglavje, verzi 28-33:

28- Nekako osem dni po teh besedah je vzel s seboj **Petra, Janeza in Jakoba** in šel na goro molit. 29- Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spremenil in njegova oblačila so belo sijala. 30- In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija. 31- Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem izhodu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu. 32- Petra in ona dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli njegovo veličastvo in ona dva moža, ki sta stala ob njem. 33- In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: »Učitelj, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj govori.

Dejstvo, da se ta zgodba ne pojavlja oziroma omenja v Janezovem evangeliju in se pojavlja v evangeliju po Luki in v Matejevem evangeliju, je dokončen dokaz, da avtor Janezovega evangelija ni Janez, sin Zebedejeva, saj je bil Janez očividec tega pomembnega dogodka, kako bi ga lahko on zanemaril, medtem ko ga omenjajo tisti, ki ga niso videli (oziroma niso bili očividci)?

8. Manjka omemba zgodbe o Jezusovem srečanju z Janezom, sinom Zebedejeva in njegovim bratom Jakobom:

Ta zgodba se pojavlja v evangeliju po Mateju, Marku in Luki, ni pa sploh omenjena v Janezovem evangeliju! Če je Janez, Zebedejev sin in Kristusov učenec, avtor Janezovega evangelija, zakaj ni omenil zgodbe o svojem srečanju s Kristusom?!

9. Velika razlika med evangeliji, ko omenjajo zgodbo o Jezusovem srečanju s Simonom (Petrom), Andrejem, Jakobom in Janezom:

Evangelij po Mateju, 4. poglavje, verzi 18-22:

18- Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. **Metala sta mrežo v jezero**; bila sta namreč ribiča. 19- Rekel jima je: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.« 20- Takoj sta pustila mreže in šla za njim. 21- In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta **s svojim očetom Zebedejem v čolnu** pripravljala mreže. Poklical ju je 22- in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.

Evangelij po Marku, 1. poglavje, verzi 16-20:

Omenjena je bila v popolnosti ista zgodba s podrobnostmi, brez razlike!

Evangelij po Luki, 5. poglavje, verzi 2-11:

2- je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže. 3- Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, **in Simona prosil, naj odrine malo od kraja**. Sédel je in učil množico iz čolna./.../ 8- Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: » **Pojdi od mene** (iz mojega čolna), Gospod, ker sem grešen človek!« 9- Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim, 10- **prav tako tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika**. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.« 11- In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.

Evangelij po Janezu, 1. poglavje, verzi 35-42:

35- Naslednji dan je **Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev**. 36- Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!« 37- **Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom./.../** 40- **Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra**. 41- **Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu rekel: »Našli smo Mesija.«** (kar v prevodu pomeni Maziljenec). 42- **Privedel ga je k Jezusu**. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa« (kar se prevaja Peter).

Zato je Janezov evangelij edini evangelij, ki ne omenja iste resnične zgodbe, ki so jo opisali drugi trije evangeliji, to je, da so bili tako Simon (Peter) kot njegov brat Andrej, pa tudi oba Janez in Jakob, sinova Zebedejeva ribiči, s katerimi se je Jezus srečal na obali (po Matejevem evangeliju in evangeliju po Marku) ali znotraj čolna, malo od obale (po Lukovem evangeliju)!

Kot vidimo, je Janezov evangelij edini, ki ne omenja zgodbe o Jezusovem srečanju z **Janezom** in Jakobom, Zebedejevimi sinovi! Kako torej lahko sprejmemo, da je avtor Janezovega evangelija, Janez, sin Zebedejev in Jezusov učenec?! Mar ne bi moral omeniti najpomembnejšega dogodka v svojem življenju, in sicer trenutka, ko je spoznal Kristusa in kakšno je bilo srečanje?!

10. Manjka omemba imen Jezusovih učencev

Imena Jezusovih učencev so podrobno navedena v vsakem od ostalih treh evangelijev v posebnem poglavju. Janezov evangelij je edini evangelij, ki ne omenja imen dvanajstih učencev, ampak se je zadovoljil samo z omembo imen Andreja, Petra in Filipa! Omemba imen učencev je zelo pomembna zadeva in ni opravičila, da se to ne naredi, razen če avtor tega evangelija ni poznal dobro vseh njihovih imen! Kot vidimo, je dodal novo ime, ki ni omenjeno v nobenem drugem evangeliju, to ime je Natanael!

11. V Janezovem evangeliju manjka omemba imena Jakoba, Janezovega brata sina Zebedejeva:

Janez, sin Zebedejev in njegov brat Jakob, sin Zebedejev, sta bila Kristusova učenca. Če je bil Janez, Zebedejev sin, resnično avtor Janezovega evangelija, kako je mogoče, da v svojem evangeliju nikoli ni omenil bratovega imena, niti celo trenutka, ko je z bratom spoznal Jezusa Kristusa in njegove slednike oziroma učence?!

12. Pisec Janezovega evangelija ne pozna Salome, matere Janeza sina Zebedejeva:

Če bi bil avtor Janezovega evangelija res Janez, Zebedejev sin, ali ne bi moral vedeti, kaj je delala njegova mati [Saloma](#) v službi Kristusa?

Na primer, ugotovimo, da Janezov evangelij nikoli ne omenja zgodbe, v kateri je Saloma, mati Janeza, sina Zebedejeve, šla do Kristusovega groba z aromatičnimi dišavami (balzami), da bi mazala Jezusovo telo z Marijo Magdaleno in Marijo materjo sv. Jakoba, medtem ko Markov evangelij to omenja!

Evangelij po Marku, 16. poglavje, verzi 1-7:

1- Ko je minila sobota, so [Marija Magdalena, Marija, Jakobova mati in Saloma](#) kupile dišave, da bi ga šle mazilit. 2- Prvi dan tedna so šle h grobu navsezgodaj, ko je sonce vzšlo. 3- Med seboj so govorile: »[Kdo nam bo odvalil kamen](#) od vhoda v grob?« 4- Ko pa so se ozrle tja, [so videle, da je kamen odvaljen](#); in bil je zelo velik. 5- Stopile so v grob in [zagledale mladeniča, ki je sedel](#) na desni strani, ogrnjen z belim oblačilom, in so se zelo začudile. 6- On pa jim je rekel: »Ne čudite se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega. Bil je obujen. Ni ga tukaj. Poglejte kraj, kamor so ga položili. 7- Toda pojdite in povejte njegovim učencem in [Petru](#): »Pred vami pojde v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.«

Janezov evangelij, 20. poglavje, verzi 1-14:

1- Prvi dan tedna je prišla [Marija Magdalena](#) navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je [kamen odstranjen](#) od groba. 2- Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in

ne vemo, kam so ga položili.« 3- Peter in oni drugi učenec sta šla ven in se odpravljala h grobu. /.../.11- Marija pa je stala zunaj pred grobom in jokala. Med jokom se je sklonila v grob 12- in zagledala dva angela v belih oblačilih. Sedela sta eden pri vzglavju in eden pri vnožju, kjer je bilo položeno Jezusovo telo. 13- Rekla sta ji: »Žena, zakaj jokaš?« Dejala jima je: »Mojega Gospoda so odnesli in ne vem, kam so ga položili.« 14- Ko je to rekla, se je obrnila in zagledala Jezusa. Stal je tam, pa ni vedela, da je Jezus.

Evangelij po Mateju, 28. poglavje, verzi 1-4:

1- Po soboti, ko se je svital prvi dan tedna, sta prišli Marija Magdalena in druga Marija pogledat grob. 2- In glej, nastal je močan potres, kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen ter sedel nanj. 3- Videti je bil kakor blisk in njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg. 4- Od strahu pred njim so stražarji vztrepotali in postali kakor mrtvi.

Evangelij po Luki, 23. poglavje, verzi 55-56 in 24. poglavje, verzi 1-12:

55- Žene, ki so prišle z Jezusom iz Galileje, so šle za Jožefom. Videle so grob in kako je bilo njegovo telo položeno. 56- Nato so se vrnile ter pripravile dišave in miro. V soboto pa so po zapovedi počivale. V 24. poglavju se omenja: 1-Prvi dan tedna so šle žene navsezgodaj h grobu. S seboj so nesle dišave, ki so jih pripravile. 2- Kamen so našle odvaljen od groba /.../ 8- Tedaj so se spomnile njegovih besed. 9- Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim. 10- Bile pa so: Marija Magdalena, Ivana, Marija Jakobova in z njimi še druge žene, ki so to pripovedovale apostolom. 11- Toda tem so se te besede zdele blebetanje in jim niso verjeli. 12- Peter pa je vstal in stekel h grobu. Sklonil se je in zagledal samo poveje. Nato je odšel domov in se čudil temu, kar se je zgodilo.

Od neizpodbitni dokazov, da vsi pisci evangelijev niso bili Kristusovi učenci in niso bili priče oziroma očividci dogodkov, je njihova skrajna zmeda pri omenjanju vsake zgodbe posebej in ogromno nasprotje med njihovimi navajanji zgodb! Marko pravi, da so tri ženske šle pogledat Kristusov grob, med katerimi navaja ime matere Janeza, sina Zebedejeva, medtem ko avtor Janezovega evangelija ni vedel, da je mati Janeza, sin

Zebedejeva, šla pogledat Kristusov grob in navaja samo, da je samo ena ženske odšla. Po drugi strani pa Lukov evangelij potrjuje, da je odšlo veliko žensk (pogledat Kristusov grob), med katerimi navaja imena Marije Magdalene, **Ivane** in Marije, Jakobove matere. Tako omenja imena treh žensk, vendar različno od Markovega evangelija, ki namesto **Ivane** omenja Salomo! Ta Ivana pa je žena Herodovega oskrbnika Husa, katero ime se omenja v evangeliju po Luki, v 8. poglavju, 3. verzu. Kar se tiče evangelija po **Mateju**, on omenja, da sta samo dve ženski odšli pogledat (Kristusov) grob.

Po **Markovem** evangeliju so ženske ugotovile, da je bil kamen odvaljen (od groba), znotraj grobnice pa je bil angel v obliki mladeniča, ki jim je rekel, da Jezus ni znotraj grobnice in da morajo učence obvestiti, naj grejo v Galilejo, da ga srečajo. Po **Janezovem** evangeliju je bil kamen tudi odstranjen, vendar smo ugotovili, da sta Peter in drug učenec šla pogledati grob, Marija Magdalena je v grobu videla dva angela in takrat se je v grobu pojavil Kristus! Po **Lukovem** evangeliju je bil tudi kamen odstranjen, pozneje pa je samo Peter odšel le do groba in se ne omenja, da je bil drugi učenec z njim. Po drugi strani pa po **Matejevem** evangeliju piše, da kamen ni bil odstranjen, ko sta obe ženski šli pogledati grob, ampak je prišlo do velikega potresa in angel je prišel z neba, odstranil kamen pred očmi vseh in sedel nanj, od strahu pred njim so stražarji vztrepotali in postali kakor mrtvi!

13. Manjka omemba Kristusovega rodovnika (porekla), njegovega čudežnega (deviškega) rojstva in njegove izkušnje s hudičem:

To so zelo pomembne zgodbe in dogodki, ki so bili omenjeni v vseh drugih evangelijih in kako to, da so zanemarjene in se ne pojavijo v Janezovem evangeliju?

14. Pisec tega evangelija odlično pozna grški jezik:

Teologi se soglasno strinjajo, da je bil ta evangelij napisan v zbornem grškem jeziku in visoki stopnji grškega jezika. Kako je torej lahko Janez, sin Zebedejeva, ki je bil preprost ribič, napisal evangelij v tej visoki stopnji grškega jezika, v tem prefinjenem slogu in so mu zavidali veliki grški pesniki ter je omenil citate iz grške filozofije?!

Krščanski teologi so priznali, da učenci niso znali grškega jezika, saj je Peter potreboval Marka kot tolmača!! Opis Janeza, sina Zebedejevega in Petra, najdemo v **Apostolskih delih, 4. poglavju, 13.verzu: " Videli so (veliki zbor patriarhov) Petrovo in Janezovo pogumno odkritost; opazili so, da sta preprosta človeka in brez izobrazbe. Čudili so se in so spoznali, da sta se družila z Jezusom."** Preprost človek brez izobrazbe, to je opis Janeza, sina Zebedejevega, ki ga najdemo v Apostolskih delih in ta opis je dovolj za razumevanje, da je nepredstavlljivo, da je Janez pisec evangelija, ki mu je bil pripisan! Upoštevajte, da se ta evangelij začne s citiranjem besed Filona, judovskega filozofa iz Aleksandrije!

15. Manjka omemba čudeža Petra, ki hodi po vodi:

Evangelij po Mateju: 14. poglavje, verzi 26-29:

26- Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. 27- Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« 28- Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« 29- On mu je dejal: »Pridi!« In **Peter je izstopil iz čolna, hodil po vodi** in šel k Jezusu.

16. Miti, omenjeni v Janezovem evangeliju:

Janezov evangelij: 5. poglavje, verzi 3-4:

3- V njih je ležalo veliko bolnikov: slepih, hromih in sušičnih. Čakali so na valovanje vode, 4- **kajti od časa do časa je prihajal v kopel Gospodov angel** in vzburkal vodo. Kdor je po vzburkanju vode prvi vstopil vanjo, je ozdravel, najsi je imel katero koli bolezen.

Janezov evangelij nam ne pove ali je ta angel še naprej nepretrgoma prihajal v kopel v času pisanja tega evangelija ali je prenehal s tem prihajanjem? In izraz "**od časa do časa je prihajal**" pojasnjuje, da angel ni prihajal ob pisanju tega evangelija! Ali se ta angel še danes spušča oziroma prihaja do kopeli ali je to storil le začasno, potem pa prenehal s tem?!

XI. POGLAVJE

ALI SO BILI ŠTIRJE EVANGELIJI NAPISANI PO NAVDIHU SVETEGA DUHA?

1. Potreba Cerkev, da bo Nova zaveza po navdihu Svetega Duha:

V cerkvenem opisu štirih evangelijev pogosto najdemo ponovljeno besedno zvezo "napisano po navdihu Svetega Duha"! Čeprav ni nobenih dokazov, da so jih avtorji evangelijev napisali po navdihu Svetega Duha, vendar pogostost, s katero Cerkev ponavlja to izjavo, povzroči, da se kristjani navadijo nanjo in se z njo zavedejo pa tudi njeno ponavljanje, je brez preverjanja njene resničnosti! Vzrok za povezovanja teh štirih evangelijev s Svetim duhom, je poskus Cerkev, da pripiše lastnost svetosti tem evangelijem in tako postanejo božanske knjige, napisane po božanskem navdihu in ne zgodovinske knjige, ki so rezultat človeškega dela, tako da imajo ti evangeliji avtoriteto nad ljudmi in se jih ljudje držijo, sledijo njihovim naukom.ter se izogibajo tistemu, kar jim nasprotuje.

2. Noben od štirih evangelijev ne navaja (oziroma potrjuje), da je bil napisan po navdihu Svetega Duha:

Kako lahko Cerkev ob vsaki priložnosti trdi, da so bili štirje evangeliji napisani po navdihu Svetega Duha, če sami evangeliji v zvezi s tem ne omenjajo ničesar?!

3. Zakaj navdih za štiri osebe?

Ni smiselno oziroma razumno, da je Sveti Duh navdihnil štiri različne ljudi, da so isto knjigo napisali štirikrat! Nenavadno je, da je bil, kot smo že omenili, prvi evangelij, ki je bil napisan, Markov evangelij. Kako je Sveti Duh lahko najprej navdihnil osebo po imenu Marko, ki ni bil eden od Kristusovih učencev in ni navdihnil Kristusove učence, ki so bili očividci dogodkov?!

4. Protislovja med štirimi evangeliji:

Če je Sveti Duh navdihnil avtorje štirih evangelijev, kako je mogoče, da med njimi najdemo toliko protislovij? Vsaka zgodba, omenjena v dveh ali več evangelijih, razkriva, da je med njimi velika razlika v podrobnostih iste zgodbe! Ali lahko Sveti Duh dela napake in navdihuje oziroma razodeva napačne podatke? Ali je pozabil, kaj je rekel prvič in zato je drugič navdihnil oziroma razodel drugačne podrobnosti?! Če bi Sveti Duh res navdihnil te evangelije, bi bili popolnoma enaki, brez razlike glede števila poglavij in verzov ali celo glede besed in njihovega reda!

Evangelij po Mateju: 27. poglavje, 54.verz:

Ko so stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, videli potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in [govorili: »Resnično, ta je bil Božji Sin!«](#)

Evangelij po Luki: 23. poglavje, 47.verz:

Ko je stotnik videl, kaj se je zgodilo, je slavil Boga in [dejal: »Zares, ta človek je bil pravičen.«](#)

5. Pisec evangeliji po Luki, priznava, da ni pisal po navdihu Svetega Duha:

Na začetku Lukinega evangelija se navaja zelo resna (nevarna) izpoved, ki popolnoma uniči idejo, da so bili evangeliji navdihnjeni oziroma razodeti po Svetem Duhu, in popolnoma jasno potrjuje, da ti evangeliji v resnici niso evangeliji. To bomo obravnavali v naslednjem poglavju, če bo Vzvišeni Bog dovolil.

XII. POGLAVJE

IZPOVEDI EVANGELIJA PO LUKI

Evangelij po Luki: 1. poglavje, verzi 1-4:

1- Ker so že **mnogi** poskušali **urediti poročilo** (napisati zgodbo) o dogodkih, ki so se zgodili med nami, 2- kakor so nam jih izročili tisti, ki so bili od začetka očitvidci in služabniki besede, 3- **sem sklenil tudi jaz**, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, nadvse odlični Teófil, vse po vrsti popisati, 4- **da spoznaš** zanesljivost naukov, o katerih si bil poučen.

Zdaj skupaj analizirajmo izpovedi, ki jih je Luka napisal v tem uvodu, da vidimo, kaj je povedal Luka sam o sebi in ne, kaj je Cerkev rekla o njem:

1. Veliko ljudi je poskušalo napisati zgodbo o določenih (znanih) stvareh:

To pomeni, da je veliko ljudi napisalo evangelije po svoje in ne po navdihu Svetega Duha! Poleg tega beseda "**mnogi**" nakazuje, da je veliko evangelijev in ne le štiri! Vendar Luka ni kritiziral številnih evangelijev, ki so se pojavili pred njegovim in v njegovem času in tudi ni rekel: "Trije od njih so verodostojni in ta moj evangelij je četrti, drugi pa niso verodostojni evangeliji!"

2. Luka priznava, da ne obstaja noben evangelij, ki so ga napisali Kristusovi učenci:

Nenavadno je, da Luka ni omenil imena nobenega avtorja tistih številnih evangelijev, ki so bili razširjeni. To kaže na to, da so evangelije napisali anonimni in neznani ljudje, ki jih tudi Luka ni poznal, kajti če bi bil tam, katerikoli evangelij napisan od katerega koli (Kristusovega) učenca, si Luka ne bi upal napisati evangelija, ampak bi omenil obstoj napisanega evangelija. enega izmed Kristusovih učencev ali pa bi svojemu prijatelju Teofilu poslal kopijo tistega evangelija, ki ga je napisal eden od učencev, namesto da bi mu napisal pismo!

3. Luka prizna, da je napisal sam po svoje evangelij in ne po navdihu Svetega Duha:

Iz besedne zveze "**sem sklenil tudi jaz**" nedvomno potrjuje, da je Luka to pismo napisal svojemu prijatelju Teofilu brez razodetja ali navdiha Svetega Duha.

4. Luka je priznal, da je pisal zgolj pismo in ne evangelij:

Luka ne pravi "To je evangelij po Luki" in svojemu pisanju ne pripisuje nobene svetosti, ampak jasno pravi, da je prijatelju Teofilu napisal zgolj pismo, v katerem mu sporoča informacije, ki jih je prejel o življenju Jezusa Kristusa, naj bo mir z njim..

XIII. POGLAVJE

CERKEV JE V NOVI ZAVEZI PRIZNALA OBSTOJ LAŽNIH DODATKOV

Ob branju enega od štirih evangelijev bo spoštovani bralec na mnogih mestih zasledil prisotnost znaka zvezdice (*) ali besedno zvezo v oklepajih ali opombo poleg ali ob rob stavka, ki ga je prebral, vendar mnogi od nas gremo mimo te zvezdice ali teh oklepajev, ne da bi pozorni in ne razmišljamo, kaj to pomeni in kaj je razlog za njegov obstoj v evangeliju! Upoštevajoč, da te opombe morda niso prisotne v nekaterih izdajah, v katerih so založniki poskušali skriti težave, povezane s temi stavki oziroma izrazi!

Ta znak ali oklepaji označuje težavo z besedo, besedno zvezo ali odstavkom, ki se bere. Lahko gre za napačno prevedeno besedo iz stare hebrejske stare zaveze, toda Cerkev je vztrajala, da jo bo obdržala in jo ne bo spremenila oz. zamenjala za pravilni prevod, ali pa je ta beseda, stavek ali odstavek lahko lažen dodatek, ki je bil dodan v zadnjih stoletjih, saj se sploh ne pojavlja v stari različici prvih stoletij!

1. "Devica" je lažen in napačen prevod hebrejske besede "almah":

Evangelij po Mateju: 1. poglavje, verzi 22-23:

"22- Vse to pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku: 23- Glej, **devica*** bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel, kar v prevodu pomeni Bog z nami."

Izaija: 7. Poglavje, 14.verz:

" Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, **devica** ⁴¹* bo spočela * in rodila sina in mu dala ime * Emanuel. *"

Pravzaprav je beseda " **devica**", ki se pojavlja v različnih prevodih knjige Izaije, lažno in napačno prevajanje besede "almah", omenjene v knjigi Izaije v hebrejščini, kar pomeni "mladenka"! Na primer, človek lahko reče neki družini: "Vaša hčerka je odrasla

41 V nekaterih prevodih Biblije je pravilen prevod te hebrejske besede "almah", in so jo prevedli koz "mladenka". (op.prev.)

v mladenko in ima lahko otroka." To pomeni, da se je poročila in zanosila! Toda za potrditev, da se preroštvo preroka Izaije, ki je omenjen v Izaijevi knjigi, popolnoma nanaša na Kristusa, je avtor Evangelija po Mateju besedo "almah" prevedel kot "devico", da bi se zgodilo ujemanje in se pripiše Kristusu ime "Emanuel", kar v prevodu pomeni Bog z nami, čeprav vemo, da Kristusa (mir z njim) nihče nikoli ni poklical s tem imenom!

2. Zadnji del Markovega evangelija iz 16. poglavja, verzi od 9 do 20 so lažni dodatki:

16. poglavje v Markovem evangeliju se začne z 1. verzom, ki pravi: " Ko je minila sobota, so **Marija Magdalena**, Marija, Jakobova mati, in Salóma kupile dišave, da bi ga šle mazilit." In Cerkev priznava, da se to poglavje konča z 8. verzom, ki pravi: " Stopile so ven in zbežale od groba. Trepetale so in bile vse iz sebe. **In nikomur niso nič povedale, kajti bale so se.**"* Glede na to, Marija Magdalena nikomur ni nič rekla, ker se je bala!

Vendar Cerkev v poznejših stoletjih ni marala, da se zgodba konča tukaj brez potrditve Kristusovega pojavljanja pred učenci in je v to poglavje dodala še 12 dodatnih verzov, in naredila konec tega poglavja po navdihu njihove domišljija in ne po navdihu Svetega Duha!! Tako Cerkev potrjuje, da je Marija Magdalena učencem povedala, kaj se je zgodilo, da se jim je prikazal Kristus, da se je dvignil v nebo in sedel na Gospodovo desnico ter tudi, da jim je Kristus ukazal, naj pridigajo evangelij po vsem svetu!

Evangelij po Marku: 16. poglavje, verzi 9-20:

9- Ko je prvi dan tedna navsezgodaj vstal, se je najprej prikazal **Mariji Magdaleni**, iz katere je izgnal sedem demonov. 10- **Šla je in to sporočila tistim, ki so bili prej z njim** in so žalovali ter jokali. 11- Ko so slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli. 12- Nato se je v drugi obliki prikazal dvema izmed njih med potjo, ko sta šla na deželo. 13- Tudi ta dva sta odšla in to sporočila drugim, pa tudi njima niso verjeli. 14-Še pozneje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi. Grajal je njihovo nevero in trdosrčnost, ker niso verjeli tistim, ki so ga videli obujenega.* 15- Rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu! 16- Kdor bo sprejel vero in bo krščen, bo rešen, kdor pa ne bo sprejel vere, bo obsojen. 17- Tiste pa, ki bodo sprejeli vero, bodo

spremljala ta znamenja: v mojem imenu bodo izganjali demone, govorili nove jezike, 18- z rokami * dvigali kače, in če bodo kaj strupenega izpili, jim ne bo škodovalo. Na bolnike bodo polagali roke in ti bodo ozdraveli.« 19- Potem ko je Gospod Jezus govoril z njimi, je bil vzet v nebo in je sédel na Božjo desnico. 20- Oni pa so šli in povsod oznanjali in Gospod je z njimi sodeloval ter besedo potrjeval z znamenji, ki so jih spremljala.

Vprašanje, ki se zdaj postavlja, je: Zakaj Cerkev še naprej ohranja te verze v evangeliju po Marku, čeprav ve, da so lažni dodatki in nimajo božanskega navdiha oziroma izvora?

3. Verz, na katerega se Cerkev opira, da dokaže nauk o trojstvu, je lažen verz oziroma dodatek:

Prvo Janezovo pismo: 5. poglavje, 7. verz:

"Trije so tisti, ki pričajo v nebesih: Oče, Beseda in Sveti Duh. Ti trije so eno." V resnici ta verz ni omenjen v nobenem starogrškem rokopisu, ampak je bil komentar na robu strani v latinskem prevodu iz petega stoletja našega štetja. Vendar je sčasoma katoliška cerkev ocenila, da bi lahko dodajanje tega verza v Sveto pismo, dala lastnost svetosti tako, da bi ljudi prepričala o nauku o trojstvu (trinitarni doktrini).

Leta 1502 je kardinal Francisco Jiménez de Cisneros zadolžil ekipo španskih prevajalcev, da je sestavila Sveto pismo v štirih jezikih: grščini, hebrejščini, aramejščini in latinščini. Vsaka stran štirih jezikov bi morala imeti štiri vzporedne stolpce, da bi ustvarili tako imenovano "poliglotsko Biblijo"⁴². Erasmus (Desiderius) je bil odgovoren za grško izdajo, ki je bila prva izdaja Svetega pisma v grščini. V prvi in drugi grški izdaji Erazma se besede, ki jih danes najdemo v Prvem Janezovem pismu, v 5. poglavju, 7. verz, ne pojavljajo. Vendar je katoliška cerkev izvrševala pritisk nad njim, naj to doda v tretjo izdajo, on je to zavrnil in rekel, da ta fraza oziroma stavek, ni omenjen oziroma jo ne najde v nobenem grškem rokopisu. Kljub temu, potem ko ga je katoliška cerkev

42 Complutensian Polyglot Bible

nenehno pritiskala, je bil prisiljen to sprejeti in na koncu je izdal tretjo izdajo, tako da je dodal to besedno zvezo (oziroma stavek)!

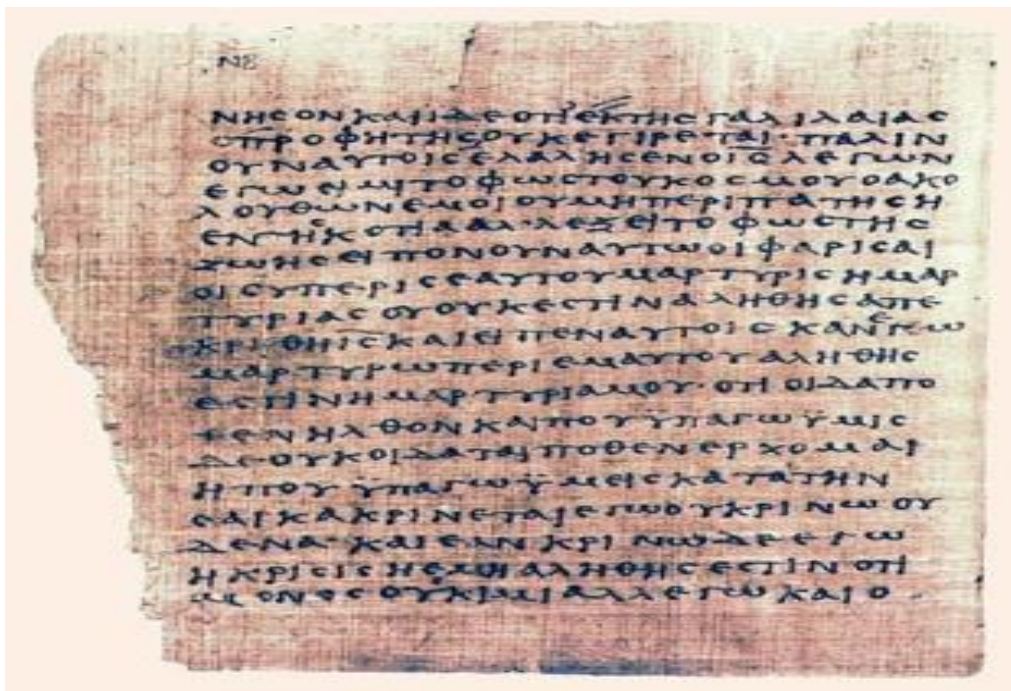
Ker je različica Biblije kralja Jamesa temeljila na angleškem prevodu tretje izdaje Erasmusa, ugotovimo, da se stavek pojavlja tudi v različici kralja James. V nemškem prevodu Martina Lutherja, ki je temeljil na drugi izdaji Erazma, ugotavljamo, da se ta stavek ne pojavi!

Ta stavek je še vedno (trenutno) prisoten v večini različic Biblije po vsem svetu, čeprav Cerkev ve, da gre za lažni stavek, ki nima podlage v nobenem starodavnem rokopisu!

4. Zgodba o prešuštnici je dodana (lažna) zgodba

V izdajah Janezovega evangelija našega časa najdemo v 8. poglavju, verzi 3-11, zgodbo o prešuštnici.⁴³ Toda v resnici se ta zgodba ne pojavlja v vseh starogrških papirusih, ki jih navaja cerkev, in ni vključena v papirus (P66), niti v papirus (P75), niti v Sinaitski kodeks (Codex Sinaiticus), niti v Vatikanskem kodeksu (Codex Vaticanus). Poleg tega se slog pisanja v tej zgodbi razlikuje od načina pisanja ostalega Janezovega evangelija, kar kaže, da gre za lažni dodatek! Spodaj je slika papirusa (P66), v katerem se ta zgodba ne pojavlja.

⁴³ Pericope Adulterae.

Janezov evangelij: 8. poglavje, verzi 3-11:

3- Pismouki in farizeji so tedaj pripeljali ženo, ki so jo zalotili pri prešuštvovanju. Postavili so jo v sredo 4- in mu rekli: »Učitelj, tole ženo smo zasačili v prešuštvovanju. 5- Mojzes nam je v postavi ukazal take kamnati. Kaj pa ti praviš?« 6-To so govorili, ker so ga preizkušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus se je sklonil in s prstom pisal po tleh. 7- Ko pa so ga kar naprej spraševali, se je vzravнал in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« 8- Nato se je spet sklonil in pisal po tleh. 9- Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje. In ostal je sam (Jezus) in žena v sredi. 10- Jezus se je vzravнал in ji rekel: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?« 11- Rekla je: »Nihče, Gospod.« In Jezus ji je dejal: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!« *

XIV. POGLAVJE

EVANGELIJ PO JEZUSU KRISTUSU (MIR Z NJIM)

Evangelij muslimanov:

Muslimani verjamejo, da je Vsemogočni Allah poslal evangelij s svojim prerokom Jezusom Kristusom (mir z njim), da bi izraelske sinove vodil po pravi Allahovi poti, potem ko so zablodeli in se oddaljili od prave poti in se obrnili od nauk Mojzesa in glasnikov vere, ki so bili poslani za njim.

Vsemogočni Allah pravi v častnem Kur'anu v 46. verzu poglavja Al-Maide (Miza): "**In po njihovih sledeh smo poslali Jezusa, Marijinega sina, ki je potrdil resničnost tega, kar je bilo pred njim v Tori. In dali smo mu Evangelij, v katerem sta vodilo in svetloba, potrjujoč resničnost tega, kar je bilo pred njim v Tori, ter vodilo in poduk bogaboječim.**"

Vsemogočni Allah pravi v častnem Kur'anu v 29. verzu poglavja Al-Feth (Zmaga): "**Tako so opisani v Tori (Postavi), pa tudi v Evangelijih; kakor rastlina so, ki naprej požene poganjek in ga nato učvrsti. Poganjek se okrepi in izravna, s svojim stebлом vzbuja občudovanje sejalcov, da bi ogorčil (razjezil) nevernike. Gospod obljublja odpuščanje in bogato nagrado tistim, ki verujejo in opravljajo dobra dela.**"

Muslimani verjamejo, da mora vsak musliman verovati v ta evangelij, ki je razodet Allahovemu glasniku vere Jezusu, mir z njim. In tukaj je tudi točka razhajanja med muslimani in kristjani okrog evangelija. Medtem ko kristjani pozivajo muslimane naj verujejo v štiri evangelije, jim muslimani odgovarjajo: kako to, da vi želite, da mi verujemo v te evangelije, ki so jih napisali neznane osebe oziroma anonimneži, medtem ko vi ne verujete v evangelij, ki ga je Vsemogočni Allah razodel Jezusu, mir z njim?!

Kje je zdaj evangelij Jezusa Kristusa?

Ni dokončnih dokazov, kako je evangelij, ki ga je Vsemogočni Allah razodel svojemu glasniku vere, Jezusu (mir naj bo z njim), izginil z zemlje! Prav tako ni znano, ali je bil evangelij napisan na papirjih in je tako bil izgubljen iz rok kristjanov ali so ga Judje zažgali, ali pa je šlo za ustni evangelij, ki ga je Jezus (mir naj bo z njim) oznanjal ljudem ustno in potem, ko ga je Vsemogočni Allah rešil iz rok Judov in ga dvignil k Sebi, ne da bi bil križan ali ubit, je tudi evangelij izginil skupaj z njim, glede na to, da je bil ustni evangelij?

Dobra novica je, da je veliko Kristusovih nauk (mir naj bo z njim) zdaj v naših rokah in jih lahko beremo. Vsemogočni Allah je v častnem Kur'anu razjasnil resnico o Jezusu, o njegovem sporočilu, o tem, kaj je ljudem pridigal, kaj jim je ukazal, resnico o njegovih čudežih in resnico o njegovi materi, Devici Mariji, mir naj bo z njo.

Vsemogočni Allah pravi v častnem Kur'anu v 75. verzju poglavja Al-Maide (Miza): "Mesija, Marijin sin, ni drugega kot poslanec, pred katerim so že bili poslanci. In njegova mati je potrjevala resnico. Bila sta jedla hrano! Poglej, kako jim pojasnujemo dokaze, nato poglej, kako se obračajo (od resnice)."

Vsemogočni Allah pravi v častnem Kur'anu v verzih 116-118 poglavja Al-Maide (Miza): In ko je Allah rekel: "O Jezus, Marijin sin, mar si ti rekel ljudem: 'Vzemite mene in mojo mater za bogova, namesto Allaha!'", je odvrnil: "Slavljen bodi! Meni se ne spodobi, da bi rekel, česar nimam pravice reči. Če sem to rekel, Ti to že veš, kajti Ti veš, kar je v moji duši, jaz pa ne vem, kaj je v Tebi. Resnično, Ti si Poznavalec prav vsega neznanega. (116) Govoril sem jim zgolj to, kar si mi ukazal: 'Častite Allaha, mojega in vašega Gospodarja!' Bil sem jim priča, dokler sem bil med njimi, ko pa si me vzel, si Ti bedel nad njimi, kajti Ti bediš nad vsem. (117) Če jih kaznuješ, oni so Tvoji sužnji, in če jim odpustiš - Ti si resnično Najplemenitejši in Najmodrejši. (118)

Štirje evangeliji priznavajo obstoj Kristusovega evangelija:

Štirje evangeliji jasno omenjajo Kristusov evangelij in celo mnogi duhovniki priznavajo, da je Jezus imel evangelij, vendar ne vedo, kako ali kje se je izgubil! Po drugi strani mnogi duhovniki poskušajo zanikati njegov obstoj in pravijo, da "Kristusov evangelij ne obstaja, ampak je beseda evangelij grška beseda, ki pomeni dobra novica!"

Vendar se skupina, ki zanika obstoj evangelija Jezusa Kristusa, moti glede pravil oziroma gramatike grškega jezika! Beseda "evangelij" pomeni "dobra novica" v dobesednem prevodu, vendar se vedno v uporabi, z njo sklicuje oziroma misli na "Biblijo" in se nikoli ne uporablja v smislu "dobra novica"!

Na primer, če grški oče prosi svojega sina, naj mu prinese evangelij, bo prinesel evangelij in nikoli ne bo razumel, da mu je oče rekel, naj mu prinese dobro novico! Tudi če želi grški človek povedati, da prinaša dobro novico, nikoli ne bo uporabil besede "evangelij", ker se bo razumelo, da je s seboj prinesel evangelij, ampak bo uporabil še dve besedi, ki sta "Καλά Νέα" (kalanea) ("kala "Pomeni dobro ali veselo in" Nea "pomeni novice in je iz nje izpeljana angleška beseda" News ").

Zdaj pa pogledjmo, kako štirje evangeliji omenjajo obstoj Kristusovega evangelija in pogledjmo, ali se beseda evangelij, ki se pojavi tukaj, nanaša na evangelij, ki je bil razodet Kristusu, ali na dobro novico:

1. Pavlovo pismo Galačanom, 1.poglavje , verzi 6-9: " 6- Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi * milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju ! 7- ki pa ni drug evangelij, pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo (ga spremeniti). 8- Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet! 9- Kakor smo prej rekli, tako pravim ponovno: če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo preklet!

Ali pomenijo Pavlove besede: "Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovi milosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju ", da se obračajo od dobre novice o Jezusu k drugi dobri novici ali se oni obračajo od Jezusovega

evangelija k drugemu evangeliju?! In ko pravi: "pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo (ga spremeniti)" ali beseda evangelij tukaj pomeni dobro novico?

2. Evangelij po Marku, 13. poglavje, 10. verz:

"Najprej pa se mora oznaniti [evangelij](#) vsem narodom."

Kot lahko vidimo tukaj, je Jezus (mir naj bo z njim) svojim učencem zapovedal, naj pridigajo evangelij v dvanajstih izraelskih plemenih. Z narodi se tukaj misli na dvanajst plemen Izraelcev, in ne na vse narode sveta, toda v nekaterih prevodih se zdi, da besede "vsem narodom" zavajajo bralca, tako da misli, da je Kristusovo sporočilo univerzalno (svetovno) sporočilo in da ni bil poslan le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše (kot je navedeno v Matejevem evangeliju, 15. poglavju, 24. verzu), in da je Kristus svojim učencem zapovedal, naj evangelij širijo po vsem svetu!

Po drugi strani pa jim zagotovo Kristus takrat ni ukazal, naj pridigajo evangelij po Mateju, Marku, Luki ali Janezu, temveč jim je naročil, naj pridigajo sporočilo izvirnega evangelija, ki mu ga je razodel Bog, da bi ga pridigal oziroma oznanjal med judejskimi oziroma izraelskimi plemeni.

3. Pavlovo pismo Galačanom, 1. poglavje, verzi 11–12: 11- Izjavljam vam torej, bratje: [evangelij](#), ki sem ga oznanil, [ni po človeku](#). 12- Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa.

4. Pavlovo pismo Efežanom, 1. poglavje, 13. verz: »V njem ste tudi vi * [slišali besedo resnice, evangelij svojega odrešenja](#). Vanj ste tudi verovali in v njem prejeli pečat Svetega Duha, ki je bil obljubljen.«

5. Drugo pismo Timoteju, 1. poglavje, 10. in 11. verz: " razkril pa zdaj s pojavitvijo našega odrešenika Kristusa Jezusa, ki je uničil smrt in razsvetlil življenje in nepropadljivost po [evangeliju](#) za katerega sem bil jaz postavljen kot glasnik, apostol in učitelj. *."

Ali je Kristus z dobro novico ali z evangelijem uničil smrt in razsvetlil življenje?

6. Pavlovo pismo Filipljanom, 1. poglavje, verzi 15-16: 15- Nekateri sicer oznanjajo Kristusa tudi iz zavisti in iz tekmovalnosti, * nekateri pa tudi z dobrim namenom. 16-Ti delajo to iz ljubezni, saj vedo, da sem bil določen za obrambo [evangelija](#).

7. Pavlovo pismo Rimljanom, 10. poglavje, verzi 15-17: 15- In kako naj oznanjajo, če niso bili poslani? Kakor je pisano: Kako lepe so noge tistih, ki prinašajo veselo oznanilo o dobrih rečeh! 16- Toda [evangeliju](#) niso bili vsi poslušni. Izaija namreč pravi: Gospod, kdo je veroval našemu oznanjevanju? 17- Potemtakem je vera iz oznanjevanja, * oznanjevanje pa je [po Božji besedi](#).

8. Pavlovo pismo Filipljanom, 4. poglavje, 3. verz : "Pa tudi tebe, zvesti sodelavec, * prosim, da jima pomagaš, saj sta se z menoj bojevali za [evangelij](#), s Klemenom in z drugimi mojimi sodelavci, katerih imena so v [knjigi življenja](#)." Kje je tukaj knjiga življenja, omenjena zgoraj? Kje je izginila in kje je bila prisotna?

9. Markov evangelij, 14. poglavje, 9. verz: "Resnično, povem vam: Kjer koli po svetu bo oznanjen [evangelij](#), bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin."

10. Matejev evangelij, 26. poglavje, 13.verz: "Resnično, povem vam: Kjer koli po svetu bo oznanjen ta [evangelij](#), bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin."

11. Evangelij po Marku, 1. poglavje, verzi 14–15: 14- Ko pa je bil Janez izroččen, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je Božji evangelij 15- in govoril: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte [evangeliju!](#)«

12. Evangelij po Marku, 8. poglavje, 35. verz: » Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi [evangelija](#), ga bo rešil.«

13. Evangelij po Marku, 10. poglavje, verzi 29–30: 29- Jezus je rekel: »Resnično,

povem vam: Nikogar ni, ki bi zaradi mene in zaradi [evangelija](#) zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive 30- in ne bi zdaj, v tem času, skupaj s preganjanji, prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje.«

14. Evangelij po Luki, 5. poglavje, 1. verz: "Ko je množica pritiskala nanj in poslušala [Božjo besedo](#), on pa je stal ob Genezareškem jezeru."

15. Evangelij po Marku, 2. poglavje, 2. verz: » Veliko se jih je zbralo, tako da še v preddverju ni bilo več prostora, in jim je govoril [besedo](#).«

V jezuitskem prevodu istega verza najdemo: »pridigal [jim je Božjo besedo](#).«

16. Evangelij po Janezu, 12. poglavje, 49-50 verz: »Kajti nisem govoril sam od sebe, temveč Oče, ki me je poslal, mi je [zapovedal](#), kaj naj rečem in kaj naj govorim, in vem, da je [njegova zapoved](#) večno življenje. [Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je povedal Oče](#).«

17. Evangelij po Janezu, 3. poglavje, 31-34 verz, ki vsebuje pričevanje Janeza Krstnika o Jezusu: 31-"Kdor prihaja od zgoraj, je nad vsem; kdor pa je z zemlje, je zemeljski in govori zemeljsko. Kdor prihaja iz nebes, je nad vsem, 32- in pričuje o tem, kar je videl in slišal, vendar nihče ne sprejema njegovega pričevanja. 33- Kdor pa je sprejel njegovo pričevanje, je s pečatom potrdil, da je Bog resničen. 34- [Kogar je namreč poslal Bog, govori Božje besede](#), kajti on ne daje Duha na mero."

18. Evangelij po Janezu, 17. poglavje, verzi 6-14: 6- /.../ Tvoji so bili, pa si jih dal meni in so se [držali tvoje besede](#). 7- Zdaj vedo, da je vse, kar [si mi dal](#), od tebe; 8- kajti [besede, ki si mi jih dal, sem dal njim](#). Oni so jih sprejeli in resnično spoznali, da sem izšel od tebe, ter začeli verovati, da si me ti poslal./.../ 14- [Izročil sem jim tvojo besedo](#) /.../.

19. Evangelij po Luki, 8. poglavje, 21. verz: On pa jim je odgovoril: »Moja mati in moji bratje so tisti, ki [Božjo besedo](#) poslušajo in uresničujejo.«

20. Evangelij po Janezu, 2. poglavje, 22.verz: Ko je bil obujen od mrtvih, so se njegovi učenci spomnili, da je govoril o tem, in [verovali so Pismu \(Knjigi\) in besedi](#), ki jo je rekel Jezus."

21. Evangelij po Janezu, 14. poglavje, 24.verz: »Kdor me ne ljubi, se ne drži mojih besed; in [beseda \(govor\)](#), ki jo slišite, ni moja, ampak od Očeta, ki me je poslal.«

22. Apostolska dela, 15. poglavje, 7. verz: Po daljšem razpravljanju je Peter vstal in jim spregovoril: »Bratje! Vi veste, da me je Bog že pred davnim časom izbral izmed vas, da bi pogani po mojih ustih slišali besedo [evangelija](#) in sprejeli vero.

23. Pavlovo pismo Kološanom, 1. poglavje, 5. verz: in sicer zaradi upanja, ki vam je pripravljeno v nebesih. O tem upanju ste slišali že prej, v besedi resnice [evangelija](#).

24. Pavlovo pismo Kološanom, 1. poglavje, 23. verz: "če le ostanete utemeljeni v veri in trdni ter se ne pustite odtrgati od upanja [evangelija](#), o katerem ste slišali. Ta [evangelij](#) je bil oznanjen vsemu stvarstvu pod nebom, in jaz, Pavel, sem postal njegov služabnik."

25. Prvo Pavlovo pismo Tesaloničanom, 2. poglavje, 8. verz: "smo vam hoteli dati ne samo [Božji evangelij](#), ampak tudi svoje življenje, in sicer zato, ker ste se nam priljubili."

26. Prvo Pavlovo pismo Tesaloničanom, 3. poglavje, 2. verz: "k vam pa smo poslali Timóteja, našega brata in Božjega sodelavca pri [Kristusovem evangeliju](#), da bi vas utrdil in spodbudil v vaši veri,"

27. Pavlovo pismo Efežanom, 6. poglavje, 15. verz: "in z nogami, obutimi v pripravljenost za oznanjevanje [evangelija miru](#)."

28. Drugo Pavlovo pismo Tesaloničanom, 1. poglavje, 7. verz: "vam, ki stisko trpite, pa povrne z olajšanjem, skupaj z nami, ko se bo razodel z neba Gospod Jezus z angeli svoje moči 8- in bo v plamenečem ognju kaznoval tiste, ki ne poznajo Boga in niso

poslušni [evangeliju](#) našega Gospoda Jezusa [Kristusa](#).9- Gospod jih bo obsodil na večno pogubljenje/.../".

Ali tukaj oni niso poslušni dobre novice Jezusa ali niso poslušni evangeliju Kristusa? Ali so poslušni dobri novici ali jo oznanjajo?!

29. Prvo Pavlovo pismo Timoteju, 1. poglavje, 11. verz: »To je nauk, ki se ujema z [evangelijem](#) veličastva blaženega Boga. In ta [evangelij je bil zaupan meni](#).«

30. Prvo Pavlovo pismo Tesaloničanom, 2. poglavje, 4. verz: "ampak tako oznanjamo, kakor nas je imel Bog za vredne, da nam [zaupa evangelij](#): pri tem pa ne skušamo ugajati ljudem, ampak Bogu, ki preizkuša naša srca."

31. Drugo Pavlovo pismo Timoteju, 1. poglavje, 8. verz: Nikar se torej ne sramuj pričevanja za našega Gospoda. Pa tudi mene, ki sem zaradi njega jetnik, se ne sramuj, ampak z menoj trpi za [evangelij](#), oprt na Božjo moč.

32. Prvo Pavlovo pismo Korinčanom, 9. poglavje, verzi 12-23: 12- /.../ Nasprotno, vse prenašamo, da le ne bi povzročili kakšne ovire [Kristusovemu evangeliju](#)./.../ 14- Tako je tudi Gospod določil, naj tisti, ki oznanjajo [evangelij](#), živijo od [evangelija](#)./.../ 18- Kaj je torej moje plačilo? To, da zastonj oznanjam [Kristusov evangelij](#) in da pri tem ne izkoriščam svoje pravice, ki mi gre iz [evangelija](#)./.../ 23- Vse delam zaradi [evangelija](#), da bi bil tudi sam deležen njegovih obljub.

33. Pavlovo pismo Galačanom, 2. poglavje, 2. verz: "Šel pa sem po [razodetju](#). [Predložil sem jim evangelij](#), ki ga oznanjam med pogani, in še posebej najuglednejšim [osebam](#), da bi morda ne tekel ali da ne bi bil tekel v prazno."

Ali jim je Pavel predložil evangelij, ki ga je pridigal osebam oziroma posameznikom med narodi (pogani), ali je osebam oziroma posameznikom predložil dobro novico ?!

34. Pavlovo pismo Galačanom, 2. poglavje, 5. verz: "Vendar se jim nismo uklonili niti za trenutek, da bi med vami obstala [resnica evangelija](#)."

35. Pavlovo pismo Galačanom, 2. poglavje, 14. verz: »Ko pa sem videl, da ne hodijo pravilno, v skladu z resnico [evangelija](#), sem vpričo vseh rekel Kefu⁴⁴: »Če ti, ki si Jud, živiš po pogansko in ne po judovsko, kako hočeš prisiliti pogane, da bi živeli po judovsko?«

36. Pavlovo pismo Efežanom, 6. poglavje, 19. verz: »molíte tudi zame, da mi bo dan govor, ko bom odpiral usta, tako da bom neustrašeno oznanil skrivnost [evangelija](#),«

37. Pavlovo pismo Filipljanom, 1. poglavje, 7. verz: »Prav je, da tako mislim o vas vseh, ker vas nosim v srcu, saj ste vsi z menoj deležni milosti, tako v mojih verigah kakor [pri obrambi in utrjevanju evangelija](#).«

38. Pavlovo pismo Filipljanom, 1. poglavje, 12. verz: "Hočem, da veste, bratje, da je to, kar se godi z mano, veliko prispevalo k razmahu [evangelija](#)."

39. Pavlovo pismo Filipljanom, 1. poglavje, 27. verz: "Da le živite tako, kakor je vredno [Kristusovega evangelija](#)! Tako bom, bodisi da pridem in vas vidim bodisi da bom odsoten, slišal o vašem vedenju, kako stojite trdno v enem duhu in kako se enodušno bojujete za [vero evangelija](#)."

40. Pavlovo pismo Filipljanom, 2. poglavje, 22. verz: "Poznate njegovo preizkušnost, ker je z mano kakor sin z očetom služil [evangeliju](#)."

41. Pavlovo pismo Rimljanom, 1. poglavje, 1. verz: "Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za [Božji evangelij](#)."

42. Pavlovo pismo Rimljanom, 1. poglavje, 9. verz: »Bog, ki mu služim v svojem duhu, v [evangeliju](#) njegovega Sina, mi je priča, kako se vas nenehoma spominjam.«

⁴⁴ Kefa: prečrkovanje aram. imena ali vzdevka; po pripovedi sinoptikov je Jezus dejansko dal to ime **Petru** šele dosti pozneje: morda je zato v Jn glag. v prihodnjiku. – **Peter** (gr. Pétros ›Skala‹) gl. op. k Mt 16,18. (op.prev.)

43. Pavlovo pismo Rimljanom, 15. poglavje, 29. verz: "In ko bom prišel k vam, vem, da bom prišel v polnosti blagoslova [Kristusovega evangelija](#)."

44. Drugo Pavlovo pismo Korinčanom, 2. poglavje, 12.verz: "Prišel sem v Troádo, da bi oznanjal [Kristusov evangelij](#). A čeprav so mi bila v Gospodu vrata odprta."

45. Drugo Pavlovo pismo Korinčanom, 10. poglavje, 14.verz: "Nikakor se namreč ne povzdiguje čez mero, kot da ne bi prišli do vas. Saj smo vendar s [Kristusovim evangelijem](#) dospeli tudi k vam!

In zdaj spoštovani bralec, po vseh teh pričanjih, ki potrjujejo obstoj Kristusovega evangelija, kaj ti misliš?! Ali je Kristus imel evangelij ali pa je pridigal evangelij po Mateju, Marku, Luki ali Janezu, ki še niso bili napisani?!

Ali želi spoštovani bralec verjeti v Kristusov evangelij in mu slediti ali želi raje slediti drugim evangelijem neznanega izvora?! Če hočeš slediti Kristusovemu evangeliju (mir naj bo z njim), potem moraš verjeti v častni Kur'an, da boš iz njega vedel resnico o Kristusu, o njegovem pozivu, kaj je govoril ljudem in kakšni so bili njegovi čudeži. Začneš lahko z branjem poglavja Ali-Imran (Amramova družina), nato s poglavjem Marjam (Marija) in nato s poglavjem Al-Maidah (Miza) in morda bo Vsemogočni Allah odprl tebi pot Njegove napotitve in boš prebral celoten Kur'an, knjigo Vsemogočnega Allaha, ki je razodeta kasneje po Tori (Postavi) in Evangeliju.

XV. POGLAVJE

KDO JE NAPISAL STARO ZAVEZO?

Pet knjig, pripisanih Mojzesu, mir z njim:

Cerkev trdi, da je prvih pet knjig Stare zaveze (Geneza, Eksodus, Levitik, Numeri ali Številke in Devteronomij ali Ponovljeni zakon) napisal glasnik vere Mojzes (naj bo mir z njim). Vendar je ta izjava kot običajno lažna. Dokazi, da gre za laži, so navedene v teh petih knjigah (v samih verzih). Mi bomo navedli primere tega:

Ponovljeni zakon (Devteronomij), 34. poglavje, verzi 5-10:

5- "In tam v moábski deželi je Mojzes, služabnik GOSPODOV, po GOSPODOVEM ukazu umrl. 6- Pokopal ga je v dolini v moábski deželi nasproti Bet Peórju, za njegov grob pa do današnjega dne ni izvedel nihče. 7- Mojzes pa je imel, ko je umrl, sto dvajset let; oko mu ni otemnelo in moč ga ni zapustila. 8- Izraelovi sinovi so Mojzesa trideset dni objokovali na moábskih planjavah; potem so pretekli dnevi jokanja in žalovanja za njim./.../10- In ni več vstal prerok v Izraelu, enak Mojzesu, ki ga je GOSPOD poznal iz obličja v obličje."

Kako je mogoče, da je Mojzes (mir z njim) pisec Ponovljenega zakona (Devteronomija), medtem ko Ponovljeni zakon govori o Mojzesovi smrti in kraju njegovega pokopa in to na način, ki nakazuje oziroma iz katerega se razume, da je med Mojzesovo smrtjo in časom pisanja (te knjige) dolgo časovno obdobje! Izrazi "Mojzes je tam umrl", "In pokopal ga je", "za njegov grob pa do današnjega dne ni izvedel nihče", "Mojzes je bil star sto dvajset let, ko je umrl" in "in ni več vstal prerok v Izraelu, enak Mojzesu", vse to jasno kaže, da pisatelj govori o nekaterih dogodkih, ki so se zgodili že dolgo nazaj!

Ponovljeni zakon (Devteronomij), 1. poglavje, verzi 1-5:

1- To so besede, ki jih je Mojzes govoril vsemu Izraelu onstran Jordana v puščavi,/.../
3- In v štiridesetem letu, prvi dan enajstega meseca, je Mojzes govoril Izraelovim sinovom vse, kakor mu je bil GOSPOD zanje zapovedal./.../ 5- je onstran Jordana v moábski deželi začel Mojzes razlagati to postavo/.../.

Številke (Numeri) 12. poglavje, verzi 1–10:

1- Mirjam in Aron sta govorila **proti Mojzesu** zaradi kušijske žene, **ki jo je** vzel, kajti Kušijko je bil vzel za ženo. 2- Rekla sta: »Ali je GOSPOD govoril samó z Mojzesom? Mar ni govoril tudi z nama?« In GOSPOD je to slišal. 3- **Mož Mojzes pa je bil zelo ponižen mož**, bolj kot vsi ljudje na površju zemlje. 4- Nenadoma je GOSPOD rekel **Mojzesu**, Aronu in Mirjam: »Pojdite vsi trije k shodnemu šotoru!« In ti trije **so odšli**. 5- GOSPOD pa je stopil dol v oblačnem stebru in se postavil k vhodu v šotor. Nato je poklical Arona in Mirjam. Ko sta prišla, 6- je rekel: »Poslušajta vendar moje besede! Če je med vami GOSPODOV prerok, se mu dam spoznati v prikazni, v sanjah govorim z njim. 7- Ni pa tako z mojim služabnikom Mojzesom; temu sem zaupal vso svojo hišo; 8- odkrito govorim z njim od ust do ust in ne v ugankah in GOSPODOVO podobo sme gledati. Zakaj se nista bala govoriti proti mojemu služabniku Mojzesu?« 9- In GOSPODOVA jeza se je vnela proti njima in je odšel. 10- Ko se je oblak umaknil iznad šotora, glej, je bila Mirjam gobava, bela kakor sneg. Aron se je obrnil k Mirjam in glej, bila je gobava.

Kot vidimo, pisec govori o Mojzesu v tretji osebi, zato avtor oziroma pisec ne more biti Mojzes! Kako je torej Cerkev teh pet knjig pripisala Mojzesu (mir naj bo z njim), brez kakršnih koli dokazov in kako lahko reče, da so anonimne knjige, katerih avtorji niso znani, božanskega izvora oziroma razodetja in Sveta knjiga?!

Knjige Stare zaveze:

Enako velja za vse starozavezne knjige, brez izjeme, vse so anonimne knjige, ne ve se kdo jih je napisal, od kje so prišle, ne ve se datum niti kraj njihovega pisanja! Poskusite danes, dragi bralec, izbrati katerokoli od knjig Stare zaveze in poiščite ime njenega avtorja! Vedno boste ugotovili, da je anonimen !! Kako lahko torej kristjani brez kakršnihkoli dokazov pripišejo te knjige vsemogočnemu Bogu in rečejo, da vsebujejo Božjo besedo, ki jo je razodel svojim glasnikom vere? Eden najresnejših grehov je, da človek pripiše govor (ali besede) vsemogočnemu Bogu brez dokazov. Če bi ti dragi bralec nekdo pripisal nekaj besed, ki jih nisi povedali ali pa bi ti pripisal knjigo, ki jo nisi napisal, bi se ti zelo jezil na to osebo in bi rekel zanj, da je lažnivec.

XVI. POGLAVJE

IZGÚBA IN IZGINOTJE TORE (STARE ZAVEZE)

Tora muslimanov:

Muslimani verjamejo, da je Vsemogočni Allah razodel knjigo z naslovom Tora glasniku vere Mojzesu (mir naj bo z njim), s katero naj bi izraelske sinove vodil po Allahovi pravi poti in k predpisom Njegove resnične vere. Muslimani tudi verjamejo, da bi moral vsak musliman verjeti v Toro, ki je bila razodeta Božjemu glasniku vere Mojzesu, mir naj bo z njim.

Poleg tega muslimani verjamejo, da se je Tora po določenem času izgubila in izginila, potem, ko so jo Izraelci spremenili in popačili, zato da bi ustrezala njihovim osebnim interesom in muham. Tukaj je točka nesoglasja med muslimani in kristjani glede Tore, Medtem ko kristjani pozivajo muslimane, naj verujejo v Sveto pismo oziroma Biblijo in Toro, ki jo znotraj Svetega pisma, jim muslimani odgovarjajo: 'Kako želite, da mi verjamemo v popačeno in anonimno Toro, medtem ko vi ne verjamete v Mojzesovo (mir naj bo z njim) Toro, v njene nauke in njene zakone oziroma predpise?!'

Vsemogočni Allah pravi v poglavju Al-Isra (Nočno potovanje) v 2. verzu: **In Mojzesu smo razodeli Knjigo in jo naredili za vodilo sinovom Izraelovim: »Ne jemljite koga drugega za zastopnika namesto mene.«**

In Vsemogočni Allah pravi v poglavju Al-Bakare (Krava) v 53. verzu: **»In ko smo dali Mojzesu Knjigo in tisto, kar ločuje resnico od neresnice, da bi lahko bili usmerjeni na Pravo pot.«**

In Vsemogočni Allah pravi v poglavju Al-Maidah (Miza) v 44.verzu: **»Mi smo resnično razodeli Toro, v kateri sta vodilo in svetloba. Po njej so judom sodili glasniki vere, ki so se predali (Allahu), pobožnjaki in rabini s tistim, kar jim je bilo zaupano glede čuvanja Allahove knjige, in bili so ji priča. Zato se ne bojte ljudi, temveč se bojte**

Mene in ne prodajajte Mojih dokazov za majhno vrednost. Tisti, ki ne sodijo po tem, kar je objavil Allah, so pravi neverniki.«

In Vsemogočni Allah pravi v poglavju Al-Bakare (Krava) v 75. verzu: »**Mar hrepenite (o, verniki), da bi vam verovali, čeprav je bila med njimi neka skupina? Slišijo Allahove besede, jih nato popačijo, po tem, ko so jih že dojeli. Čeprav to vedo.«**

In Vsemogočni Allah pravi v poglavju An-Nisa (Ženske) v 46. verzu: **(Nekateri) od tistih, ki so judje, izkrivljajo besede v njihovem pravem pomenu ter govorijo: "Slišali smo in ne ubogamo. Poslušaj, naj bo tako, da ne boš poslušal." ter: "Raina", zakrivajoč to s svojimi jeziki in klevetajo vero. Če pa bi rekli: "Slišimo in ubogamo. Poslušaj." ali: "Prisluhni nam." bi bilo to zagotovo bolje in primernejše zanje. Vendar jih je Allah preklel zaradi njihove nevere, zato ne verujejo, razen redki (med njimi).**

In Vsemogočni Allah pravi v poglavju Ali-Imran (Amramova družina) v 77. verzu: **Resnično; tisti, ki menjajo Allahovo zavezo in svoje prisege za majhno vrednost, v onstranstvu ne bodo imeli nobenega deleža dobrega, in na Dan vstajenja Allah ne bo govoril z njimi in jih ne bo pogledal, niti jih očistil; in za njih so boleče muke.**

Pomen Tore v krščanstvu in judovstvu:

Kristjani imenujejo Toro tudi kot "Knjiga Gospodovega zakona", "Knjiga zakona" ali "Knjiga zaveze." Kristjani verjamejo, da Tora od Mojzesovega časa (mir z njim) ni doživela nobene spremembe ali izkrivljanja in ni bila nikoli izgubljena v nobenem časovnem obdobju! Tora je za kristjane in Judje zelo pomembna, saj verjamejo, da je knjiga, ki jo je napisal Mojzes (mir naj bo z njim).

Druga Kroniška knjiga, 17. poglavje, verzi 7-9:

7- V tretjem letu svojega kraljevanja je poslal svoje načelnike Ben Hajila, Obadjája, Zeharjája, Netanéla in Mihajája, da bi učili po Judovih mestih, 8- in z njimi levite Šemajája, Netanjája, Zebadjája, Asaéla, Šemiramóta, Jonatana, Adoníja, Tobija in Tob Adoníja; z njimi pa duhovnika Elišamája in Joráma. 9- **Učili so po Judu** in imeli s seboj **knjigo GOSPODOVEGA zakona**; obhodili so vsa Judova mesta **in učili ljudstvo.**

Druga Mojzesova knjiga (Eksodus), 24. poglavje, 7. verz:

Potem je vzel [knjigo zaveze](#) in jo prebral ljudstvu. Tedaj so rekli: »[Vse, kar je govoril GOSPOD](#), bomo izpolnjevali; pokorni bomo.«

Stara zaveza priznava izgubo in izginotje Tore:

Kljub velikemu pomenu Tore, Biblija razkriva bolečo resnico, in sicer izgubo in izginotje Tore!!

Druga Kroniška knjiga, 34. poglavje, verzi 14-21:

14- Ko so jemali denar, ki se je stekal v GOSPODOVO hišo, [je duhovnik Hilkija našel knjigo GOSPODOVE postave, ki je bila dana po Mojzesu](#) (t.j. knjigo, ki so jo sprejeli izraelovi sinovi od Božjega glasnika vere Mojzesa). 15- Hilkijá je spregovoril in rekel pisarju Šafánu: »[Knjigo postave sem našel](#) v GOSPODOVI hiši!« In Hlalilkijá je dal [knjigo](#) Šafánu. 16- Šafán je prinesel [knjigo](#) h kralju; kralju je poročal še o zadevi in rekel: »Vse, kar je bilo tvojim služabnikom naročeno, so storili. 17- Izsuli so denar, ki se je našel v GOSPODOVI hiši, in ga izročili nadzornikom in delavcem.« 18- Nato je pisar Šafán sporočil kralju in rekel: »Duhovnik Hilkijá mi je dal [knjigo](#).« In Šafán je bral iz nje pred kraljem. 19- Ko je kralj slišal [besede postave, je pretrgal svoja oblačila](#). 20- Potem je kralj ukazal Hilkijáju, Šafánovemu sinu Ahikámu, Mihajájevemu sinu Abdónu, pisarju Šafánu in kraljevemu služabniku Asajáju: 21- »[Pojdite in povprašajte GOSPODA zame in za tiste, ki so preostali v Izraelu in Judu, o besedah te knjige, ki se je našla](#). Velik je namreč [GOSPODOV srd](#), ki se je izlil na nas, [ker se naši očetje niso držali GOSPODOVE besede in delali v skladu z vsem, kar je pisano v tej knjigi](#).«

Kot lahko vidimo tukaj, Biblija jasno in izrecno priznava, da Tora ali Knjiga Gospodovega zakona ali pet Mojzesovih knjig, je že dolgo časa izginila, kar bi lahko bilo več sto let! Tu je opisano kraljevo ogromno veselje, ko se je našla Tora in je raztrgati oblačila zaradi strahu pred božjo jezo, ker se njegovi očetje niso držali Gospodove besede in niso delali v skladu z vsem, kar je zapisano v Tori!

Druga knjiga kraljev, 22. poglavje, verzi 8-20:

8- Tedaj je véliki duhovnik Hilkijá rekel pisarju Šafánu: »**Knjigo postave sem našel** v GOSPODOVI hiši.« In Hilkijá je dal knjigo Šafánu, da jo je bral. 9- Potem je pisar Šafán prišel h kralju; kralju je poročal o zadevi in rekel: »Tvoji služabniki so izsuli denar, ki se je našel v hiši, in ga izročili delavcem, ki nadzorujejo v GOSPODOVI hiši.« 10- Nato je pisar Šafán sporočil kralju in rekel: »Duhovnik Hilkijá mi je dal **knjigo**.« In Šafán jo je bral pred kraljem. 11- Ko je kralj slišal **besede knjige postave, je pretrgal svoja oblačila**. 12- Potem je kralj ukazal duhovniku Hilkijáju, Šafánovemu sinu Ahikámu, Mihájájevemu sinu Ahbórju, pisarju Šafánu in kraljevemu služabniku Asajáju in rekel: 13- »Pojdite in povprašajte GOSPODA zame, za ljudstvo in za vsega Juda **o besedah te knjige, ki se je našla!** Velik je namreč **GOSPODOV srd, ki se je vnel zoper nas, ker naši očetje niso poslušali besed te knjige** in delali v skladu z vsem, kar je napisano za nas.« 14- Duhovnik Hilkijá, Ahikám, Ahbór, Šafán in Asajá so šli k **prerokinji Huldi**, ženi Šalúma, Tikvájevega sina in Hasrájevega vnuka, varuha obrednih oblačil, ki je bivala v Jeruzalemu v drugem okraju, in so govorili z njo. 15- Rekla jim je: »Tako govori GOSPOD, Izraelov Bog: Recite možu, ki vas je poslal k meni: 16- **Tako govori GOSPOD: Glej, spravil bom nesrečo nad ta kraj in nad njegove prebivalce** – vse besede **te knjige**, ki jo je bral Judov kralj. 17- **Ker so me zapustili in zažigali kadilo drugim bogovom, da bi me jezili z vsakršnimi deli svojih rok**, se bo vnel moj srd zoper ta kraj in se ne bo polegel. 18- Judovemu kralju, ki vas je poslal povprašat GOSPODA, recite takole: Tako govori GOSPOD, Izraelov Bog: Glede besed, ki si jih slišal: 19- Ker se je tvoje srce omečilo in si se ponižal pred GOSPODOM, ko si slišal, kar sem govoril zoper ta kraj in njegove prebivalce, da bodo postali groza in prekletstvo, in si pretrgal svoja oblačila in jokal pred menoj, sem te tudi jaz uslišal, govori GOSPOD. 20- Zato, glej, ko te bom pridružil tvojim očetom, boš v miru pridružen v svojem grobu. Tvoje oči ne bodo gledale vse nesreče, ki jo bom spravil nad ta kraj.« Potem so kralju sporočili odgovor."

Prečastiti Antonious Fekry⁴⁵ v svoji razlagi knjige kraljev pravi:

»Knjiga zakona se nanaša na pet Mojzesovih knjig. Izvodov te knjige zakona je bilo zelo malo in v času nepravičnih kraljev so bile zanemarjene in nihče ni spraševal o njih. Večinoma so, ker ni bilo knjige zakona, preden so jo našli, vsi sledili navodilom oziroma naukom duhovnikov.

Visoki duhovnik Hilcija

Kar se tiče velikega duhovnika Hilcija, je nemogoče, da bi našel Toro po več stotinah let izginotja Tore, ki je bila razodeta Mojzesu (mir naj boz njim). Najverjetneje pa je sam napisal to Toro, jo potem skril in nato trdil, da jo je odkril, da se bodo ljudje vrnili k religiji svojih prednikov, potem ko so padli v čaščenje drugih bogov.

Kar zadeva vsebino tiste Tore, ki jo je napisal Hilcija, je malo resničnih zgodb, ki jo generacije izročajo ustno, vendar so pomešane z veliko lažmi, neresnicami in namišljenimi zgodbami.

Zaradi tega vzroka, so mnogi dogodki, ki so se zgodili v času Allahovega glasnika Mojzesa, (mir z njim) in so bili opisani v Tori, ki jo je napisal Hilcija, pojavljajo tudi v častnem Kur'anu, vendar je velika razlika v podrobnostih! Vsemogočni Allah je razkril resnico v Svoji knjigi, častnem Kur'anu, da bi razjasnil obseg zavajanja, ki jih vsebuje tako imenovana Stara zaveza, in tako poznamo resnico od neresnice, in sledimo resnico in pravo pot.

Kraljevo priznanje zanemarjanja Tore s strani njihovih prednikov:

Kraljeve besede: "Velik je namreč GOSPODOV srd, ki se je izlil na nas, ker se naši očetje niso držali GOSPODOVE besede", kažejo, obseg zanemarjanja njihovih prednikov in namernega ne shranjevanja Gospodove besede ali skrivanje in uničevanje svetih knjig, ki niso ustrezale njihovim interesom in muham!!

45 Prečastiti Antonious Fekry: Starozavezna razlaga Svetega pisma, poglavje razlaga druge knjige kraljev

Kje je zdaj Mojzesova Tora?

Številni nauki izvirne Tore so zdaj v naših rokah in jih lahko beremo. Vsemogočni Allah je v častnem Kur'anu razjasnil resnico o Mojzesu (mir z njim), resnico o njegovem sporočilu, resnico o tem, kaj je ljudem pridigal in jim ukazal in resnico o njegovih čudežih. In zdaj, dragi bralec, lahko začneš z branjem poglavja Al-Bakara (Krava) in bo morda Vsemogočni Allah odprl tebi pot Njegove napotitve in boš prebral celotno Allahovo knjigo, častni Kur'an.

XVII. POGlavJE

IZGINOTJE IN IZGUBA VELIKEGA ŠTEVILA BIBLIJSKIH KNJIG

Številne knjige Biblije oziroma Svetega pisma so izginile in so se izgubile, o tem dejstvu priča tudi sama Biblija, vendar Cerkev še vedno pripisuje sveto lastnost Bibliji in trdi, da vsebuje razodete besede Boga! Če Biblija ni popolna, ali naj nam Bog ne bi poslal teh manjkajočih knjig drugič, da bi lahko imeli v rokah celotno Sveto pismo ali nam poslal še eno drugo celotno knjigo, kateri nič ne manjka?!

1. Knjiga življenja: Pavlovo pismo Filipljanom, 4. poglavje, 3.verz:

"Pa tudi tebe, zvesti sodelavec, prosim, da jima pomagaš, saj sta se z menoj bojevali za evangelij, s Klemenom in z drugimi mojimi sodelavci, katerih imena so v [knjigi življenja](#)."

2. Knjiga Gospodovih vojn: Četrta Mojzesova knjiga 21. poglavje, 14.verz:

Zato je rečeno v [knjigi GOSPODOVIH vojn](#): »Vahéb v Sufi in Arnónovi pritoki.

3. Knjiga Jasherja: Jozue, 10. poglavje, 13. verz:

"Ustavilo se je sonce in mesec je nepremično stal, dokler se ni ljudstvo maščevalo nad svojim sovražnikom.« Ali ni takole zapisano v [Knjigi Jasherja](#) (Pravičnega)?"

Druga Samuelova knjiga, 1. poglavje, verzi 17-19:

17- David je zložil tole žalostinko za Savlom in njegovim sinom Jonatanom. 18- Rekel je, da bi učil Judove sinove: Lok. Glej, zapisano je v [Knjigi Jasherja](#) (Pravičnega). 19- O Izrael, uničen je bil tvoj okras na višavah! Kako sta padla junaka!

4. Kronike preroka Natana, prerokovanja Ahila iz Šila, in videnja vidca Jedoja; Druga kroniška knjiga, 9. poglavje, 29. verz:

"Preostala Salomonova dela, od prvih do zadnjih – mar niso zapisana v [delih preroka Natana](#), v [prerokovanju Ahija iz Šila](#) in v [videnjih vidca Jedoja](#) v zvezi z Nebátovim sinom Jerobeámom?"

5. Kronike vidca Samuela, preroka Natana in kronike vidca Gada: Prva kroniška knjiga, 29. poglavje, 29. in 30. verz:

29-"Dela kralja Davida, prva in zadnja, glej, so zapisana v [spisih vidca Samuela](#), v [spisih preroka Natana](#) in v [spisih vidca Gada](#) 30- s poročili o vsem njegovem kraljevanju, o njegovem junaštvu in o časih, ki jih je preživel sam, ves Izrael in vsa kraljestva dežel."

6. Kronike preroka Šemajaja in vidca Jedoja: Druga kroniška knjiga, 12. poglavje, 15. verz:

"Roboámova dela, od prvih do zadnjih – mar niso zapisana v [delih preroka Šemajaja](#) in [vidca Jedoja](#), pa tudi rodovnik?"

7. Komentar (razlaga) preroka Idoja: Druga kroniška knjiga, 13. poglavje, 22. verz:

"Druga Abíjeva dela, njegove poti in besede so zapisani v [komentarju \(razlagi\) preroka Idoja](#)."

8. Knjiga Salomonova dela: Prva knjiga kraljev, 11. poglavje, 41. verz:

"Druga Salomonova dela, vse, kar je storil, in njegova modrost – mar niso zapisani v [knjigi Salomonova dela](#)?"

9. Dejanja (Kronike) vidcev: Druga kroniška knjiga, 33. poglavje, 19. verz:

"Njegova molitev in njeno uslišanje, ves njegov greh in njegova nezvestoba, tudi kraji, na katerih je pozidal višine in postavil ašere in izrezane podobe, preden se je ponižal, glej, so zapisani v [Dejanjih vidcev](#)."

10.Pavlovo pismo Laodikejcem: Pavlovo pismo Kološanom, 4. poglavje, verzi 15-16:

15- "Pozdravite brate v Laodikeji ter Nimfo in Cerkev v njeni hiši. 16- In ko boste pismo prebrali, poskrbite, da ga bodo prebrali tudi v laodikejski Cerkvi, pismo, poslano v [Laodikejo](#), pa preberite tudi vi."

Pomembno je omeniti, da mnogi duhovniki priznavajo izgubo teh knjig, vendar trdijo, da so jih izbrisali iz Svetega pisma, ker so nezakonite in napačne, apokrifne knjige! Če je njihova izjava resnična, zakaj so bila imena teh knjig navedena v drugih pravnih, zakonitih knjigah in omenjena kot veljavne knjige?! Na primer, v Pavlovem poslanstvu Kološanom jim je naročil, naj preberejo tudi pismo, ki ga je poslal laodikejski Cerkvi, in da dajo ljudstvu Laodikeje sporočilo, ki ga je poslal Kološanom, da ga preberejo tudi. Ali je smiselno reči, da jim je naročil, naj preberejo apokrifno, napačno sporočilo?

Knjiga je končana, pohvala za Allaha in Njegovo darovanje.

www.islamic-invitation.com